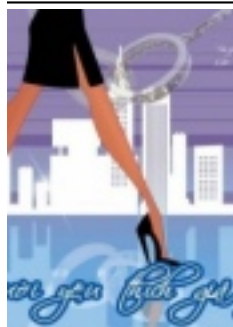

Người Yêu Thích Giả Ngốc

Contents

Người Yêu Thích Giả Ngốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	23
4. Chương 4	31
5. Chương 5	40
6. Chương 6	47
7. Chương 7	56
8. Chương 8	64
9. Chương 9	71
10. Chương 10	79
11. Chương 11	87

Người Yêu Thích Giả Ngốc

Giới thiệu

Truyện Người yêu thích giả ngốc là một tác phẩm truyện ngắn thuộc thể loại ngôn tình của tác giả E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-thich-gia-ngoc>

1. Chương 1

Đẹp, đẹp đến quá mức!

Lâm tổng há hốc mồm nhìn, nước miếng sắp chảy xuống.

Giám đốc Ngô cũng bị mỹ nhân mặc bộ đồ Chanel trước mắt điện giật đến xương nhũn gân mềm, choáng váng.

Bên trong phòng họp, đại biểu có mười gã đàn ông, có chín gã đã quỳ gối trước phong thái của tổ trưởng thiết kế Ủy Nhân Nhân Công ty quảng cáo V.J.

A? Mười tên có chín gã, gã ngoại lệ duy nhất kia là ai!?

Bàn họp dài lớn như thế, gã đàn ông im miệng không nói ngồi ở góc. Anh ta có bả vai rộng và mái tóc đen nhánh, mắt một mí hẹp dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi kiên nghị. Gương mặt của anh ta có nét của người châu Á, có một chút tà khí, nhưng anh tuân phi phạm. Cả người anh ta phát ra một loại khí chất lạnh lùng xa cách, giống như Ma Pháp Sư thần bí tới từ thời xa xưa, mà trên âu phục phẳng phiu, thân thể cao to khỏe mạnh thật giống như tràn đầy sức mạnh. Khí chất tuân mị riêng biệt như vậy, giống như cất giấu một khối bí mật, hiện lên ánh sáng trong suốt của hắc ngọc, làm cho người ta không nhìn được nhiều liếc mắt nhìn.

Anh ta đang buông mắt nghiên cứu đề án quảng cáo, biểu tình trầm tĩnh tựa như thế giới ngủ say dưới cái nhìn chăm chú của anh ta. Anh ta là kỹ sư nghiên cứu thiết kế tập đoàn Thập Phương, Cảnh Chi Giới. Đủ để sánh ngang với vóc người tiêu chuẩn của nam người mẫu, ngũ quan đường viên khắc sâu, bề ngoài xuất sắc, làm anh ta luôn luôn không thiếu mỹ nữ theo đuổi, hoặc là chính là bởi vì như thế, anh ta miễn dịch với cặp mắt siêu cường phóng quang điện kia của Ủy Nhân Nhân. Anh ta là người đàn ông duy nhất còn có thể tỉnh táo lắng nghe phương án thiết kế.

Nhân Nhân đi đôi giày đỏ cao năm phân, vẻ mặt hồng hào, ăn nói lanh lợi rõ ràng, mỉm cười trình bày phương án thiết kế.

“... Đây chính là phương án thiết kế chúng tôi hợp tác cùng các vị, phương diện hợp đồng...”

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, trước ánh sáng mặt trời, Nhân Nhân hoàn mỹ không chê vào đâu được. Như muốn chuẩn xác hình dung cô đẹp đến trình độ gì, đó chỉ có bốn chữ, vũ trụ vô địch!

Nếu hình dung cô giờ tay nhắc chân ưu nhã gợi cảm đến cảnh giới gì? Cũng chỉ có bốn chữ, vô tiền tuyệt hậu [1]!

Tỷ lệ vóc người hoàn mỹ, trang phục vô cùng thời thượng gợi cảm xinh đẹp, cộng thêm từ nhỏ tập khiêu vũ, cô chậm chậm nhẹ nhàng hỏi, tràn đầy tự tin cùng ưu mỹ. Mỗi một ánh mắt của cô, mỗi một bước đi, mỗi một nụ cười...

‘! Ông trời, đó thật sự là, thật sự là... Hoàn mỹ đến kinh thế hãi tục! Ủy Nhân Nhân chỉ phóng ra một chút điện chưa được một giây thì...

Nhân Nhân mừng thầm trong lòng, chớp chớp mắt, nhìn biểu tình si ngốc của chúng nam nhân đã nói rõ hết thấy. Hiển nhiên, cô đã phóng điện chưa vị ông chủ lớn biến thành ngu ngốc rồi. Thật là nghiệp chướng, mỗi lần đều mê hoặc các đẳng mây râu đến xoay vòng vòng. Cô nở nụ cười xán lạn, ánh mắt đặc ý liếc về phía góc bàn dài, thoáng chốc nụ cười cứng đờ, ánh mắt mỹ lệ hiện lên vẻ kinh ngạc, đồng tử co rụt lại –

Cái gì chứ!? Mọi người đều vì cô mà khuynh tâm, nhưng lại còn có người cúi đầu nghiên cứu hợp đồng? Đè nén rung động dưới đáy lòng xuống, Nhân Nhân chấn định thần sắc hắng giọng, tiếp tục giới thiệu hợp đồng, âm thầm nghiêng mắt nhìn một cái bảng tên trên bàn của người nọ — Thập Phương Cảnh Chi Giới?

Nhân Nhân đứng lên phát công, tư thái quyền rũ mà gãy gãy tóc dài, không trung nhất thời tràn ngập mùi hương của cô. Lan tỏa ra khiến chúng nam nhân nhất trí chấp tay trước ngực hít một hơi thật sâu, người kia quả thật là báu vật trời sinh, nhưng Cảnh Chi Giới này vẫn không ngừng đầu!

Không nhìn cô? Anh ta thể mà lại không nhìn cô? Nhân Nhân chớp chớp lông mi dài dài, rùng mình trong lòng, lập tức nghĩ tới câu giải thích hợp lý — anh ta có biểu tình nghiêm khắc lạnh lùng thật ra là vì che giấu tình cảm dâng trào đối với cô, anh ta nhất định trời sinh tính xấu hổ, không dám quang minh chính đại nhìn mỹ nữ. Ha ha ha, nhất định là như vậy.

Ủy Nhân Nhân rất tin không có một người đàn ông có thể tránh được mị lực của mình, cô rất có tự tin với mình, tự tin đến cô nhận định ai không yêu cô chính là GAY.

Ở trong lĩnh vực tình yêu, cô là nữ hoàng cao cao tại thượng, đàn ông theo đuổi cô xếp thành hàng dài; đàn ông bị cô cự tuyệt, xác chết khắp nơi.

Trong ánh mắt hâm mộ của đàn ông, Ủy Nhân Nhân là một ngôi sao lóe sáng, vĩnh viễn không rơi xuống, rất khó nắm giữ, chỉ có thể nhìn xa, một ngôi sao tuyệt mỹ cao quý.

Chỉ tốn một giờ, Nhân Nhân đã ký được hợp đồng.

Đi ra khỏi phòng họp, cô suy tư chút nữa phải ứng phó sao với lời mời của những gã đàn ông theo đuổi, vở kịch tuồng này không có một lần ngoại lệ. Quả nhiên –

“Ủy tiểu thư!” Có người đuổi theo.

“Sao?” Nhân Nhân từ từ quay đầu lại cười một tiếng, chớp chớp mắt. “Ồ, Lâm Đồng, có chuyện gì?” Đối phó với đàn ông chính là phải ôn nhu như nước, việc này cô am hiểu. Làm như một người thâm niên quảng cáo, tuyệt không có thể đắc tội với ông chủ lớn.

Lâm Đồng vừa nghe thấy tiếng nói nũng nịu kia lập tức xương nhũn gân mềm, không nói lời nào, lập tức xuất hiện quốc ngữ Đài Loan.

“Thỉnh thoảng... Thỉnh thoảng muốn mời Ủy tiểu thư... Ăn... Ăn cơm...” Lâm Đồng bị một đôi mắt đẹp mê người của cô nhìn tới mặt đỏ tới mang tai.

Đàn ông vì cô mà có bộ dáng chân tay luống cuống Nhân Nhân sớm thành thói quen, cô mỉm cười. Đây đúng là vinh hạnh của tôi” Cô mang cái thang kiên cố cho Lâm Đồng xuống. “Tôi vô cùng vui sướng, aizz, thật không đúng dịp, nhưng đúng là ~~ tôi hôm nay phải làm thêm giờ” Dịu dàng lễ phép mà từ chối.

Lâm Đồng đưa danh thiếp của mình. “Thời gian nào cũng được, thỉnh thoảng gọi điện thoại nhé”

Nhân Nhân lộ ra chiêu bài nụ cười tiêu chuẩn, vẽ mặt thành khăn.

Cô làm như trân quý cẩn thận nhận lấy. “Được” Được cái đầu to của ông ấy! Già còn không xấu hổ, đều có vợ xinh đẹp như thế! Nhân Nhân tiếp tục bước đi, nhưng lập tức lại có người đuổi theo hện cô.

“Ủy tiểu thư...”

“Sao?” Nhân Nhân dừng bước, đứng tại chỗ, quay đầu nhìn lại mỉm cười làm mê hoặc chúng sinh, lại một lần nữa tổng đi lời mời một vị ông chủ khác. Aizz, thật phiền!

Trải qua mấy lần trắc trở thật vất vả mới thuận lợi xuống lầu, tiến bước đến đại sảnh. Lúc này trên tay Nhân Nhân đã có chín cái danh thiếp, không có một ai thoát khỏi mị lực của cô. Chờ một chút — chín cái?

Nhân Nhân nhú chặt mi tâm, không thể nào, còn lọt một gã! Là gã nhà thiết kế phẩm mềm sao? Không, thể, nào! Khuôn mặt mỹ lệ của Nhân Nhân hiện lên một tia hoang mang.

Cô không phải là thật sự thích cùng những gã đàn ông kia ước hẹn ăn cơm, nhưng mà, đây là lần đầu tiên, cô trang điểm lộng lẫy tham dự cuộc họp lại có người không động tâm với cô! Điều này sao có thể? Anh ta đối với mị lực của cô thì làm như không thấy, không có chút hành động nào?

Nhân Nhân hoang mang, đi về phía cửa lớn, vừa hồi tưởng lấy bộ dáng của Cảnh Chi Giới, anh ta mặc bộ âu phục của Yohji Yamamoto màu đen, dung mạo anh tuấn văn nhã, tuấn mỹ quả thực giống như nam người mẫu trên tạp chí. A, khóe môi mỹ lệ của Nhân Nhân lộ ra vẻ cười nhạt. Hừ hừ, khẳng định là đồng tính luyến ái, đồng tính luyến ái phần lớn đều rất đẹp trai, cũng rất thích trang hoàng cho bản thân. Đang lúc Nhân Nhân nghĩ như thế –

“Ủy tiểu thư” Gã đàn ông thứ mười lúc Nhân Nhân đẩy cửa thì gọi cô.

Thoáng chốc trong lòng Nhân Nhân như nở hoa, hãy nói đi, ai có thể ngăn cản mị lực của cô? Ha ha ha ha ha ha, tới đi, tới đi! Tới đi!

Nhân Nhân ưu nhã quay người lại cười một tiếng, thủy mâu linh động, phóng điện siêu cường.

“Sao?” Cô giả bộ hoang mang. Ánh mắt còn cố ý lộ vẻ mờ ảo. Ta phóng điện điện chết mi!

Cảnh Chi Giới bình tĩnh nhìn lại cô, con ngươi đen thâm thúy mà mị gợi cảm, điện lực của anh ta tựa hồ ngang nhau với lực lượng của Nhân Nhân. Thần sắc anh ta trấn định, phong thái tuấn mị, ưu nhã mà đưa ra lời mời.

“Ủy tiểu thư, xin hỏi tối nay...” Còn chưa nói hết Nhân Nhân đã sáng tỏ động nói tiếp.

“Cảnh tiên sinh, thật vui khi được anh hẹn tôi ăn cơm. Aizz, thật là không khéo. Tôi hôm nay phải làm thêm giờ...” Quả nhiên là muốn mời cô ăn cơm! Ha ha ha ha, trong lòng Nhân Nhân vang lên tiếng kèn thắng lợi.

Cảnh Chi Giới nghe xong nhếch mi, khóe miệng hiện lên một nụ cười giấu cợt. Anh hứng thú mà tập trung liếc nhìn cô một cái, cười nhẹ ho khan, quay đầu lắc đầu với người đàn ông bên tường, tiếp theo quay đầu lại đánh giá cô. Ánh mắt anh hứng thú dạt dào, môi mỏng khẽ nhếch lên, biếng nhác mở miệng: “Ừm... Tôi nghĩ cô hiểu lầm” Anh nhìn nét mặt của cô giống như đang nhìn chuyện buồn cười nhất.

Thoáng chốc, Ủy Nhân Nhân lạnh cả sống lưng, da đầu tê dại. Cô sẽ không phải là...

“Ủy tiểu thư” Anh mỉm cười nói. “Tôi là giúp vị tiên sinh kia hỏi, anh ta xin tôi làm người giới thiệu. Cô có muốn đi tới trước mặt anh ta từ chối hay không?” Anh cười đến rất đáng giận, tiếng nói hùng hậu hàm chứa ý cười, nhìn cô tr

ong nháy mắt mặt đỏ như lửa, bộ dáng đáng yêu kia làm nụ cười của anh càng đậm hơn.

Sấm sét giữa trời quang! Nhân Nhân hoàn mỹ nhất thế giới trong nháy mắt bị hủy diệt.

Cô cố giữ vững sự bình tĩnh giả bộ mình mới vừa rồi cái gì cũng không nói, đáng tiếc vết đỏ ửng trên má tiết lộ cảm xúc chân chính của cô. “Đó...” Cô “Đó” vô cùng vân đạm phong tình, song ánh mắt đen láy sặc bén của anh phảng phất có thể xem thấu cô. “Tôi bây giờ sẽ đi tới nói rõ ràng với anh ta” Cô lập tức cất bước rời đi, xấu hổ đến tim đập như nổi trống, vang lên như muốn đi tìm cái chết.

Mà khi Nhân Nhân khéo léo từ chối, gã đàn ông kia hại cô xấu hổ, cô xoay người, ở đại sảnh đã không thấy bóng dáng Cảnh Chi Giới. Cô nói không rõ tâm tình bây giờ, chỉ cảm thấy trong lòng có một chút buồn bực.

~~***

~~Dòng người làm việc chăm chỉ đến tan ca, sóng người rộn ràng, hoàng hôn nhuộm khắp phố dài tươi đẹp.

Trong đám người, nhịp bước của Nhân Nhân nhanh chóng gọn gàng, gót giày vang dội quyết đoán gõ lên con đường gạch đỏ, cô kéo sợi tóc trên mặt, thuận tiện đánh giá một chút trang phục và trang sức trên người — áo sơ mi tơ tằm màu hồng phấn, váy ngắn Chanel model màu cam, một thân trang phục model hoàn mỹ trang nhã gợi cảm, cộng thêm kỹ xảo trang điểm không gì sánh kịp của cô, còn có đường viền ngũ quan rất sâu sắc và cử chỉ mê người, cô nghĩ không ra, gã Cảnh Chi Giới kia sao lại không có chút phản ứng nào!? Aizz, hại cô có chút thất bại nho nhỏ.

Lúc này bên đường một trận xôn xao, Nhân Nhân ghé mắt, oa! Cô kinh sợ ngừng bước, túm chặt ví da Chanel, mở to mắt.

Một gã tráng hán đang đuổi đánh phụ nữ, người đi đường sợ phiền phức toàn bộ dạt sang hai bên. Gã đàn ông kia nhai trầu nói tục, vừa nhục mạ vừa đập đánh người phụ nữ, người phụ nữ thì thét chói tai liên tục chạy cho hắn đuổi theo.

Dám đánh phụ nữ!? Ầm! Lửa giận bùng hực thiêu đốt, Ủy Nhân Nhân lập tức hóa thân làm chiến sĩ chính nghĩa, không chút do dự, chạy tiến lên. “Dừng tay!” Ngăn trước mặt thím kia, Nhân Nhân chỉ vào gã đàn ông gầm thét. “Ông là súc sinh à? Đánh phụ nữ!?” Cô ghét nhất loại chuyện như vậy.

“×!” Gã đàn ông vung tay đấm, tàn bạo mà cảnh cáo. “Bà tám thói tha, tao dạy dỗ vợ tao liên quan đến mày đánh rắm?” Nói xong đẩy người phụ nữ núp sau Nhân Nhân ra ngoài, người phụ nữ thét chói tai, Nhân Nhân ra sức kéo bà thím kia về, gã đàn ông tức giận điên rồi, vung nắm đấm rõ ràng dứt khoát hướng phía Nhân Nhân –

Quần chúng đứng ngoài quan sát sợ đến thét chói tai, mắt thấy nắm đấm thô bạo sẽ phải chạm vào khuôn mặt non mịn của Nhân Nhân, trong hỗn loạn, chỉ thấy Nhân Nhân có động tác khom người xuống, tựa như biểu diễn kỹ năng đặc biệt.

Cái gì đó? Mọi người há hốc mồm, nhưng thấy cô mặc quần áo, trang sức hàng hiệu, dáng vẻ mảnh khảnh, thân thể nhẹ nhàng ngã về sau, hai tay chống đỡ mặt đất, eo nhỏ nhún dẻo dai đến khó tin, thành công tránh được nắm đấm.

Ha ha ha, việc này toàn bộ nhờ vào cô từ nhỏ tập ba lê luyện được sức eo rất tốt. Mà càng làm mọi người khiếp sợ chính là phản ứng của cô, nhanh nhẹn khom lưng đồng thời chân dài của Nhân Nhân nhấc lên, giày cao gót nhọn hoắt hàng hiệu không nghiêng không lệch đá lên gã đàn ông thối bụng phê, còn dùng sức xoáy gót giày một chút. “Xoáy xoáy xoáy”!

“A —” Gã đàn ông đau đến ôm bụng kêu rên, nói lời thô tục liên tục.

Nhân Nhân ưu nhã đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên tay, ôm bà thím đang khóc kia, cô lướt nhẹ qua sợi tóc rối loạn, tựa như nữ anh hùng hỏi bà thím: “Có muốn báo cảnh sát hay không? Bác tốt nhất lập tức đi kiểm tra vết thương, cầm giấy kiểm tra vết thương có thể làm đơn xin ly hôn...”

Bỗng nhiên quần chúng lại thét chói tai, Nhân Nhân nghiêm mặt. A, sau lưng có sát khí? Mãnh liệt quay đầu lại, chỉ thấy một nắm đấm như bánh bao to, Nhân Nhân tránh khỏi nắm đấm, lại bị đạp một cước, hại cô ngã xuống đất. Ngã nhào khiến một chiếc giày cao gót trượt ra khỏi bàn chân cô, oa!

Việc này thực sự hơi quá đáng! Nhân Nhân chống đỡ thân thể, đột nhiên ôm đầu kêu gào, tựa như đến ngày tận thế, càng giống như nhìn thấy khủng long Jurassic hiện thân, sét đánh giật mình hét: “Trời ơi — A — đồ Chanel của tôi —” Cô bám lấy chiếc váy rách một vết, đau lòng, bây giờ, cô, rất, muốn, giết, người!

“Oa ha ha ha ha ha!” Gã đàn ông đắc ý ở sau lưng cô cười điên cuồng. “Bà tám thối tha, ×××!” Rồi lại đi đánh vợ của hắn.

Nhân Nhân ôm đầu, tiêu máu trong lòng. Tóc của cô rối loạn, bộ đồ dày công phối hợp ô uest, váy Chanel yêu dấu mới mua hai ngày thì tử trận, càng đừng nói đến vết bầm tím do bị hấn đá ở bắp chân, cô run rẩy, trong lồng ngực dấy lên ngọn lửa giận hừng hực giận, Vương, bát, đản, kia!

‘! Cô quyết tâm vứt bỏ hình tượng, không đếm xỉa đến. Cô mở túi xách lấy ra vũ khí bí mật của mình, chậm rãi đứng lên, túm lấy vũ khí bí mật đuổi theo gã đàn ông kia. “Mi, phải, chết, que điện phòng thân!” Nhân Nhân rống ầm chót mỗ, que điện phát ra tia sáng xanh. Cô giày cũng không lấy, đi cà nhắc đánh về phía hắn. “Ta điện chết mi!”

Sức mạnh báo thù của phụ nữ thật “đáng” sợ, gã đàn ông bị làm cho sợ đến thẳng tắp lùi xuống, Nhân Nhân đằng đằng sát khí vội vàng đuổi theo, mắt thấy sẽ thành công mà cho hắn một “Điện quang thạch hỏa” thì —

Đình! Nhân Nhân bỗng nhiên dừng bước, kiêu nhan thịnh nộ hiện lên vẻ sợ hãi, thiếu chút nữa sợ đến ngã nhào.

Trời ạ!? Cô trừng thẳng ánh mắt mỹ lệ, kinh hãi mà cười toe toét. Xa... Xa xa kia có một người đàn ông phong thái tuấn mị chậm rãi mà đến, không phải là đại soái ca Cảnh Chi Giới vừa nãy sao? A A ~~ hình tượng của tôi! Sắc mặt Nhân Nhân trắng nhợt, que điện rơi xuống từ trong tay.

Que điện giật rơi xuống lại bị gã đàn ông thối kia ngay lập tức đón lấy, mọi người kinh hãi. A hả? Thảm thảm, điều này thảm chết. Bây giờ Ủy Nhân Nhân không chỉ là sắc mặt trắng bệch mà thôi, mà là xanh mét. Nhưng thấy kẻ địch đón lấy vũ khí bí mật của mình, Nhân Nhân mãnh liệt hít một hơi, tính mạng trước mắt, cũng không dám bận tâm đến hình tượng gì nữa, trộm nhìn tuấn nam, lập tức cạch cạch liền lùi lại vài bước. Trùng mắt gã đàn ông thối trước mắt đắc ý cười hung ác, từng bước tiến tới gần, Nhân Nhân túm túi xách ở trước ngực phòng thân, suy yếu mà trực tiếp đổ mồ hôi lạnh.

A A ~~ Cô mua chính là que điện có điện áp mạnh nhất, bị điện giật một cái thì xong đời ...

Gã đàn ông hừ hừ mà tiến tới gần cô, đem que điện đang kêu lên xẹt xẹt, nghĩ đến làn da mỹ lệ của mình lưu lại vết sẹo cháy sém, Nhân Nhân trợn mắt — không!

Tình thế nghịch chuyển lớn, quần chúng che mặt, không đành lòng nhìn xuống. Hiện trường một mảnh tĩnh mịch, không khí khẩn trương, mọi người phỏng đoán đến trình diễn hình ảnh đầm máu, không khỏi run rẩy theo Ủy Nhân Nhân.

Hừ hừ hừ hừ, gã đàn ông xiết chặt que điện, dòng điện vang lên một tiếng xèn xẹt, hắc đắc ý cười hung ác với Nhân Nhân.

“×! Tao xem mày còn thối cái gì? Con đàn bà chết tiệt, dám điện giật tao? Nhìn xem bố mày hôm nay sửa chữa mày như thế nào!”

Lúc này, Nhân Nhân vô cùng thức thời mà dịu giọng xuống, cũng nặn ra nụ cười thiện ý, mặc dù nụ cười này thật sự vô cùng miễn cưỡng cứng nhắc.

“Này... Vị tiên sinh này... Ông không thể cầm thứ đồ đó, đưa... đưa cho tôi... Có được không?”

Đưa cái rắm! Mắt gã đàn ông lộ ra hung quang, muốn báo thù một cú đá. “Tao phóng điện ~” xuất thủ hướng que điện về phía trên người Nhân Nhân thăm hỏi —

“A!” Nhân Nhân ném túi xách che mặt ngồi xổm xuống. A, mẹ ơi —

“A!” Người đứng bên ngoài cũng kinh hãi mà đứng một chỗ, toàn bộ nhắm mắt lại không dám nhìn. Thật “đáng” sợ!

“A a a a ~” Tiếng kêu rên thô lỗ vang lên. Đau quá đi!

Chờ một chút, tiếng kêu này? Nhân Nhân nhìn ra ngoài từ giữa khe hở khuôn mặt đang che kín, Hả? Hả!? Hả! Cô mở to mắt, không thể tin được tình huống quỷ dị trước mắt này.

Tay

gã đàn ông thối cầm que điện bị một bàn tay khác hung hăng bóp, dù sao chẳng qua là bóp mà thôi, Nhân Nhân lại nghe thấy tiếng xương gãy, gã đàn ông thối nhất thời đau đến chân mềm quỳ xuống đất kêu rên.

“Buông... Buông tay... A... Đau...” Mới vừa rồi còn tròng mắt dựng ngược mắng Nhân Nhân, lúc này ngược lại kêu đến ẻo lả.

Tầm mắt Nhân Nhân nhìn lên, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mị mê người. Cảnh Chi Giới cầm tay gã đàn ông thối do đau đớn mà ngồi xổm xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn lại Nhân Nhân. Về mặt của anh ta rất ung dung, ánh mắt rất biếng nhác, anh ta nhìn Ủy Nhân Nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt gọi cảm nói không ra lời, mà giọng nói của anh ta tựa như gió đêm phát quá ngọn cây, giờ phút này đang trêu chọc lấy lỗ tai Nhân Nhân, chấn động đáy lòng Nhân Nhân.

“Cô không sao chứ?” Cảnh Chi Giới buông gã đàn ông đau đến kêu cha gọi mẹ ra, trực tiếp đi tới phía cô. Anh cao lớn anh tuấn, mỗi một bước cũng tự tin ưu nhã, anh mỉm cười dừng ở trước mặt Nhân Nhân, cúi xuống nhìn Nhân Nhân đang u mê, sau đó, ưu nhã vươn ra bàn tay mới vừa rồi bóp cho gã kia đau đớn; lần này, tay dị thường ôn nhu đỡ Nhân Nhân dậy.

Trong quá trình, hai mắt Nhân Nhân giật mình sững sờ nhìn anh mỉm cười phong lưu, rơi vào tròng mắt mê hoặc, đen láy thâm thúy của anh.

Cô đứng thẳng người, tay nhỏ bé được bàn tay ấm áp của Cảnh Chi Giới giữ ở lòng bàn tay, người cô cao không đến vai anh. Cô không thể làm gì khác hơn là ngửa mặt nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, vẫn là một ánh mắt mỹ lệ giống như trước, kèm theo một ánh mắt mị lực mê người, một bên quyến rũ xinh đẹp, một bên tà mị tuấn mỹ. Hai người đồng dạng đều xuất sắc.

Lúc này thế giới không tiếng động, Nhân Nhân chỉ nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của mình. Lúc này, nhìn về mặt mỉm cười của Cảnh Chi Giới, đáy lòng cô chỉ nghĩ là — Ông trời ơi, tóc của tôi có phải rất rối loạn hay không? Thượng đế ơi! Váy của tôi thật giống như bị rách, Shit! Giày cao gót rơi mất một chiếc, trang điểm trên mặt tôi? Tôi bây giờ xem ra nhất định rất bại hoại...

Đúng vậy, trong đầu Nhân Nhân chỉ nghĩ cũng là những ý niệm ngu xuẩn này.

Lần đầu tiên, ở trước mặt đàn ông, cô lộ ra vẻ thất kinh như vậy, thiếu hụt tự tin. Chẳng lẽ đơn giản là anh ta quá mức xuất sắc chói mắt?

“A a a đau ~” Gã đàn ông thối ngồi chồm hổm trên mặt đất còn đang bóp tay bị bấm cho đau nhức.

Nhưng Nhân Nhân chỉ cảm thấy lúc này gió thu lá rụng thật lãng mạn, cô chỉ nghe thấy tiếng nói ôn nhu của Cảnh Chi Giới.

“Không có, không có chuyện gì” Cô nói.

Anh giúp cô gảy đi một mảnh lá rụng dính vào trên tóc, cô vì thế ánh mắt lóe lên. Anh thân mật giúp cô phỉu bụi trên cánh tay, hơi thở của cô bởi vì bàn tay ấm áp của anh mà rối loạn. Anh khom người quan sát bắp chân bị đập đau của cô, cái chỗ bị thương của cô kia lập tức nóng lên như lửa đốt. Sau đó anh nhấc giày cao gót bị trượt ra của cô, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Đi vào” Anh dùng một loại khẩu khí giống như nói chuyện với đứa trẻ ra lệnh cho cô.

Nhân Nhân đối với đàn ông luôn luôn vênh mặt hất hàm sai khiến, đây là lần đầu tiên, có một người đàn ông dùng một loại giọng nói khí phách hất hàm ra lệnh nói với cô. Kỳ quái chính là cô cũng không ghét, chỉ là có chút bối rối, cô biết điều một chút làm theo. Lúc đi giày vì duy trì thăng bằng, tay cô ấn lên bả vai anh; mà bày tay trái của anh thì vững vàng nắm mắt cá chân mảnh khảnh trắng nõn mềm mại của cô, tim của cô nhất thời đập “thình thịch”, nhìn tay phải của anh dịu dàng đi giày vào chân của cô. Cảm ơn chúa! Nhân Nhân vui mừng vì mình luôn luôn tu bổ bảo dưỡng móng chân.

Giữa lòng bàn tay màu nâu của anh, móng chân phần hồng, chân nhỏ trắng nõn sạch sẽ mềm mại, tuyệt mỹ khiến Cảnh Chi Giới khắc sâu ấn tượng, anh nghĩ, anh chưa từng thấy bàn chân nào mỹ lệ hơn bàn chân này! Chạm vào mắt cá chân của cô vô cùng thoải mái, da trắng nõn làm ánh mắt của anh trầm lại, anh không khỏi đoán da thịt ở những chỗ khác trên người cô, khẳng định là cũng nhẵn mịn, mềm mại, trắng nõn như vậy... Cảnh Chi Giới hít sâu một hơi, đề xuống mơ mộng bay xa kia.

Lúc này đây Nhân Nhân cảm giác cô không còn là nữ hoàng tình yêu được nuông chiều nữa, cô bối rối cúi xuống ngắm động tác ôn nhã của Cảnh Chi Giới, khi giày cao gót được đi vào, cô cảm thấy thì ra là anh chính là người cô đợi chờ đã lâu, bạch mã vương tử trong mộng. Vô số đàn ông theo đuổi cô, trái tim cô lại luôn luôn trống rỗng. Cô được nhiều đàn ông ái mộ vây quanh, buổi tối lại luôn lăn lộn khó ngủ, cảm giác hiu quạnh giống như con kiến đang gặm trái tim cô. Cho đến lúc này, trái tim cô mới chính thức rung động, tay anh nắm giữ ở mắt cá chân cô, mỗi một cọng lông của cô cũng tựa như đang thét chói tai. Sau đó cô hiểu — Thì ra người cô một mực tìm kiếm đợi chờ chính là người đàn ông này, nhà thiết kế phần mềm của Thập Phương, Cảnh Chi Giới.

Ngày này, giờ phút này, lúc Cảnh Chi Giới giúp cô đi giày cao gót, trái tim Nhân Nhân đã bị bắt làm tù binh.

~~***

~~Theo đuổi đàn ông có ba quy tắc.

Một, vĩnh viễn không làm cho anh ta cảm thấy cô rất dễ dàng nắm bắt.

Hai, cho dù nắm bắt được, vĩnh viễn đừng làm cho anh ta cảm thấy cô sẽ dính lấy anh ta không đi.

Ba, cho dù muốn dính lấy anh ta không đi, vĩnh viễn cũng nên giữ lại một chút khoảng cách giả vờ thần bí.

Ở bên trong bản chép tay Nhân Nhân vô cùng thận trọng vạch ra ba quy tắc lớn này, nỗ lực thi hành nhiều năm, cộng thêm sự thanh xuân mỹ lệ của cô, quả thực là tới một người nắm giữ một người, ngoại trừ GAY, chỉ cần bị cô phóng điện qua, không có một người có thể chạy ra tìm đường sống. Cho nên lịch hẹn của Nhân Nhân luôn luôn xếp đầy số, bữa ăn tối của Nhân Nhân, vĩnh viễn không thiếu người theo, mỗi gặp là một ngày vui vẻ, điện thoại của Nhân Nhân, vĩnh viễn vang không ngừng.

Nhiều năm Ủy Nhân Nhân hưởng thụ chúng sao vây quanh trăng, thật sớm bị ánh mắt chúng đàn ông quý trọng cảm mến làm hư, hiện tại, tới Cảnh Chi Giới miễn dịch, cô có thể nào tiếp nhận!? Không, trong thế giới của Ủy Nhân Nhân không có hai chữ thất bại này.

Ủy Nhân Nhân vì Cảnh Chi Giới tuần tú kia đến bạo phát mất ngủ. Nguyên nhân đột nhiên chân chính mất ngủ là — sau khi Cảnh Chi Giới giúp cô giải vây, cô vì biểu đạt cảm tạ, lần đầu tiên cô chủ động mời người khác uống cà phê.

“Không cần!”

A A ~ Anh ta vậy mà lại nói như thế!?

Ầm! Ủy đại mỹ nữ lần đầu tiên ném mùi đau khổ khi bị từ chối, quả nhiên rất đau, đau đến không chịu được, hơn nữa rất buồn. Cô lập tức âm thầm thề, không phóng điện chết Cảnh Chi Giới thề không bỏ qua. Không mê chết anh ta, ba chữ – cô – Ủy Nhân Nhân đảo ngược lại, lại viết ngược lại nữa.

Nỗ lực hành động của Nhân Nhân thật kinh người, vận dụng các loại quan hệ, không tới ba ngày, ngay lập tức tra ra rõ ràng lai lịch của Cảnh Chi Giới, kết quả — cô vừa mừng vừa sợ hãi.

Kinh ngạc chính là, phần mềm anh thiết kế đoạt giải vô số, hai mươi ba tuổi thì lấy được giải thưởng tinh anh xã hội, lợi hại!

Vui mừng chính là, đồng nghiệp Trần Dĩnh của mình học cùng đại học với anh, anh chính là học trưởng của cô ấy, hi hi hi! Muốn giết kẻ địch trước tiên nhất định phải hiểu rõ quân địch, Trần Dĩnh à Trần Dĩnh, Nhân Nhân khẩn cấp muốn nói lời khách sáo ra khỏi miệng.

Còn sợ hãi chính là, Trần Dĩnh là người phụ nữ máu lạnh cực kỳ, động một chút là khinh thường mà hù người khác, muốn lời nói khách sáo với cô ấy, mặc dù sẽ không khó khăn so với lên trời, nhưng khẳng định gian khổ hơn so với trèo lên đỉnh Everest.

Ủy Nhân Nhân thật vất vả mới hẹn Trần Dĩnh quái gở lạnh lùng về nhà uống cà phê. Vì ứng phó người phụ nữ vừa ít nói vừa vô cùng tế ngắt này, Nhân Nhân tìm thêm Ôn Hà Phi tiểu thư cùng tiếp khách.

Hương vị cà phê Pháp như làn gió thổi vào tràn ngập phòng khách, trên bàn ăn, Ôn Hà Phi nhiệt tình giúp mọi người pha cà phê.

“Tổ trưởng, cậu muốn thêm mấy viên đường?” Hà Phi hỏi.

“Cho tớ thêm thứ khác để thay thế đường, tớ sợ béo” Nhân Nhân nói.

Hà Phi nói một tiếng “Cũng được”, đưa cho cô; nhưng ngay sau đó lại hỏi người toàn thân mặc đồ đen, vẻ mặt nhàm chán chính là hình thức của Trần Dĩnh. “Vậy cậu thì sao, mấy viên đường?”

Trần Dĩnh liếc Hà Phi một cái. “Tớ uống cà phê đen, như vậy mới thưởng thức được hương vị cà phê”

Oa a ~ cà phê là Nhân Nhân muốn Hà Phi pha, Hà Phi nhất thời trầm mặt xuống đưa cà phê tới. “Này!” Quần cậu đi chết sao! Vừa uống vừa cười trộm

Trần Dĩnh uống một ngụm, từ từ đặt chén xuống, ưu nhã đưa khăn giấy lên lau miệng, sau đó, cô phun một tiếng. “Phi” đến Hà Phi biến sắc mặt tại chỗ.

“Cậu phì cái gì!?”

Nhân Nhân tức thì che miệng Hà Phi, đề cô ngồi xuống xong, thấp giọng lặng lẽ nói bên tai Hà Phi: “Nhẫn nại, tổ trưởng có việc nhờ cậu cô ấy đó ~”

Hà Phi giận đến ra sức rót cà phê không nói gì, Trần Dĩnh thì lười biếng nói với Nhân Nhân: “Cậu cũng ăn đường?”

Nhân Nhân mỉm cười, đối với Trần Dĩnh ôn tồn. “Đúng vậy, tớ mua rất nhiều, cậu muốn tớ có thể đưa cho cậu!”

“Đừng!” Trần Dĩnh phát tay chán ghét nói. “Cái loại đường hóa học này, uống nhiều chết sớm”

A, ư, a!

Lợi hại, ghế còn chưa ngồi ấm chỗ, Trần Đình đã biến không khí thành lạnh buốt.

Về mặt Ủy Nhân Nhân co quắp, miễn cưỡng nhịn xuống, việc nhỏ không nhịn sẽ phá mưu lớn, vì Cảnh Chi Giới anh tuần tiêu sái chạm không được, cô nhẩn nhẩn nhẩn.

“Trần Đình... Nghe nói cậu biết Cảnh Chi Giới đó?” Nhân Nhân bắt đầu nói lời khách sáo.

“Mình là học muối của anh ấy” Trần Đình đẩy xa cà phê, lấy kiếu khoan dung của nữ hoàng hạ lệnh. “Hà Phi, cho tớ nước. Cậu pha cà phê quá khó uống, tớ muốn súc miệng”

Hà Phi lấy cà phê quay đi lấy nước, giận đến muốn đi mài dao phay, cầm kéo.

Nhân Nhân lại hỏi: “Anh ta... Là người như thế nào? Bình thường có sở thích gì? Cá tính như thế nào? Thích kiểu phụ nữ như nào...” Nhân Nhân hỏi một đồng lớn, Trần Đình bất động thanh sắc, chỉ dùng mắt phượng hẹp dài nghiêng mắt nhìn cô.

“Ủy Nhân Nhân”

“Sao?”

“Cậu muốn quyến rũ anh ấy?”

“Đáng ghét” Nhân Nhân che miệng hì hì cười. “Tớ chỉ cảm thấy anh ta cũng không tệ, rất có duyên, muốn biết một chút thôi!”

“Ủy Nhân Nhân ~” Trần Đình hiếm khi lộ ra nụ cười, nhưng cô ngay cả cười lên cũng làm cho người ta cảm thấy lạnh buốt.

“Sao?” Nhân Nhân rửa tai lắng nghe. “Nói mau” Cô đúng bệnh bốc thuốc, mê hồn được.

Dáng tươi cười của Trần Đình càng thâm sâu hơn, đầu ngón tay mảnh trắng thon dài gõ lên mặt bàn, giọng nói lười biếng.

“Nhân Nhân à, cậu luôn luôn có rất nhiều người ái mộ, đúng không?”

“Ha ha ha ha...” Nhân Nhân mặt mày hớn hởi. “Thật là, Hà Phi, đừng nói cái này nữa, đợi lát nữa đả thương lòng tự ái của cô ấy”

A a, Hà Phi thật sự quyết định tìm dao phay chém người.

Trần Đình còn nói: “Tớ khuyên cậu đừng đánh động sự chú ý của Cảnh Chi Giới”

“Sao? Sợ anh ta thương tâm à?” Nhân Nhân cười đến rục rờ hơn. Đúng là, chỉ sợ Cảnh Chi Giới một khi mê cô thì không thể tự thoát ra được, chết không có chỗ chôn.

“Ha ha” Trần Đình lạnh lùng cười. “Tớ là sợ cậu bị thương”

Đinh! Nhân Nhân sững sốt. “Hả?” Thử nói thêm?

“Nhân Nhân, một người luôn luôn kiêu ngạo, bỗng nhiên bị một lần thất bại thì như thế nào? Chậc chậc!” Trần Đình đưa tay sờ sờ gương mặt xinh đẹp của Nhân Nhân, lòng bàn tay của cô lạnh đến khiến Nhân Nhân nhịn không được run lên. “Nhân Nhân à, tớ nói như vậy cậu không hiểu?”

Nhân Nhân nhú chân mày. “Ý của cậu là?”

“Ý của tớ là...”

“Ý của Trần Đình là cậu đuổi không kịp Cảnh Chi Giới!” Hà Phi quay lại phản công, bỗng nhiên thông tuệ bất ngờ lớn tiếng nói. “Cảnh Chi Giới kia quá ưu tú, cậu đuổi không kịp anh ta nữa, Trần Đình sợ cậu chịu đả kích quá lớn sẽ nổi điên hồng mắt, có đúng hay không?”

A A! Ủy Nhân Nhân lập tức đuổi Hà Phi ra khỏi tầm mắt, cô rống: “Lúc này khỏi phải thông minh như vậy, ngốc!” Không hổ là thiên binh số một, chỗ nào có mìn thì chỗ đó giẫm sạch lên.

Hì hì, Trần Đình che miệng cười. “Hà Phi thỉnh thoảng còn rất thông minh”

Ủy Nhân Nhân gầm rống người kia tìm được bóng người che chở. “Như vậy không gọi thông minh mà phải gọi muốn tìm cái chết!” Ném một chiếc thìa ngay giữa đầu Hà Phi.

“Hừ!” Ủy Nhân Nhân vỗ bàn đứng lên, hào khí nghìn lần nói. “Tớ không tin, Cảnh Chi Giới là nhân vật phương nào?” Cô vỗ ngực một cái, lòng tin tràn đầy nói: “Nghĩ đến tớ – Ủy Nhân Nhân tiểu học đã bị người ta theo đuổi không được, trung học bị theo đuổi muốn xuất gia, đại học bị theo đuổi muốn tự sát, Cảnh Chi Giới này trừ phi là thần, GAY! Nếu không, chỉ cần tớ – Ủy Nhân Nhân muốn làm bạn gái của anh ta, anh ta tuyệt đối không thể không

động lòng!”

Trần Đình ngượng ngùng nói: “Hiếm khi thấy cậu hăng hái thật tình như vậy với đàn ông, ừ ~~ tớ thấy anh ấy khẳng định không thể động lòng với cậu. Nếu như cậu bị dấn kích lớn, thì càng không thể nói anh ấy theo đuổi cậu không được nhé” Nguyên nhân hậu quả chạy không khỏi cái đầu thông tuệ của Trần Đình.

Oa a ~~ sắc mặt Nhân Nhân trắng xanh, chột dạ mà cười hắc hắc. Cô sĩ diện hừ một tiếng. “Anh ta chẳng qua là còn không có cơ hội biết con người chân chính của tớ mà thôi” Chờ sau khi lĩnh giáo mị lực vô địch của cô, khẳng định yêu chết cô.

Trần Đình nhú mi chặc chặc nói: “Không nghe lời của tớ, chỉ có một con đường chết. Cảnh Chi Giới nếu như yêu cậu, tớ Trần Đình chặt đầu xuống cho cậu đá!”

A A ~~ Ủy Nhân Nhân mãnh liệt lui bước. Dám nói ra lời tàn nhẫn!? Có thể thấy được Cảnh Chi Giới này thật không phải là nhân vật đơn giản. Nhưng mà, cô là đại mỹ nữ Ủy Nhân Nhân tiếng tăm lừng lẫy trong giới quảng cáo, có khó khăn như thế sao?

Trần Đình quan sát vẻ mặt tái nhợt của Nhân Nhân. “Như thế nào?” Biết sợ?

“Hừ hừ!” Nhân Nhân nắm tay, ánh mắt đột nhiên phát sáng. “Việc này thật sự là kích thích lớn!” Cô tiến tới gần Trần Đình, hai tròng mắt như ngọn lửa thiêu đốt, giọng nói không thể che hết hưng phấn. “Rất có tính khiêu chiến, cậu, cậu nhất định phải giúp tớ, tớ chưa từng gặp phải đối thủ lợi hại như thế, tớ muốn Cảnh Chi Giới, mau mau mau, giúp tớ giới thiệu, giúp tớ hẹn, giúp tớ!”

Ầm!

Trần Đình sắc mặt co quắp, bỗng nhiên rất muốn té xỉu xuống. Ủy Nhân Nhân quái thai này, yêu cô cô lại không yêu, càng khó khăn cô ấy lại càng cao hứng, giả bộ cười!

Trăm triệu không nghĩ tới, cô cảnh cáo Nhân Nhân ngược lại kích thích lực chiến đấu của cô ấy ngẩng cao.

“Cho nên... Cậu không phải là không thể đuổi kịp anh ấy sao?” Trần Đình hỏi.

Gương mặt Nhân Nhân từ trước đến giờ luôn tinh minh bỗng nhiên lộ ra loại vẻ mặt mộng ảo của thiếu nữ, cô ôm mặt nhớ lại tư thế oai hùng ngày hôm trước Cảnh Chi Giới anh hùng cứu mỹ nhân, ngọt ngào giải thích tình huống lúc đó.

“... Cậu sẽ không hiểu rõ, tất cả mọi người khoanh tay đứng nhìn, anh ấy nhưng lại làm việc nghĩa không chùn bước, chính nghĩa lẫn nhiên mà ra mặt ngăn tội ác lại, anh ấy thật giống như luyện qua Aikido, bàn tay to túm lấy tay gã đàn ông thối kia đau đến kêu oa oa, khách khách khách...” Nhân Nhân khẽ che miệng, nhắm mắt thở dài. “Bộ dạng kia thật sự quá đẹp trai, anh ấy nhất định là người đàn ông có tinh thần trọng nghĩa vô cùng”

Nhân Nhân một bên tình nguyện phỏng đoán. “Anh ấy đã cứu tớ tiểu thư xinh đẹp mê người như thế, tớ mời anh ấy đi uống cà phê nhưng anh ấy từ chối, chỉ là dịu dàng giúp tớ lau vết bẩn trên mặt, còn giúp tớ nhặt giày cao gót, thậm chí trước mặt mọi người ngồi xổm xuống giúp tớ đi giày vào” Nhân Nhân nói đến say mê.

“Anh ấy một chút cũng không muốn chiếm tiện nghi của phụ nữ, có thể thấy được anh ấy nhất định là người đàn ông rất chuyên tình, anh ấy đối với người phụ nữ mà anh ấy yêu nhất định dốc lòng che chở, anh ấy quả thực chính là niềm mơ ước của phụ nữ, cao lớn anh tuấn, thông minh, tinh táo. Dịu dàng lịch sự, khi tất yếu lại vô cùng can đảm, anh ấy căn bản là bạch mã vương tử tớ – Ủy Nhân Nhân một mực chờ. Kiểu đàn ông này phải đi đâu tìm được? Tớ nhất định phải nắm chặt!”

Trần Đình nghe xong Ủy Nhân Nhân suy đoán và ảo tưởng về Cảnh Chi Giới thiếu chút nữa “khi khi” một tiếng bật cười. Mắt phượng xinh đẹp hiện ra một tia giảo hoạt quang mang.

“Vậy cậu muốn hỏi thăm cái gì từ tớ?” Trần Đình hỏi. Quái lạ, trong ấn tượng Cảnh Chi Giới hạng người như vậy sao?

Ánh mắt Nhân Nhân sáng ngời, ghé lại gần Trần Đình. “Hắc hắc hắc ~~” Cô lấy lòng cười.

“Này!” Trần Đình đẩy cô ra, chán ghét. “Đừng dựa vào tớ gần quá” Cô ghét nhất bị dính vào, cả người không thoải mái.

Đối với sự không thiện cảm và lạnh lùng của Trần Đình, Nhân Nhân sớm có thói quen, cô lơ đãng chống khuỷu tay lên mặt bàn, tay nhỏ bé chống lên cằm nhón mỹ lệ, chân dài đứng thẳng dưới mặt bàn, phủ lấy bờ mông vênh tròn trịa, tuyệt không lãng phí thời gian mà bắt đầu nâng chân lên vận động, cô cười khanh khách hỏi Trần Đình.

“Anh ấy thích ăn cái gì?” Cô nói hết những thứ suy nghĩ trong đầu ra.

Trần Đình thử nghĩ xem. “Hình như không có sở thích gì đặc biệt”

“Vậy anh ấy hứng thú cái gì?” Cô rất hợp ý.

“Không có trầm mê hứng thú gì đặc biệt”

“Vậy bạn bè, thích kết giao với kiểu bạn bè như nào?” Xem người trước tiên xem bạn.

“Không có bạn bè đặc biệt thân cận”

Sắc mặt Nhân Nhân biến hóa, cắn răng lại hỏi: “Được, vậy anh ấy thường gặp những kiểu phụ nữ nào?”

“Anh ấy không có kiểu bạn gái cố định” Trần Đình cười híp mắt nói. “Trên thực tế khi học đại học có một đám phụ nữ bị anh ấy mê hoặc đến xoay vòng vòng, nhưng anh ấy chưa từng thừa nhận ai là bạn gái”

“Được được được, vậy cậu tóm lại biết một chút gì không? Thí dụ như ủng hộ đảng nào, thích mặc loại quần áo nào, xem loại phim nào, nghe loại âm nhạc nào, khinh bỉ những ca sĩ nào? Những minh tinh anh ấy không ưa? Tóm lại không có một chút dấu vết sao?” Trừ phi anh không ăn lửa khói nhân gian, trừ phi anh cần bản muốn xuất gia làm hòa thượng.

Trần Đình tà tà ngắm cô, lười biếng nói: “Thành thật mà nói, tớ không biết, trên thực tế, cho dù cậu hỏi người biết anh ấy, tớ tin đáp án cũng giống nhau” Trần Đình mỉm cười, ánh mắt sắc bén hướng về Nhân Nhân. “Bây giờ cậu biết tớ tại sao khuyên cậu bỏ cuộc chưa, Cảnh Chi Giới căn bản là một câu đố, đàn ông như vậy thường thức là được rồi, anh ấy khó nắm bắt, phăng phắt đối với cái gì cũng không nghiên, cũng không trầm mê, tâm tư trầm trọng đến ai cũng không biết, anh ấy không có khuyết điểm của người phạm, anh ấy quả thực là thần, Nhân Nhân, cậu ở chung một chỗ với thần chỉ biết một chết mình” Trần Đình cười hì hì.

Đáng giận, ăn nói khép nép xin xỏ Trần Đình, sao mà một chút thông tin cũng đào không được?

Nhân Nhân phát cáu. “Như cậu nói có nói cũng như không” Nhân Nhân còn chưa từ bỏ ý định, please, cối đời này còn có thần sao? Cô mê mẩn với Cảnh Chi Giới thần bí hơn. Anh quả thực rất thú vị! Nhân Nhân nghiêng người, nghiêm túc hỏi Trần Đình: “Đại tiểu thư, xin cậu làm ơn thử nghĩ xem, chẳng lẽ thật sự không có chuyện gì của anh ấy có thể nói ình biết?”

Thật sự bội phục nghị lực của Nhân Nhân, vẻ mặt Nhân Nhân bây giờ kích động vô cùng, tựa như cố ý muốn đi tiêu diệt một bài toán nan giải, tìm không được đáp án, Trần Đình biết cô sẽ không buông tha.

“Được rồi, tớ nhớ đến một chuyện, xã đoàn bọn tớ từng làm qua một lần hoạt động, muốn ra nước ngoài chơi một tuần, nhưng Cảnh Chi Giới không chịu đi, lý do của anh ấy, là cá”

Nhân Nhân mở to mắt. “Cá?”

“Đúng, cá. Anh ấy thật giống như có nuôi cá. Anh ấy không đi xa được, vì cá”

“Thế này là được rồi!” Nhân Nhân vỗ tay. “Cá đúng là đề tài tốt nói chuyện với anh ấy, Hà Phi!” Nhân Nhân quay đầu hướng đến Ôn Hà Phi ở đứng ở góc xem tạp chí, nhàm chán đến ngáp một cái.

“Ặc, sao?” Hà Phi mệt nhọc. “Tớ có thể trở về sao?”

“Không thể” Nhân Nhân nheo mắt lại cười hì hì nói. “Cậu phải đi mua cá với tớ”

Hà Phi trố mắt “Cậu muốn nuôi cá?”

Trần Đình giội bát nước lạnh. “Cá rất dễ dàng chết, khó khăn nuôi”

Hai tay Ủy Nhân Nhân chống nạnh cười ha ha, lại là một câu kia: “Không có cái gì có thể làm khó tớ – Ủy Nhân Nhân”

Trần Đình ngáp một cái. “Xem ra mèo của tớ lại có cá ăn”

Chú thích:

Vô tiền tuyệt hậu [1]: Câu thành ngữ này có nghĩa là việc trước đây chưa từng có và sau này cũng sẽ không có. Miêu tả về sự vạt hiếm có, độc nhất vô nhị.

2. Chương 2

Quán ăn nào đó ở khu Đông, các tình anh thương nghiệp nhận được lời mời tham gia party của công ty khoa học kỹ thuật.

Ủy Nhân Nhân hỏi thăm được Cảnh Chi Giới ở trong danh sách khách mời, ha ha ha, vì thế cô đã bỏ ra hai ngày đọc sách hướng dẫn nuôi cá, cũng trang điểm lộng lẫy tham dự party, nắm chặt cơ hội săn nam này.

Kế hoạch của cô như sau — Trước tiên làm bạn bè với Cảnh Chi Giới, gia nhập vào cuộc sống của anh. Phóng điện với anh, nhưng mà thích hợp dễ dặt. Cố ý ám chỉ, dụ chú ý của anh. Dĩ nhiên, khi anh bị cô mê hoặc đến chịu không nổi, anh sẽ mở miệng hỏi số điện thoại của cô, cô dĩ nhiên sẽ không cho anh, cuối cùng là cô lưu lại số điện thoại của anh, mà cô sẽ “Không” quá một tuần lễ không gọi. Chiều này gọi lấy lui làm tiền, lạt mềm buộc chặt. Cô tính toán chỉ tâm sự với anh, tìm kiếm khẩu vị của anh, chờ ước hẹn vượt qua ba lần mới để cho anh nắm tay mỹ lệ nhỏ bé của cô, vượt qua mười lần mới cho anh hôn nhẹ, nếu như anh biểu hiện tốt, mới có thể tiếp tục bước thứ ba, tư.

Ha ha ha, cô nghĩ đến thật là đẹp. Tiệc rượu bắt đầu không bao lâu, Ủy Nhân Nhân xinh đẹp đã thành công hấp dẫn chú ý của đám đàn ông, bọn họ bắt đầu lôi kéo sự chú ý, nói cười với cô.

Ngồi ở bên cạnh đám đàn ông, cô tập mãi thành thói quen mà hưởng thụ tư vị được ái mộ, cuối cùng Cảnh Chi Giới cũng tới. Vị trí của hắn thật là khéo, ngay đối diện với Nhân Nhân.

Hì hì, đương nhiên là dày công lập kế hoạch, an bài vị trí là cô bạn tốt làm quản đốc của cô.

Nhân Nhân câu được câu chăng mà mỉm cười đáp lại đám người ái mộ theo đuổi, một bên giấu diếm dấu vết mà lẳng lặng quan sát Cảnh Chi Giới.

Anh mặc bộ âu phục màu xám đậm, tóc mái hơi mất trật tự, nhưng không sao, điều đó càng nổi bật lên sự cuồng dã không chịu gò bó tràn đầy mị lực của nam giới. Ánh mắt của anh biếng nhác, lại không gia nhập hàng ngũ ái mộ Nhân Nhân, cũng không mở miệng nói chuyện phiếm, nhưng anh thỉnh thoảng có dùng một loại ánh mắt sắc bén chuyên chú như con báo nhìn cô.

Cuối cùng Nhân Nhân cũng dẫn đề tài tới cá, dụ anh đi vào đề tài.

“Tôi nuôi một bể cá, tôi rất thích cá...” Cô thấy khóe môi anh khẽ nhếch, nhưng anh không nói gì. Ồ, không có phản ứng? Anh không phải là thích nuôi cá sao?

“Ủy tiểu thư thích cá à?” Nhưng một gã đàn ông hói đầu bên cạnh lại có phản ứng. “Ủy tiểu thư thật lãng mạn”

“Cá không dễ nuôi!” Gã đàn ông gầy như cây gậy trúc phía bên trái, gã đàn ông tựa như Cổ Long sắc chết chen vào nói. “Tôi nuôi qua, không biết có vinh hạnh, xem một chút cá Ủy đại mỹ nhân nuôi hay không!” Ông ta cười ha ha, nướ

c miếng tung bay.

Ông đợi kiếp sau đi! Nhân Nhân lễ phép mỉm cười. “Ồ, lời nói thật hữu duyên!” Shit! Cảnh Chi Giới thế mà không có phản ứng, anh không phải là nuôi qua cá sao?

Cảnh Chi Giới nâng cằm, lười biếng nhìn Nhân Nhân một cái, trong tiếng nói chuyện của đám đàn ông, ánh mắt của bọn họ có một trong thoáng chốc giao nhau, ánh mắt của anh sắc bén tự tin, giống như bất cứ trò hề nào cũng không thể gạt được ánh mắt anh. Trong nội tâm cô không khỏi căng thẳng, nhìn thấy anh nhếch khóe môi, ánh mắt của anh nhìn cô ngạo lạnh, ngạo mạn... Cùng tàn nhẫn.

Biểu tình ưu nhã tôn quý, thân hình to lớn khỏe mạnh tuần mỹ, anh lẻ loi quyến rũ ngồi ở đó, chân dài miến cường đặt trên mặt đất, nói thờ ơ với của chuyện bọn họ, cũng không có hứng thú. Bỗng nhiên, anh mỉm cười với cô, cười đến thật giống như hổ dữ tùy thời muốn nhào lên ăn hết con cừu nhỏ. Anh giống như thích cô, nhưng không có bất kỳ hành động nào. Chẳng lẽ anh so với cô còn có thể “Không” hơn?

Thời gian trôi qua, dạ tiệc sắp kết thúc, Nhân Nhân mỗi một ứng phó những với đám đàn ông nhiệt tình kia, cô bắt đầu không nhận được, cô chú ý tới Cảnh Chi Giới giơ tay lên nhìn đồng hồ. Ánh mắt Nhân Nhân trầm lại, lòng tin bị đả kích lớn, không thể tin được, người đàn ông này làm như không thấy cô. Nhân Nhân nóng nảy, bỏ ra thiện ý, cố ý nói cho Cảnh Chi Giới nghe.

“Không biết tại sao, cá của tôi ngày hôm qua đã chết hai con” Nhưng thật ra là năm con. Cô đoán Cảnh Chi Giới sẽ cho cô một chút đáp án, thí dụ như hỏi cô có phải làm sai chỗ nào hay không? Nếu muốn theo đuổi cô đây cũng là cơ hội tiếp cận rất tốt.

“Có phải làm sai chỗ nào hay không?” Nói chuyện chính là gã đàn ông đầu hói kia.

“Sẽ không phải là chất lượng nước có vấn đề chứ?” Tiên sinh Cây gậy trúc nhiệt tình tích cực. “Có muốn tôi giúp em xem một chút hay không?”

Ồ ô... Trong lòng Nhân Nhân khóc điên cuồng, gương mặt mỹ lệ lộ ra nụ cười đối trá vô cùng miến cường. “Cám ơn... Cám ơn, tôi nghĩ tôi có thể giải quyết” Khóe mắt cô khẽ co quắp. Mọi người ngược lại phát biểu ý kiến, Cảnh Chi Giới chính là không lên tiếng.

Dạ tiệc kết thúc, Cảnh Chi Giới cũng không quay đầu lại rời khỏi hội trường. Đi được rất tiêu sái, tự nhiên không biết lòng Nhân Nhân đang sôi máu.

Không thể nào! Lần thứ hai, cô lại ném được tư vị thất bại. Cảnh Chi Giới này quả thực là tảng đá, đối với đẳng cấp mỹ nữ như cô thế mà lại làm như không thấy. Cô sao vậy có thể có thất bại!? Cô đã điều tra qua, anh độc thân hơn nữa căn bản không có bạn gái, tính hướng của anh bình thường, anh là gã đàn ông thông minh khỏe mạnh thành thực, anh sao lại cự tuyệt tiếp cận người phụ nữ tuyệt sắc ưu tú thông minh như cô vậy, anh hẳn là cũng muốn giống như những gã đàn ông khác mong chờ được cô ưu ái chứ ~~ Khóc... Đây rốt cuộc là sai sót ở chỗ nào?

Tôi biến dạng sao? Trong lòng Nhân Nhân tràn đầy nghi hoặc, canh cánh nghi ngờ trong lòng, tìm không được đáp án.

Thảm không phải là chỉ việc này, sau khi tan cuộc, trời mưa xuống, Nhân Nhân bắt đầu khởi động xe nhưng không được

Ủy Nhân Nhân bất chấp mưa phùn mở hộp sau xe ra, đứng ở ven đường kiểm tra. Vai cô kẹp điện thoại, mưa bụi xối xuống làm ướt kiểu tóc thời thượng cô tỉ mỉ thiết kế, cô gọi cho xưởng sửa xe, đại khái là quá muộn, không ai bắt máy. Nhân Nhân khom người cầm lấy động cơ máy để sang bên cạnh để sửa xe, định dùng sự thông minh tài trí của cô giải quyết vấn đề khó khăn.

“Ừ... Đường này... Ừ tốt, tốt...” Cô vừa đọc sách hướng dẫn vừa kiểm tra tình huống của xe, hai tay bắt đầu bị làm cho vô cùng bận, cô chuyên chú kiểm tra nhất nhất từng chỗ, còn xem xét tình trạng bình nước, cô chuyên chú nghiêm túc đến nỗi không biết có người đi tới phía sau mình, lại càng không biết những hạt mưa trên đầu cô, đã được một cái ô che lại.

Hạ ô xuống, Cảnh Chi Giới buồn cười mà quan sát cảnh đẹp trước mắt.

Ưu Nhân Nhân bận rộn đọc sách sửa xe, cô mặc một chiếc váy bó sát người màu hoa hồng, chân đi giày cao gót tím năm phân, cô cúi người như vậy có bao nhiêu mê người. Eo thon nhỏ, bờ mông rất vểnh tròn trịa, sẽ làm bất kỳ một gã đàn ông bình thường nào dừng hô hấp lại. Cô vừa lẩm bẩm tự nói, vừa rất chuyên tâm đọc lấy những thứ trên sách để làm. Bộ dáng nghiêm cứu nghiêm túc như vậy, thật là có chút buồn cười. Kiểu phụ nữ này hẳn là nên sớm đến ven đường đón xe xin giúp đỡ chứ?

Ánh mắt Cảnh Chi Giới mỉm cười, cô sẽ không phải cho rằng xem một chút sách như vậy là có thể động thủ sửa được sao?

Ưu Nhân Nhân để ý không ra đầu mối, lui một bước hai tay vòng qua ngực, tay chống cằm trừng mắt nhìn xe suy tư.

“Kỳ quái, cũng không có vấn đề gì mà!” Xoay người, bắt gặp anh, sợ đến giương miệng trừng anh. “Anh, anh lúc nào thì...” A A, hù chết người mất!

Nụ cười trong mắt Cảnh Chi Giới càng sâu, khi cô che miệng, trong lúc vô tình để cho vết bẩn trên tay làm bẩn hai bên gò má. Gương mặt trắng nõn có nhiều dấu tay đen, khiến cho Ưu Nhân Nhân mỹ lệ xem ra trông rất buồn cười. Anh không nhắc nhở cô, chẳng qua là nhếch lông mày lên, hứng thú dạt dào mà đánh giá cô. “Động cơ không nổ hử?”

Nhân Nhân nháy mắt mấy cái, trong nháy mắt khôi phục trấn định. Ưu nhả mà gầy gầy đầu tóc, tràn đầy mỹ lực mỉm cười nói: “Vâng, đúng vậy ~” Mặc dù tình huống chật vật, nhưng mà, đây cũng là cơ hội rất tốt để làm quen với anh. “Anh... Biết sửa xe không?” Cô vẫn không buông tha phóng điện chết anh, hồn nhiên không biết dấu tay đen trên mặt mình có bao nhiêu buồn cười.

Cảnh Chi Giới nhin ý cười, anh đến gần xem qua tình trạng xe, chỉ hướng nơi nào đó. “Xe bị đứt hai dây cu-roa”

Hai mắt liền lập tức quan sát tìm ra chỗ trục trặc, khiến cho địa vị của anh ở trong lòng Nhân Nhân trong nháy mắt tăng cao vô cùng.

Cảnh Chi Giới nhìn cô. “Tôi có tin tức tốt cùng tin tức xấu, cô muốn nghe cái gì trước?”

Nhân Nhân mỉm cười, thần sắc trấn định. “Ừm, trước hết nghe tin tốt đi” Ha ha ha, tôi điện chết anh! Giọng nói cô ngọt ngào, nụ cười chân thành.

Anh đối với nhiệt tình của cô lại không tác động đến nội tâm, chẳng qua là bàn chút việc mà nói: “Dây cu-roa đứt rồi không phải là vấn đề gì lớn, cô từ từ khởi động, thử xuất phát, hẳn là còn có thể chống đỡ mấy cây số”

Chỉ cần anh đưa tôi về nhà là được mà. Đáy lòng Nhân Nhân nghĩ như thế, lại càng xuất ra tất cả vốn liếng, cười đến càng thêm rực rỡ mê người. “Vây tin tức xấu đâu?” Nhân Nhân rất tin vào nụ cười của mình, cộng thêm trang phục hoàn mỹ khêu gợi tối nay, đủ để hòa tan núi băng và Bắc Cực. Cô cười đến tự tin ưu nhả, cười đến mỹ lệ động lòng người, cười đến như tắm gió xuân, cười đến vết bẩn đen trên mặt phảng phất cũng đang cười.

Cảnh Chi Giới cũng cười, không bởi vì nụ cười mỹ lệ của cô, mà là vì vết bẩn đen trên hai gò má của đại mỹ nhân quá buồn cười. Đen một mảng lớn, cô lại hồn nhiên chưa phát hiện ra, còn chuyện trò vui vẻ.

Tay

phải Cảnh Chi Giới xô vào trong túi quần. “Tin tức xấu là, miễn cưỡng khởi động hậu quả có thể đưa đến thùng nước nhiệt độ quá cao, xe sẽ nổ tung”

“Buổi tối muộn như này không biết còn hiệu sửa xe nào không...” Nhân Nhân giả bộ ngu, dịu dàng hỏi. Mau nói đưa tôi trở về đi, ngu ngốc! Nói đùa, có thể đưa bốn Ủy đại mỹ nhân chính là phúc khí đời trước anh thấp hương tu luyện.

Cảnh Chi Giới ngẩng đầu nhìn sắc trời, thật ra thì đã hiểu ra ý của cô. “Không bằng...” Anh mỉm cười suy tư.

Không bằng? Hi hi, muốn đưa tôi đi, cuối cùng cũng phóng điện đến anh, há há! Nhân Nhân mừng thầm, một đôi mắt đầy điện nhìn lấy anh.

Anh mỉm cười, quan sát ánh mắt sáng ngời của cô. “Không bằng tôi giúp em bắt taxi”

Oa, oa, ầm! Nhân Nhân bỗng nhiên bị một trận suy yếu. “Vây... Cũng tốt”

Ồ ô... Vây cũng an lòng sao? Đàn ông thông thường, đối với mỹ nữ đang bắt lực như cô, cũng sẽ không chút suy nghĩ nào, nghĩa vô phần cố [1] hộ tống về đến nhà, anh nhưng lại nói muốn bắt taxi? Anh nhưng lại bỏ được tuyệt sắc mỹ nữ như cô một người về nhà?

Nhân Nhân nhất thời bị đả kích quá lớn, vẻ mặt cứng đờ một giây.

Đáy mắt Cảnh Chi Giới lóe lên quang mang thú vị, sự kinh ngạc và thất vọng của cô quá rõ ràng.

Anh tiếp theo hỏi: “Hay là muốn tôi đưa cô về? Nhưng mà...” Anh cố ý kéo dài âm cuối, cười đến rất tà ác. “Tôi sợ em quá xinh đẹp, tôi sẽ không nỡ để em về nhà”

“Hả?”

~~***

~~Ủy Nhân Nhân sai lầm rồi, sai đến thái quá.

Thì ra là Cảnh Chi Giới không ôn nhu, anh lái xe rất dã man, chạy thật nhanh khiến cô giật mình chết. Cô thậm chí hoài nghi anh khẩn cấp muốn đưa cô đi.

Thì ra là Cảnh Chi Giới không phải giống cô tưởng tượng chính trực như vậy, trên xe, khoe môi anh vẫn mang theo nụ cười xấu xa, ánh mắt ngăm đen của anh thả ra chính là quang mang tà ác.

Ủy Nhân Nhân ngồi trong xe thể thao màu đen đang vút như tên bay, cô ôm chặt túi xách, mở to mắt, cảm giác mình bắt lực giống như cô bé quàng khăn đỏ ngồi nhầm xe kẻ trộm, mà người ngồi bên cô như một đại ác lang mặc âu phục đeo caravat.

Trào phúng chính là, cô tim đập như sấm đánh, không biết là cao hứng, là sợ, là hưng phấn, hay là khẩn trương?

Cô nghĩ lầm về Cảnh Chi Giới rồi, nhưng ngoại trừ khiếp sợ, cô lại không cảm thấy thất vọng.

Anh nghe tiết tấu âm nhạc sền mạnh mẽ, hai tay anh điều khiển vô lăng cường tráng có lực, tư thái anh nhún ga trầm ổn tiêu sái, mái tóc đen không đi vào khuôn phép của anh càng tôn thêm đường viền ngũ quan sâu sắc, ánh mắt anh phóng túng điên cuồng.

Anh bỗng nhiên kéo cà vạt ném ra ghế sau, thoáng chốc Nhân Nhân tim đập chậm nửa nhịp.

Anh vừa lên xe liền tán tỉnh cùng cô, Nhân Nhân vô lực chống đỡ.

Anh nói chuyện vô cùng trực tiếp. “Em quan sát tôi cả buổi tối” Anh lộ ra nụ cười tà ác, đôi mắt đen láy phóng ra quang mang xấu xa. Anh nghiêng mắt nhìn cô một cái. “Em phóng điện với tôi, cô bé đáng giận” Dễ dàng liền nhìn thấu cô kỹ lưỡng.

Oa oa ô ~~ Nhân Nhân co rúm vai, cố giữ vững trấn định, tay nhỏ giữ chặt tay lái. “Nói nhảm, anh nói nhảm” Cô vội vàng phủ nhận.

Anh liếc cô một cái, tiếng nói thấp trầm mị hoặc vô cùng. “Con mắt của em nói rằng em thích tôi, nhưng cố ý đến gần đám đàn ông khác kích thích tôi” Anh vạch trần trò hề của cô, giống như tay lão luyện tung hoành tình trường.

Nhân Nhân chán nản,

khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng. “Bây... Nói bây. Đôi mắt của em nói anh là bệnh thần kinh, anh có chứng vọng tưởng”

Anh mỉm cười, nhún ga tăng tốc. “Em mặc mỹ lệ như thế, hại tôi rất động tâm”

“Bệnh thần kinh, em vốn là luôn ăn mặc rất mỹ lệ”

“Đôi mắt của em thật xinh đẹp, còn quyến rũ tôi...”

“Nói bây!” Nhân Nhân phản bác. “Anh không biết nhìn, đôi mắt em xinh đẹp trời sinh, không phải là vì muốn quyến rũ anh, tiên sinh tự đại cuồng à”

Anh ngửa đầu cười ha ha. “Tôi cảm giác em cả tối đợi tôi hôn em”

Oa a... Nhân Nhân tròng anh, luôn luôn nhanh mềm nhanh miệng giờ phút này nhưng không có lời nào phản kích.

Nhìn anh chuyên chú đưa mắt nhìn tình hình giao thông phía trước, nhưng hôn... Mới vừa rồi anh nói hôn... Cô không tìm được mà quan sát đôi môi mỏng kiên nghị của anh, mặt nóng lên, cô... Cô nhưng lại chết tiệt chính là cảm thấy hưng phấn? Ác ma này! Anh còn có thể làm bộ tán tỉnh cô, ô ô... Nhân Nhân, tỉnh táo đi, mày sao vậy có thể suy nghĩ loạn thế chứ?

Nói nhiều lời tán tỉnh như vậy, nhưng mà anh không có vượt khuôn, bình an đem cô đưa về nhà.

Xe phanh lại. Anh ấn nút, cửa xe mở ra, anh nghiêng mặt, cười nhìn lại cô. “Tạm biệt, tiểu thư Ủy Nhân Nhân khả ái”

Cứ... Cứ như vậy? Tim Ủy Nhân Nhân đập thật nhanh, sững sờ ở trên ghế ngồi.

Ám muội hồi lâu, anh không hỏi số điện thoại của cô, cũng không chủ động cho cô số điện thoại, hơn nữa anh không quyết định ước hẹn, anh biểu hiện giống như căn bản bọn họ lần sau không còn có thể chạm mặt! Cảm giác mất mát to lớn như nước thủy triều trong nháy mắt bao phủ cô, cô chưa từng có trải qua cảm giác thất bại đến bị thương nặng.

“Ồ” Lại thua rồi. Nhân Nhân chẳng biết tại sao rất muốn rơi lệ, cảm giác mình như học sinh đi thi uể oải nắm chắc làm tốt nhưng lại không được. Cô bước ra ngoài xe. “Cảm ơn” Phía ngoài trời còn đang mưa, bên trong đường hầm tối đen vắng lặng, anh lại không tính cho cô mượn ô. Nếu như anh mượn ô, như vậy cô có lý do gặp anh lại sau. Tên đàn ông bạc tình này!

Nhân Nhân rời khỏi xe, khom người đang muốn đóng cửa lại, liếc nhìn kính chiếu hậu, cô hít một hơi thật sâu, tư thế cứng đờ, chợt che mặt lại, oa oa ~ Trời ạ! Cô u mê rồi, sẩm giữa trời quang!

“Em... Mặt của em...” Má phải bấn thành như vậy? Trời ạ! Chẳng lẽ từ lúc đó cô đã...

Hàn ý nhất thời lan đến sống lưng, đối với Ủy Nhân Nhân luôn luôn thích đẹp lại rất trọng bề ngoài mà nói, đây quả thực giống như trước mặt mọi người phóng túng kinh khủng. Trong lòng nghi ngờ người đàn ông trước mặt, khuôn mặt xinh tươi của cô thế mà lại dính một vết dầu mỡ đen? Oa a ~ Cô giật mình mà đứng ngây bên cạnh xe.

Về mặt khiếp sợ của cô chọc cười anh, anh ngửa đầu cười ha ha. Nghe thấy tiếng cười cô quay mặt lại, vừa thẹn vừa giận tròng anh. “Anh sớm đã phát hiện rồi?” Đỏ mặt như lửa, cô che mặt lại vô cùng ảo não! Đáng giận, anh cố ý không nói, làm cho cô có khuôn mặt đen nực cười như thế lâu rồi!

Soạt, một bàn tay tu duỗi ra, ghim lấy cổ cô. Nhân Nhân trở mắt, anh cười tà mị với cô, một tiếng nói thấp trầm khàn khàn. “Chúng ta hôn chứ, Nhân Nhân khả ái...” Một cái chớp mắt sức lực thô bạo, anh ôm cô vào bên trong xe.

“Cái...” Không còn kịp hội ý, đôi môi nóng bỏng đã đặt lên đôi môi mềm mại của cô. Thân thể cô cứng đờ, đầu lưỡi cường ngạnh của anh đã nhập vào bên trong đôi môi ướt át của cô.

Đêm tối, bỗng nhiên giống như bị ai đó phóng hỏa. Kế hoạch của Nhân Nhân bị tên đàn ông tà ác này lật đổ.

Cô tính toán hẹn mười lần trở lên mới cho anh hôn nhẹ, kết quả một đoạn đường xe anh lại đoạt đi nụ hôn đầu của cô, mà cô lại dại dột quên cự tuyệt. Đầu lưỡi của anh vừa dã man vừa thân mật xâm phạm đôi môi non nớt mềm mại của cô, cô giống như ngu ngốc khi anh nhiệt tình hôn xuống mà run rẩy, hai chân như nhũn ra, tựa như bị sét đánh trúng vừa kinh hãi vừa hưng phấn như vậy.

Đây... Đây là chuyện gì? Nhân Nhân hoảng hốt, cô nhắm mắt lại, tứ chi tê dại, say mê trong hơi thở ấm áp của anh, mềm nhũn trong kỷ xảo hôn nồng nhiệt vô cùng phong phú của anh...

~~***

~~Gió lạnh thổi qua cửa sổ, trong căn phòng mờ tối, có một người đáng thương bị cơn ác mộng quấy nhiễu, trần trọc lăn qua lăn lại trên giường, cúi đầu rên rỉ.

Trong mộng vô số ánh mắt hâm mộ theo đuổi cô –

“Nhìn kìa! Đó chính là con gái tổng tài tập đoàn Song Tinh, Ủy Nhân Nhân”

“Nhìn xem! Xinh đẹp làm sao”

Trong mộng Nhân Nhân đang run rẩy, giọng nói uy nghiêm không ngừng thôi miên cô.

“Nhân Nhân rất giỏi, con gái của Ủy Sanh ta cái gì cũng xếp thứ nhất!”

“Nhân Nhân, con là niềm kiêu ngạo của ba, Nhân Nhân... Lần này con lại xếp thứ nhất có đúng không?”

Giọng cô bất lực. “Ba, tiếng Anh con có thể...”

“Nhân Nhân, trên đời không có việc khó, chỉ cần con cố gắng không có cái gì là làm không được”

“Ba...”

“Ba ba rất vui mừng, con diễn thuyết lại xếp thứ nhất! Thật giỏi, ba cũng biết con giỏi”

Trong mộng Nhân Nhân lấy bảng điểm ra. “Ba, lần này điểm cuối kỳ của con...” Đợi một chút, Nhân Nhân trừng mắt nhìn điểm số trên bài thi. “Không, tổng là không?” Trúng vịt rất to treo trên đầu, oa a

~~“A ~~” đột nhiên thức tỉnh, toàn thân mồ hôi lạnh. Sắc mặt Nhân Nhân tái nhợt, ôm ngực. “Không... Tổng là không?” Cô bưng lấy đầu, thần kinh! Cô bao lâu không có điểm không? Cô từ nhỏ cái gì cũng đạt điểm cao nhất.

Cô vỗ một cái lên giường, tức giận mắng: “Đáng chết! Chỉ tại Cảnh Chi Giới kia” Hại cô gặp cơn ác mộng.

Hôn đến cô sắp hít thở không thông, nhưng không hẹn cô, hại cô nghĩ không ra chỗ nào sai.

Anh rốt cuộc có ý gì? Chưa nói cảm thấy hứng thú cô, không hỏi cô ngày nào đó có rảnh rồi không? Anh chẳng qua là nhiệt tình mà hôn cô, đoạt đi hô hấp của cô, phóng đảng đoạt lấy môi cô, cô cũng hăm sâu vào mùi vị của anh, đáng chết chính là lời nói tràn đầy lòng ngực cô. Sau đó anh lộ ra nụ cười mê người mà khêu gợi với Ủy Nhân Nhân bị hôn đến đầu chóng váng não tưởng đến hoang mang lo sợ, hai gò má đỏ tươi hơi thở rối loạn, thứ đó vừa đẹp mắt lại tràn đầy nụ cười tự tin, trong nháy mắt giết chết vô số tế bào não cô.

“Ngủ ngon, Nhân Nhân xinh đẹp” Kết quả anh chỉ nói câu này, chạy xe nhanh rời đi.

Mà cô đáng chết chính là giống như ngu ngốc, sững sờ đứng ven đường, đưa mắt nhìn anh rời xa.

A oa ~~ Nhân Nhân che kín mặt. Ngốc ngốc ngốc, rất ngốc, biểu hiện tối nay của cô giống như thiếu nữ ngây thơ không biết gì, Cảnh Chi Giới khẳng định rất đắc ý, chỉ cần một người hôn sẽ làm cho Nhân Nhân biến thành đứa ngốc.

Đáng giận! Nhân Nhân quăng gối, lại đá chần.

“Không thể nào, ta không thể nào thua!” Cô cự tuyệt thất bại, quá nửa đêm Nhân Nhân xuống giường lấy trọn bộ mỹ phẩm dưỡng da SK2 ra, thoa mặt đến phát quang, vừa cắt sửa móng tay, vừa suy nghĩ ra đối sách.

Sau này, sau này khi gặp lại Cảnh Chi Giới, cô tuyệt đối phải kéo trở lại!

~~***

~~“Tổ trưởng!” Bộ phận thiết kế V. J, Ôn Hà Phi kinh ngạc vô cùng.

“Tổ trưởng!” Đồng nghiệp mọi người trừng to mắt nhìn Nhân Nhân đi tới. Cô... Cô... Cô xảy ra chuyện gì?

Trần Đình đang lấy tài liệu mẫu cửa hàng, nheo mắt lại, dừng động tác lại. Ai da da ~~ Mặt trời mọc từ phía tây sao?

Giữa tiêu điểm ánh mắt, Ủy Nhân Nhân đi vào bộ phận thiết kế.

Buổi chiều phải tham dự cuộc họp triển lãm kết quả của Thập Phương, hội nghị trọng yếu như thế, Nhân Nhân luôn luôn có trang phục sắc sảo loá mắt, mị lực bức người, tuyệt đối là một thân trang phục và đạo cụ sánh ngang minh tinh, trang điểm không chèn vào đâu được, tăng thêm tinh lực tràn đầy, nụ cười chân thành đầy mặt.

Nhưng hôm nay cô lại thả tóc thẳng, không còn khiêu gợi, không có phấn mắt và son môi thời thượng đẹp mắt trong dĩ vãng. Không có bộ đồ khoe gợi bó sát người, không có lộ ra chân thon dài kia làm cho đàn ông chảy nước miếng, không có váy bó ngắn khiến ọi người dường mắt phun máu mũi, cô dĩ nhiên cũng cứ để mộc mạc như thế hiện ra vẻ thanh tú, thậm chí mặt có chút tái nhợt, mặc áo khoác ngoài cao quý ưu nhã. Màu sắc son môi trên môi rất nhạt, cảm giác còn có chút thiếu máu.

Nhịp bước của cô không hề dồn dập nữa, tư thế không hề khôn khéo giỏi giang nữa, cô thậm chí là rất nhẹ nhàng bay bổng, ngẩn ngơ ngồi vào vị trí. Mặc áo khoác ngoài màu Van Gogh bỗng nhiên biến thành sương khói mông lung tản ra trời xanh.

Đang lúc mọi người có ánh mắt kinh hãi không hiểu, cô chậm rãi ngồi xuống, một bộ dáng bất kì lúc nào cũng có thể té xỉu.

“Tổ trưởng?” Hà Phi lập tức tới gần hỏi. “Cậu ngã bệnh rồi?” Lần đầu tiên thấy cô tiêu tụy như vậy.

Các đồng nghiệp vội lập tức tranh đoạt giúp Nhân Nhân đưa trà nóng. Luôn luôn bị Nhân Nhân trấn giữ đến sít sao, giờ phút này bỗng nhiên tất cả đều tràn đầy khí khái nam tử, quay xung quanh lấy biểu hiện quan tâm Nhân Nhân, hết sức che chở.

“Có nặng lắm không hả? Tổ trưởng?”

“Ai da, em nhìn rất tiêu tụy”

“Anh và em đi gặp bác sĩ có được không?”

“Tôi đưa em đi...”

Một đám đàn ông gấp đến độ xoay vòng. Nữ hoàng Nhân Nhân cao cao tại thượng kia của bọn họ, lần này tái nhợt giống như tiểu công chúa đáng thương bất lực, mọi người đau lòng muốn chết.

Hà Phi vỗ vỗ lưng tổ trưởng. “Tổ trưởng, hội nghị tuyên cáo buổi chiều của Thập Phương, tớ đi là được rồi, cậu nghỉ ngơi sớm một chút”

“Không ~~” Nhân Nhân tóm lấy cổ tay Hà Phi, thấp giọng ho khan, nháy mắt mấy cái với cô. Ngu ngốc, cô muốn đi phóng điện Cảnh Chi Giới.

Hà Phi không hiểu, không rõ vì sao trong mắt cô có tia sáng giảo hoạt?

Trần Đình hừ một tiếng, đã nhìn ra đầu mối. Cô vòng tới khom người để sát vào bên tai Nhân Nhân nói: “Đại mỹ nhân, xuất ra tuyệt chiêu hả?” Cô cười châm biếm. “Muốn giả trang đáng thương?”

Trên mặt Nhân Nhân hiện lên vẻ kinh ngạc, cô đá Trần Đình một cái.

Không sai, Nhân Nhân lật ngược kiểm điểm nguyên nhân thất bại, chỉ có một khả năng — Cảnh Chi Giới chán ghét nhìn ngắm phụ nữ cường thế, Nhân Nhân quyết định hôm nay sẽ giả trang đáng thương, giả bộ tiêu tụy, dụ dỗ ra khí khái đại nam nhân của anh. Hôm nay cô muốn giống như một bông cúc nhỏ sinh bệnh, lừa anh đau lòng chết, để cho anh không nhìn được hừng hực che chở cô, yêu cô.

Chiều này tuyệt đối hữu hiệu. Nhìn bốn phía một cái, đám đàn ông trong V.J đã lâm vào điên cuồng, vì Nhân Nhân ti

ều tụy đáng thương, tranh đua quan tâm lấy lòng.

Ha ha ha, Cảnh Chi Giới anh chờ mà xem!

~~***

~~Vì bản dự án quảng cáo thiết kế của Thập Phương, Ủy Nhân Nhân và Hà Phi được mời tham dự cuộc triển lãm kết quả sản phẩm của tập đoàn Thập Phương, đi qua dòng người của V.J, đi qua đám phóng viên kinh tế tài chính có thâm niên được mời tới.

Cảnh Chi Giới là nhà thiết kế thuộc bộ phận phát triển phần mềm cộng đồng, anh vừa ra bữa tiệc, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người. Các nữ phóng viên hiếm khi được nhìn thấy người đầu không hói, không phệ bụng, là nhân tài công nghệ cao đẹp trai muốn lấy mạng người, lập tức khẩn cấp đuổi theo anh đặt câu hỏi, thăm nghĩ muốn đưa số điện thoại cho anh.

Nhân Nhân không chen chúc vào đám phụ nữ kia, cũng không đến trước mặt chủ động lấy lòng. Cô kiềm chế kích động muốn tới tiếp cận anh, yên lặng đợi thời cơ hiện thân trước mặt anh, sau đó lại đợi thừa cơ giả trang đáng thương. Ha ha... Cô tính toán, hồi tâm chuyên chú vào hội tuyên cáo.

Cô mở bài ghi chép trên máy vi tính, hội nghị bắt đầu, tắt đèn, đoạn phim được chiếu ra. Không nghĩ tới trên màn hình bài ghi chép trong máy vi tính thể nhưng lại xuất hiện loạn mã, không cách nào đọc được tài liệu.

“Đáng chết!” Nhân Nhân khẽ nguyên rủa một tiếng, lo lắng gõ bàn phím.

Chủ tịch bắt đầu đàm luận tin tức chi phí trọng yếu, cái này không cần ngại trang, sắc mặt của cô chân chính xám như tro. Gặp quỷ, trong máy vi tính có rất nhiều tài liệu trọng yếu.

“Tổ trưởng, nó sao vậy? Hay là nhiễm virut!?” Hà Phi trừng mắt chớp chớp nhìn màn hình, vội hỏi.

Nhân Nhân lập tức chỉ thị: “Hà Phi, cậu trước tiên cầm giấy bút ghi chép” Đáng chết! Nhân Nhân xử lý chương trình xuất hiện trên máy vi tính, cố gắng giải quyết vấn đề khó khăn, cô luống cuống tay chân.

Trên màn hình không ngừng xuất hiện một hàng chữ — chương trình này sắp đóng cửa, oa a! Nhân Nhân tức giận đến nỗi muốn ném máy vi tính đi. Bỗng nhiên, trên đầu vang lên tiếng nói thấp trầm.

“Dùng của tôi” Lúc đó, Cảnh Chi Giới nhìn thấy bộ dáng lo lắng của cô, cầm một máy vi tính màu bạc cho Nhân Nhân mượn. Nhân Nhân ngẩng đầu, ánh sáng của đèn chiếu vào phía sau anh, cô nhìn thấy ánh mắt lấp lánh có thần.

“Được” Không có thời gian nói cảm ơn, Nhân Nhân nhận lấy máy vi tính từ Cảnh Chi Giới mở file tài liệu ra, lại gõ bàn phím cực kỳ nhanh ghi lại tin tức sản phẩm trọng yếu để phát biểu, Hà Phi thì giúp lấy tài liệu phác thảo trước.

Cảnh Chi Giới lấy máy vi tính của Nhân Nhân, ngồi ở bên cạnh cô, đặt máy vi tính trên gối, nhanh chóng đưa chương trình vào máy vi tính.

Hội nghị kết thúc, Nhân Nhân chỉ thị Hà Phi: “Hà Phi, điền trang đầu tiên thêm cho dòng cuối cùng, tớ sẽ chờ người muốn đặt câu hỏi, vấn đề là Thập Phương...”

“Ồ” Hà Phi lập tức viết, nhất nhất ghi chép lại lời Nhân Nhân nói.

Nhân Nhân dặn dò xong, tổng kết nói: “... Còn có tên sản phẩm, nhắc nhở tớ tìm hình ảnh hạng mục chi tiết”

Nghe thấy cô cường thế mà chỉ huy, Cảnh Chi Giới không khỏi mỉm cười, anh buông mắt nhìn chăm chú màn hình máy vi tính, trong nháy mắt, liền loại bỏ chương trình trực trực.

Kết quả Nhân Nhân không thể giả trang đáng thương để Cảnh Chi Giới che chở, trái lại diễn xuất ra tiết mục khôn khéo giỏi giang cường hãn. Ô ô... Không có cách nào, công việc trọng yếu nhất.

Sau khi hội nghị kết thúc, Nhân Nhân cùng Cảnh Chi Giới thảo luận hạng mục chi tiết về kế hoạch phát triển phần mềm của Thập Phương trong hai năm tới.

Cảnh Chi Giới gõ bàn phím, thay đổi CD-ROM sửa máy vi tính, vừa trả lời vấn đề của cô. Chốc lát sau, anh trả máy vi tính lại cho cô, nó đã thành công mà khởi tử hồi sinh, hoạt động lại một lần nữa.

“Tốt rồi” Nụ cười của anh chói mắt mà tự phụ. “Trong máy vi tính của em nhiễm virus”

Tốt rồi? Nhân Nhân có chút kinh ngạc, cô nhận lấy máy vi tính, cùng lắm là một lúc? Trùng mắt nhìn tuần nhan của Cảnh Chi Giới, hảo cảm về anh mạnh đến trái tim buồn bực đau đớn. Thần thái anh sửa máy vi tính dễ như trở bàn tay kia, thật giống như trong thiên hạ cũng không có chuyện gì có thể làm khó anh, anh chói mắt mà tràn đầy mị lực, thế là khiến cho Úy Nhân Nhân luôn luôn độc lập lại thông minh, lần đầu tiên có ý nghĩ kích động muốn làm nũng với người kia, nghĩ nằm lên lồng ngực anh, nghĩ muốn liếm hầu kết xinh đẹp của anh, muốn giúp anh điều chỉnh caravat, muốn sờ sờ vòng eo săn chắc của anh...

Những thứ ngu xuẩn mơ màng này quả thực giống như phát xuân, hại Nhân Nhân ngây người vài giây cho đến khi Hà Phi gọi cô.

“Tổ trưởng” Hà Phi kiểm tra tài liệu trong máy vi tính của Nhân Nhân. “Ghi chép về họa đồ của xí nghiệp Cao Hân thất lạc”

Shit! Nhân Nhân cúi đầu tìm kiếm tài liệu, thật bất hạnh, Cảnh Chi Giới nói cho cô biết tin tức tàn khốc –

“Tất cả tài liệu đều nhiễm virus, không thể mở ra”

“Đáng chết!” Nhân Nhân cau mày, giọng nói vô cùng uể oải. “Trời ơi ~~ tôi thiết kế hai ngày đó!”

Úy Nhân Nhân lộ ra vẻ mặt ảo não, bất lực mà gõ bàn phím. Cảnh Chi Giới bật cười trước bộ dáng lo lắng của cô, bàn tay dày thon dài của anh giúp cô ấn mấy bàn phím.

“Em hồ đồ tìm như vậy cũng vô dụng, phải cứu trở về mấy tài liệu nếu không thì hóa giải mấy chương trình”

“Giúp em!” Nhân Nhân ngửa mặt lên, không cần giả trang đáng thương, sự uể oải của cô là tự nhiên .

Cảnh Chi Giới nhíu mày, nhìn nét mặt của cô giống như nhìn một chiếc bánh ngọt ngào. Anh nói ra tiếng nói khản thấp trầm, không để ý Hà Phi ở đó, anh nói: “Đến nhà tôi chứ”

“Hà?” Nhân Nhân sợ đến thiếu chút nữa ngã xuống ghế. Hà Phi thì trùng mắt nhìn Cảnh Chi Giới, thật giống như trùng một tên bại hoại.

Về mặt kinh ngạc của hai cô làm anh không nhịn được mỉm cười, anh giải thích: “Phần mềm diệt virus tôi để ở nhà, theo tôi về, tôi giúp em cứu tài liệu về”

“Bây giờ?” Đã là ban đêm. Lúc này đến nhà anh? Có phải quá mạo hiểm hay không? Cô thật ra thì cũng không hiểu rõ anh, mặc dù kỳ vọng tiếp cận anh, nhưng, đến nhà anh, việc này... Ha ha ha... Nhân Nhân trong lòng giãy dụa.

“Tôi chỉ rảnh rồi tối nay” Anh nói thẳng. “Có tới hay không tùy em” Khóe miệng anh mang theo nụ cười miễn cưỡng. Cặp mắt như bầu trời đêm kia ẩn dưới hàng lông mi đen dày đặc, như nam châm hấp dẫn ánh mắt cô.

Hà Phi nín lấy cánh tay Nhân Nhân, khẽ tai nói nhỏ với cô. “Tổ trưởng, anh ta thoát nhìn rất tà ác đó, anh ta cười lên rất xấu xa, cậu không thể đi...” Cô nam quả nữ không quen không biết, cười giong cái gì chứ?

Dĩ nhiên, cho dù có hảo cảm với Cảnh Chi Giới, cô cũng không đem mình làm trò đùa; chỉ gặp mặt ba lần mặt thì nhào tới nhà anh, không khỏi quá không căng thẳng. Không không không! Cho dù phong thái của anh tuần mị, chói mắt xuất sắc cũng không.

Trong lòng Nhân Nhân giãy dụa, nhưng vẫn lý trí nói: “Không bằng mang máy vi tính về nhà...” Lạt mềm buộc chặt là trọng yếu, ngàn lần không được biểu hiện được mình rất rẻ mặt.

“Không” Anh nói chuyện trực tiếp rõ ràng, ánh mắt màu đen loáng ra hào quang đẹp mắt, anh cười đến giáo hoạt, giống như một đôi hắc bảo đới bụng. Anh càn rỡ nói: “Có mỹ nữ ở đó, tôi sẽ sửa tương đối hăng say” Cố ý cười giong với cô.

Hứ! Hà Phi hứ một tiếng. Thật không biết xấu hổ, may mắn anh nói ra; Ủy Nhân Nhân cũng bị ngôn ngữ gọn gàng dứt khoát của anh làm cho kinh hãi. Cậu nói mỹ nữ kia mặc dù xuôi tai, nhưng tiếng nói khăn khăn của anh quá ám muội.

“Cảnh tiên sinh...” Lúc này một nữ phóng viên thân mật bám lên cánh tay anh. “Tòa soạn chúng tôi tối nay có lễ kỷ niệm, anh có muốn tới hay không?”

Oa a ~ nửa đường xuất hiện Trình Giáo Kim. Nhân Nhân thốt ra: “Em và anh trở về!”

Nữ phóng viên kinh ngạc, Hà Phi kinh hô, Cảnh Chi Giới mỉm cười cũng quay đầu thấp giọng nói với nữ phóng viên kia: “Xin lỗi, tối nay tôi muốn hẹn hò cùng người phụ nữ đẹp nhất V.J” Lời ngon tiếng ngọt anh nói đến lưu loát tự nhiên.

A oa a ~ Hà Phi nhăn chân mày. Còn, đẹp nhất? Thật là, biến cô thành người tàng hình sao, quá độc!

Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con, sợ gì!? Nhân Nhân thu máy vi tính về. “Đúng” Cô nói với nữ phóng viên không biết tốt xấu kia, dám tranh đoạt đàn ông với cô, ném ra nụ cười thắng lợi. “Thật xấu hổ, Cảnh tiên sinh đã hẹn tôi”

Hà Phi túm cánh tay Nhân Nhân. “Tổ trưởng, không nên tùy tiện đến nhà đàn ông!” Cô khẽ tai nói nhỏ với Nhân Nhân. “Vạn nhất anh ta là tên biến thái thì sao?”

“Ồ” Nhân Nhân rút đĩa ra, thấp giọng lặng lẽ nói. “Hà Phi, cậu trước tiên đem tài liệu mang về công ty cất đi” Cô khẽ sát lỗ tai Hà Phi. “Yên tâm, tổ trưởng có que điện” Dám làm loạn thì cho điện giật chết anh!

~~***

~~Mấy con cá cỡ bàn tay, bơi lội dưới ánh đèn trong bể cá. Bể cá trong suốt bằng thủy tinh, phản chiếu ra khuôn mặt mỹ lệ, biểu hiện trên mặt có chút kinh ngạc.

“Oa!” Nhân Nhân ngây ngẩn trước bể cá. “Con cá này em đã thấy!” Cô đã đọc qua ở trong sách, một con cá màu đỏ, còn có một con cá vàng viền trắng, còn cá da báo... “Đây là...” Cô suy tư nghiên cứu tên.

“Cá thần tiên bảy màu” Cảnh Chi Giới nói, tay dài tự nhiên vượt qua vai cô, điều chỉnh hướng đèn bể cá. Phía sau là thân nhiệt của đàn ông, hại Nhân Nhân tim đập như sấm, bể cá phản chiếu ra dung nhan xinh đẹp rất nhanh mà phiếm hồng cả khuôn mặt. Anh khom người, mặt của anh nhích tới gần bên má cô, Nhân Nhân hô hấp loạn rồi tỉnh rồi mờ, chưa từng có người đàn ông nào khiến cô khẩn trương như thế!

“Ừc... Nghe nói cá bảy màu là loại cá khó nuôi nhất” Anh tại sao dựa vào gần như vậy? Nhân Nhân căng thẳng cả người, cảm giác được hô hấp của anh phất qua lỗ tai cô, lông tơ trên cổ và lưng cô cũng không chịu thua kém mà dựng đứng lên.

Nghe được hô hấp rối loạn của cô, rõ ràng cảm giác được cô khẩn trương. Cảnh Chi Giới mỉm cười, cảm giác đặc ý nhét đầy lồng ngực, thân thể mảnh mai của Nhân Nhân cũng bị anh bao vây trước bể cá. Anh thích cảm giác như vậy, ám muội mê người, lộn tóc của cô vô tình hay cố ý ma sát vào cổ anh, mùi thơm trên người cô ám muội mê người.

“Nhân Nhân, máy vi tính của em trước tiên chờ một chút” Anh nói. Dêm dài đằng đẳng, anh không vội sửa.

“Hả?” Nhân Nhân nghiêng đầu thấy anh kéo dưới ngăn kéo bể cá, lấy ống tiêm ra.

Oa a ~ cô mở to mắt, tiêm... Ống tiêm!? Thân thể Nhân Nhân co rụt lại, ý nghĩ ám muội

ì gì đó lập tức tan thành mây khói, lắc mình tới một bên đối mặt anh, lập tức giữ vững khoảng cách xa một bước.

“Anh... Anh cầm ống tiêm làm gì?” Sẽ không phải thật là tên biến thái chứ? Nhân Nhân túm chặt túi xách, que điện đang đợi lệnh.

Cảnh Chi Giới lấy ống tiêm ra, giống như chuẩn bị làm bác sĩ giải phẫu nghiêng mắt nhìn cô một cái. “Em đoán đi?” Nhìn cô có bộ dáng cảnh giác sợ hãi chân chính rất thú vị.

“Em... Em nào biết” Nhân Nhân trừng mắt nhìn anh, tay nhỏ bé nhập vào túi xách, nắm chặt que điện giật. Ông trời, ngàn vạn lần không nên thật sự để cho cô gặp phải tên biến thái nhé.

Cảnh Chi Giới nhún nhún vai, bắn bắn ống tiêm, ngón tay thon dài mở một lọ thủy tinh bên cạnh bể cá.

Cô ngửi thấy một loại mùi vị gay mũi của thuốc khử trùng, còn có hơi thở nguy hiểm nào đó.

Nhân Nhân lại lùi một bước. “Đó là cái gì?” Cô khẩn trương đến sắp muốn té xỉu, giọng nói căng thẳng, sắc mặt tái nhợt, trợn to đôi mắt xinh đẹp, bắt đầu hối hận mình không nên về nhà cùng anh.

Cảnh Chi Giới của cô lơ đãng, chẳng hề để ý đối với sự sợ hãi. Anh bắt đầu dùng ống tiêm hút lấy chất lỏng trong suốt dưới đáy, anh lạnh lùng nói: “Đây là formalin, dùng để bảo tồn thi thể...”

Oa a ~ rầm! Nhân Nhân sắp té xỉu, thi... thi thể? Ha ha, cô còn không muốn chết! Dưới đáy lòng Nhân Nhân sợ hãi, vọt đến phía sau lưng anh, chậm rãi chuyển hướng cửa chính. Ha ha ha, cô thật giống như trêu chọc một tên ác ma khủng bố. Chạy mau

~~Phía sau lưng anh giống như có một ánh mắt, nhẹ giọng ngăn cô lại. “Mấy vi tính còn chưa sửa xong, em đi đâu?” Anh giơ cao ống kim, đánh giá các vạch.

“Em...” Chân Nhân Nhân mềm nhũn, giọng nói suy yếu, tay đã đặt lên tay cầm cửa. “Cám ơn... Em... Anh cứ sửa cho xong đi... Liên... Liên lạc sau!” Xoay người lập tức dùng sức vặn tay cầm cửa. Ta đem hết sức xoay, ta đem hết sức mở! Cửa lại vẫn lặng im không động tĩnh. A oa ~ cô dùng chân đá vào cánh cửa, cửa vẫn không di chuyển. Nhân Nhân sắp hết lên, anh ta khóa trái sao? Mẹ ơi! Hốc mắt Nhân Nhân đỏ lên, gấp đến độ sắp khóc. Tôi còn không muốn chết mà ~ nghĩ đến ngày mai trên mạng có đầu đề, Con gái tập đoàn Song Tinh chết thảm trong tay biến thái, trời ạ... Nhân Nhân bắt đầu không để ý đến hình tượng dùng sức xoay tay cầm cửa.

“Đó là khóa mật mã, dùng sức mở như em cũng vô dụng” Giọng nói anh tràn đầy ý cười, tiếng nói thấp trầm biếng nhác kia rất giống ác ma. Giống như tiếng của ác ma đói bụng. Anh quan sát ống tiêm, trên mặt hiện lên nụ cười ranh mãnh. “Trong ấn tượng của tôi em không phải là người rất dũng cảm sao?!” Nhớ lại lần đó trên đường cô độc thân khiêu chiến với gã đàn ông hung hãn bạo lực. Lúc này, anh lại biến một người phụ nữ dũng cảm như thế làm cho sợ đến trái tim đại loạn, anh cảm thấy thật thú vị. Cảnh Chi Giới chậm rãi bơm formalin vào bể cá. “Một mũi tiêm lại sẽ hù dọa em chạy mất sao, hử?”

Anh ta làm gì? Nhân Nhân nhìn formalin kia được bơm vào bể cá. “Anh... Anh... Anh đang giết cá?” Nhân Nhân kinh hô, Cảnh Chi Giới này thật biến thái! Trước tiên giết cá sau đó giết cô sao? Ha ha ha, cô thích kích thích mạo hiểm, nhưng cũng không cần phải bị kích thích đến loại tình trạng này thôi? Trời ạ

~~“Không” Anh nghiêng người, cánh tay vững chắc cường tráng, trầm ổn bình tĩnh bơm toàn bộ formalin bên trong ống tiêm vào bể cá. Anh rũ mắt đưa mắt nhìn cá thần tiên. “Tôi đang cứu bọn chúng” Ánh mắt anh nhìn cá rất ôn nhu. “Có một con cá bị bệnh, formalin nguy hiểm nhất, nhưng rất hữu hiệu để sát khuẩn” Tiếng nói anh khàn khàn, ôn nhu mà giải thích.

“200ppmm, chỉ cần tính toán chuẩn xác, bọn chúng có thể thoát ra khỏi cũi chết. Nồng độ PH của nước chất không được thấp hơn 5. 5, khác biệt 1 – 2 CC sẽ thất bại, cho nên phải dùng ống tiêm để đo cho chuẩn” Anh trầm tĩnh chậm rãi giải thích.

Tinh! Tinh! Nhân Nhân ngây ngẩn trước cửa, đột nhiên cảm giác được mình giống như đứa ngốc. Anh đang cứu cá? Oa oa ~ cô nghĩ đến đâu chứ. Cô thả lỏng, thở một hơi dài, trên trán hiện giờ đầy mồ hôi, giống như được rửa nước ấm áp.

“Ồ... Ha ha...” Cô lúng túng mà đỏ mặt nóng tai, “Em biết mà, em biết anh đang cứu cá mà ~” Hai tay cô ôm ngực phản ứng nhanh chóng, lập tức giả bộ quan sát cánh cửa. “Đây là cửa cách âm à?” Cô sờ sờ cánh cửa cứng rắn. “Em vẫn nghĩ, nó rất quý

‘...’ Chết cũng không thừa nhận mình mới vừa nghĩ đến cái gì.

Cảnh Chi Giới nhếch khóe môi, tháo bộ lọc khí, vẩn nước lưu động, ánh sáng lấp lánh trên vảy cá mỹ lệ. Anh xoay người, hai tay chống ra phía sau, ánh mắt như con báo khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn long lanh của cô. Cô mỹ lệ mê người, làm anh cảm thấy có chút cô đơn lạnh lẽo, đêm nay không muốn ở một mình.

Ánh mắt của anh không rời khỏi cô, ánh mắt của anh khiến cho Nhân Nhân cảm giác mình thật giống như mình đang bị cời hết quần áo ra.

Khóe mắt anh vẫn mang theo nụ cười lười biếng. “Bây giờ... Em còn muốn đi sao?” Giọng nói hùng hậu thấp trầm.

Ngay dưới ánh đèn anh giống như ma quỷ mê người, caravat màu bạc, mặc một bộ âu phục PRADA màu đen tuấn mỹ như ma quỷ. Giọng nói biếng nhác của anh, làm tê dại lòng cô. Mới vừa rồi anh bơm một mũi vào bể cá kia, phảng phất cũng giống như đánh vào trong lòng Nhân Nhân, cô cảm giác mình bị ánh mắt thâm thúy của anh, gương mặt nóng lên, thân thể nóng rang. Ô ô... Cô thích loại cảm giác tim đập dồn dập này, mặc dù con người màu đen tựa như nước xoáy kia hại cô chìm ngập trong nguy hiểm...

Tầm mắt của anh giống như có ma lực, dính hai chân Nhân Nhân trên sàn.

Nguy hiểm, sa ngã, chán chường, phóng đảng... Đủ loại tâm tình phức tạp, dồn sức trốn tránh đáy ánh mắt tuấn mị của anh.

Biết rõ không nên, Nhân Nhân lại hoảng hốt tựa như người thấy mùi thơm hoa anh túc, nào có biết nguy hiểm đang dụ dỗ cô rơi vào trong đó....

Chú thích:

Nghĩa vô phản cổ[1]: Làm việc nghĩa không cho phép chùn bước.

3. Chương 3

Phòng khách lớn sạch sẽ như thể gần như là lạnh lẽo, đồ dùng màu đen, đèn treo màu bạc, gạch lạnh như băng màu trắng bạc, Nhân Nhân núp ở trên ghế sa lon dài màu đen, cảm giác lạnh, nơi này giống như một vùng thế giới quên lãng.

Cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình, còn có tiếng gõ bàn phím lách cách.

Đầu kia, trước bàn dài màu bạc, Cảnh Chi Giới đeo kính gọng vàng, đang chuyên chú cứu vớt tài liệu bị khóa của cô.

Kim ngắn đồng hồ chỉ đến số mười một.

Ánh trắng như nước chiếu ra ban công, cuối cùng anh cũng đứng dậy, cầm lấy máy vi tính, sải bước tới đây.

“Được rồi” Đặt máy vi tính lên trên mặt bàn lạnh giá.

Nhân Nhân mỉm cười. “Thật tốt quá, cảm ơn!” Giữa bọn họ xuất hiện khoảng lặng yên lặng, không khí có chút lúng túng.

“VẬY... Em đi” Cô nói. Thật sự quá muộn, sau khi đóng chương trình, Nhân Nhân cầm lấy máy vi tính, song một bàn tay lại đè cô lại.

“Đừng nóng vội, em đói bụng không?” Anh khom người, lặng lẽ nói ở bên tai cô. “Tôi nấu mì cho em ăn”

~~***

~~Anh xử lý thức ăn gọn gàng nhanh chóng, phòng bếp của anh chỉnh tề đơn giản đến không có quá nhiều vật hỗn tạp, sạch sẽ gần như lạnh lẽo, mỗi dạng đồ cũng quy củ đặt ở vị trí nên đặt, ngay cả thìa và đĩa cũng hoàn toàn phân loại. Cô cảm giác anh là người đàn ông làm việc cũng không phạm sai lầm, cũng không thất bại, cũng không dãi dồng.

Nhân Nhân tựa vào bên cạnh cửa nhìn anh xắt cà chua, chất lỏng màu đỏ bắn lên cái dao trong tay anh.

Nhân Nhân đi tới. “Có muốn em giúp anh hay không?”

Anh xoay người hỏi cô: “Ném một chút xem trái cà chua có ngọt hay không?” Anh đút một miếng cà chua, cô tức thì há mồm cắn, đầu lưỡi nếm đến vị ngọt, đồng thời cảm thấy lòng đang bị thất thủ.

“Ngọt sao?” Anh lộ ra nụ cười đẹp mắt. Tầm mắt của anh biếng nhác nhưng ẩn chứa nguy hiểm nào đó, cô cảm giác được đáy mắt anh có dục vọng, như báo đen muốn săn thú. Cô không thể phóng điện chết anh, anh lại có năng lực làm cô ý loạn tình mê.

Nhân Nhân cảm giác đầu gối như nhũn ra. “Ừ...” Theo bản năng liếm đi chất lỏng trên khóe miệng, ánh mắt anh trầm xuống, bỗng nhiên ôm cổ cô hôn môi cô.

Mi dưới đáy nôi đang sôi trào, Cảnh Chi Giới đột nhiên ôm Nhân Nhân tới đặt trên bàn, cánh tay cường tráng vững vàng có lực, làm hô hấp của cô cứng lại.

Eo của cô mềm mại làm anh tưởng như mình đang nắm một sợi bông, anh cảm giác dục vọng ở trong mạch máu tăng trào, cô rất xinh đẹp, anh cảm giác đói bụng, ánh mắt nóng bỏng của anh, tựa như bàn là ủi cháy cô.

“Em là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi thấy” Anh liếm hôn rồi cắn vành tai cô, hai tay Nhân Nhân đè lên lồng ngực anh, lòng bàn tay cảm giác được lồng ngực anh nóng mà săn chắc. “Em khả ái làm cho tôi kích động...” Giọng nói đã tỉnh lại tràn đầy từ tính.

Nhân Nhân bắt đầu mãnh liệt đọc A Di Đà Phật. “Đừng... Dựa gần em như vậy...” Ngoài miệng nói như vậy, tay nhỏ bé nhưng rời đi không được khỏi lồng ngực anh.

Đầu lưỡi ấm áp của anh liếm hôn, cũng thăm dò đôi môi mềm mại của cô. “Ném em thật ngon miệng”

Kỷ xảo hấp dẫn người khác của anh thật đáng chết, Nhân Nhân mím miệng ngăn cản anh hôn thân mật. Chóp mũi cao ngạo của anh cùng với chóp mũi đáng yêu của cô cọ sát lẫn nhau, anh nhìn chăm chú vào mắt cô. “Đêm nay không cần đi về, được chứ?” Anh nói. “Tôi nghĩ muốn em...” Trực tiếp lớn mật, không chút nào giấu diếm dục vọng của mình.

Anh lui một bước quan sát cô, ánh mắt lưu luyến ở đường cong pháp phồng trên người cô. “Em thật xinh đẹp” Áo sơ mi rồi loạn lộ ra ngực tuyết trắng xinh đẹp của cô.

Hai gò má Nhân Nhân đỏ tươi, ánh mắt trách cứ mà trừng mắt với anh. “Anh cũng lừa gạt các cô gái như vậy sao?” Trực tiếp lớn mật như thế.

“Đều là người trưởng thành, đây là chuyện lưỡng tình tương duyệt [1]” Anh cười. “Em muốn tôi dừng sao?” Ánh mắt anh thâm sâu nhìn cô. “Em nói không, tôi lập tức ngừng lại” Anh bỗng nhiên vô cùng tôn trọng cô, nhưng hai bàn tay ấm áp còn bao phủ lấy eo cô.

Nhân Nhân thấp thỏm, muốn nói không, há miệng, không còn kịp lên tiếng nữa, anh đã cúi đầu cậy mạnh mà chặn môi cô, hôn đến cô không thể hô hấp. Đầu lưỡi cực nóng của anh vuốt ve đầu lưỡi ấm áp trong miệng cô, sức nóng trên người anh tản ra trong miệng cô, đem cô bao phủ.

Lý trí ở trong đầu cô cảnh giác mà gọi — Từ chối anh ta! Từ chối anh ta!
h ta!

Đầu lưỡi của anh truy đuổi đầu lưỡi ấm áp của cô, cùng cô dây dưa, Nhân Nhân run rẩy.

Kháng cự anh ta! Kháng cự anh ta!

Anh bắt đầu mút hương thơm ngọt ngào lan tỏa trong miệng cô, anh hôn sâu cô, Nhân Nhân tức giận, lui người. Anh không buông tha cho cô, đè cổ cô lại hôn càng sâu hơn, đầu lưỡi của anh xâm nhập chạm vào đầu lưỡi cô, dưới cổ họng vang lên tiếng nói thấp trầm mà nguyên thủy.

Thân thể Nhân Nhân nóng quá, người đàn ông này có bản lĩnh ở trong thời gian nhanh nhất đem cô thiêu đốt, làm cô vứt bỏ vũ khí đầu hàng. Anh đưa tay ra nắm chặt gáy cô, kéo cô dựa sát vào trên người anh. Miệng của anh lại lần nữa bao phủ cô, cô rên rỉ, trời ơi! Tính cách của anh thích gọn gàng tốt đẹp, đầu lưỡi

của anh trêu chọc ma sát cô, anh dùng nụ hôn cuồng dã kích tình hòa tan ý chí của cô... Nụ hôn này tựa như formalin sao? Anh là phải cứu cô hay là muốn giết cô?

Nhân Nhân cảm giác mình đang mất tốc độ, sau khi gặp Cảnh Chi Giới bước đi của cô rối loạn, đôi bàn tay vững chắc của anh nắm chắc cô, mà cô lại cảm giác mình đang mất tốc độ rơi xuống.

Anh tắt bếp, ngọn lửa dực vọng lại cháy càng nồng nhiệt hơn.

Dực vọng mãnh liệt nhanh như tia chớp tóe ra tia lửa, tay ấm áp, hô hấp dồn dập, tìm kiếm nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của đối phương, nhưng hôn vẫn không đủ, Cảnh Chi Giới chột ôm lấy cả người Nhân Nhân.

Chột bị nhấc lên cao, Nhân Nhân kinh hô, vội vòng qua cổ anh.

Anh bật cười, hôn cảm trắng mịn của cô, sải bước ôm cô vào phòng ngủ.

Anh ném Nhân Nhân lên giường, cô vội vàng ngồi thẳng người, ánh mắt hoảng hốt mê loạn, tìm đập vừa nhanh vừa sợ hãi. Cô biết, cô nên đi về, bây giờ dừng hết thấy cũng vẫn còn kịp. Cô là xử nữ, lần đầu tiên của cô sao có thể cứ như vậy ột người đàn ông biết không sâu sắc chứ? Kế hoạch của cô ít nhất phải gấp gờ nửa năm. Kế hoạch của cô ít nhất bọn họ trước tiên phải hẹn hò rất nhiều lần, các bước của cô không phải tới như vậy!

Giữa sự mờ mịt, cô thấy anh đang kéo caravat ném xuống đất, anh bước đi tới giống như một dã thú vận sức chờ phát động, cô cảm thấy vừa nguy hiểm vừa kích thích. Mặt hồng tai đỏ, chân tay có chút luống cuống.

“Đợi một chút...” Cô khẩn trương, điều này không đúng, quá là nhanh! Không phải như thế, kế hoạch của cô không phải như thế! Kế hoạch của cô phải.. Cảnh Chi Giới khom người, hai bàn tay đặt lên bảp đùi cô, kế hoạch bắt đầu sinh ra biến hóa. “Quá... Quá là nhanh...” Cô nói đến ý chí không kiên định.

Tiếng nói khàn khàn của anh ở bên tai cô thôi miên. “Quá nhanh? Không, em hại tôi dực vọng dâng cao. Em mê người như vậy, tôi chỉ muốn lập tức đoạt lấy em” Ven theo đường cong bảp đùi mềm mại nhả bóng đi lên, bàn tay thô ráp của anh thăm dò vào trong váy cô.

Nhân Nhân hít lấy không khí, lý trí của cô biến thành mơ hồ thờ dốt. Quá... Quá nhanh... Nhưng mà... Quá... Quá hưng phấn! Bàn tay to của anh như lửa nóng đốt cháy da thịt cô, đầu ngón tay anh thăm dò cô. Lúc này lửa cháy dực vọng đã lan ra đồng cỏ, lúc này đã bị kích thích nguyên thủy như bài sơn đảo hải, huyết mạch cô lao vùn vụt, cô vô lực chống đỡ.

Thân thể cường kiện của anh bao phủ cô, tay của anh làm loạn trong váy cô, đầu ngón tay của anh giảo hoạt thăm dò quần lót Lace của cô, hại cô cắn môi tâm hoảng ý loạn. Thân thể của anh rất nóng, nhiệt độ trên người anh xuyên thấu qua áo sơ mi cô, dực vọng cao nhọn bộc phát của anh ma sát bảp đùi cô như muốn xé rách cô. Lý trí của cô rất sợ, thân thể của cô lại phản kích đến tột cùng, giống như đang đợi anh đến khai phá...

Nhân Nhân đỏ mặt tai hồng, cả người Nhân Nhân run rẩy. Trong óc lóe lên đều là những câu hỏi, ngăn cản hay tiếp tục? Rút rề hay đắm chìm? Kiên trì hay nhận thua? Đối trá hay thẳng thắn? Cô thật thích kích thích vuốt ve như thế.

Nhân Nhân có ý đồ đẩy anh ra, hai tay bị anh giữ trên đỉnh đầu, nụ hôn của anh đồng thời như dấu chữ V dẫn đến mảnh da thịt tuyết trắng. Anh cởi áo sơ mi của cô, mặt vùi sâu ngực cô. Đồng thời tay trái thăm dò vào trong áo sơ mi, kéo áo ngực ra, miệng của anh ngậm nụ hoa phấn hồng của cô, câu hỏi trong đầu Nhân Nhân lập tức không chịu thua kém mà biến thành dấu chấm than.

Anh hành động quyết đoán nhanh chóng, một tay khác hơi thô lỗ giạt quần lót cô xuống, anh đưa dực vọng nhiệt năng của mình vào giữa hai chân cô, Nhân Nhân cảm giác đó giống như một thứ rất nóng đặt lên nơi riêng tư của mình, nó nguy hiểm tích trữ tràn đầy lực lượng bộc phát, cường ngạnh bá đạo lại dã man. Cô có chút sợ, nhưng lại hiếu kỳ hưng phấn không bỏ được kháng cự. Mỗi một cái vuốt ve của anh cũng chuẩn xác đánh trúng chỗ mẫn cảm nhất của Nhân Nhân, phân thân của anh lộ ra ma chướng ở nơi cấm địa mềm mại của xử nữ. Nhân Nhân vô lực chống đỡ, bị kích thích vuốt ve liên tiếp đánh bại. Mà khi đỉnh cao lửa nóng của anh đã tiến vào phòng tuyến cuối cùng của cô, cảm giác chật hẹp kéo căng cuối cùng tức thì biến ý thức Nhân Nhân trở thành phế thải. Ông trời! Anh đang chuẩn bị tiến vào...

“Chờ ~” Cô kinh hô, nghĩ ngăn cản nhưng không còn kịp nữa, một đỉnh thô bạo nhập vào, cô đồng thời kêu đau, Cảnh Chi Giới khiếp sợ mà dừng lại thể công.

Đáng chết! Anh yên lặng bất động, anh phát hiện có cái gì không đúng, anh cảm giác được cô run rẩy, nơi chật hẹp tắc nghẽn của cô bao phủ thứ cứng rắn của anh, cô chật hẹp đến không thể tưởng tượng nổi. Thoáng chốc anh hiểu được, sắc mặt anh run sợ, căng thẳng thân thể, cô là xử nữ!?

“Em?” Dục vọng kích động bọ nơi chật hẹp bao phủ, anh thống khổ mà rút ra, bàn tay lớn đè chặt bả vai cô, anh cẩn thận chậm chạp rút lui ra khỏi thân thể cô. Cũng chưa toàn bộ tiến vào cô, nhưng chết tiệt, anh biết mình đã làm cô không còn là xử nữ!

Khởi động thân người, Cảnh Chi Giới cúi đầu ngấm cô, mắt của anh sắc bén không còn nóng bỏng nữa, ánh mắt anh nhìn cô không hề ôn nhu nữa, bỗng nhiên có một trận khó chịu trầm mặc, ánh mắt anh quan sát cô lạnh lùng xa cách, dục vọng dâng cao của anh ở trong nháy mắt đã được bình ổn lại.

Ánh mắt đen láy của anh trở nên dị thường nghiêm túc. Đáng chết! Anh cũng không chạm vào xử nữ. Cô thời thượng, cô thông minh, cô thoát nhìn rất hoạt bát hướng ngoại, cho nên anh cho là... Cảnh Chi Giới kinh ngạc khiếp sợ, nhưng hơn nữa là ảo não. Anh chán ghét trách nhiệm trói buộc, tình cảm ràng buộc, nhưng bây giờ, một người phụ nữ đem đêm đầu trân quý nhất cho anh, anh hẳn là cảm thấy vinh hạnh chứ? Không, anh cảm thấy tức giận, ảo não, còn có cảm xúc rất kỳ quái rất phức tạp đánh sâu vào anh.

“Em vẫn còn... Tôi tưởng rằng...” Nhìn chăm chú khuôn mặt ửng hồng của Nhân Nhân, đây rõ ràng là gương mặt xinh đẹp, hai mắt to hắc bạch phân minh của cô hồn nhiên nhiệt tình đang nhìn lại anh.

“Điều này thật kỳ quái sao?” Nhân Nhân xê dịch thân thể, ôm chần vây quanh ngực. Mới vừa nãy đau quá, hiện tại anh rút ra, cô ngược lại thở phào nhẹ nhõm; nhưng có một chút trống rỗng, chua xót, giống như khát vọng lấy cái gì đó nhưng không còn kịp nữa.

Mặt cô phỉếm hồng, nhìn ánh mắt đen láy của anh thẳng thắn nói: “Em một mực đợi chờ một người đặc biệt, có rất nhiều người theo đuổi em, nhưng em vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, cho đến khi em gặp anh...” Cô hiếm khi thẳng thắn như thế.

Cô nói xong rất thản nhiên, anh lại nghe được rất bất an. Đáng chết, anh biết, cô yêu anh! Cô giao ra tình cảm chân thật, anh lại chỉ muốn một đêm tình.

Cảnh Chi Giới tung mình rời khỏi cô, bật đèn bàn, ánh sáng bất ngờ tới chiếu vào khiến Nhân Nhân nhắm mắt lại, đồng thời giọng nói của anh làm đau nhói trái tim cô.

Anh nói thẳng một câu: “Đã muộn, tôi đưa em về nhà” Anh không muốn nghe những lời tỏ tình ngu xuẩn kia. Anh biết anh phải tàn khốc, anh không phải là người kia mà cô mong đợi. Cô không thể yêu sai đối tượng.

Nhân Nhân ngạc nhiên, ngồi dậy. “Đợi một chút” Cô không thể tin được hỏi: “Anh là nói... Em là xử nữ, cho nên...” Cho nên anh mất hứng, cho nên muốn đưa cô đi? Cho nên anh không nên tiếp tục? Cô khiếp sợ mà thở hắt vì kinh ngạc.

“Nhân Nhân, tôi chỉ lên giường cùng với người phụ nữ không phiền toái. Nói như vậy em hiểu không?” Anh thử nói cho cô hiểu. “Đó là một chuyện ngoài ý muốn, tôi không nên chạm vào em” Giọng anh ảo não, nghe rất hối hận.

Sự hối hận và ảo não của anh làm cô kinh ngạc khiếp sợ đến khó chịu, biểu tình trên mặt cô rất phức tạp.

“Chẳng lẽ anh không là bởi vì yêu thích em mới...” Mới hôn cô, mới ôm cô, chẳng lẽ những thứ ôm và hôn này cũng không liên quan đến tình cảm!?

Đoạn đối thoại kể tiếp quả thực tức chết Nhân Nhân.

“Lần đầu tiên của em không nên cho tôi” Cô đáng giá có một người đàn ông tốt hơn. “Tôi rất xin lỗi. Tôi muốn chỉ là một đêm tình mà thôi, nhưng hiển nhiên em không là loại phụ nữ đó”

“Có ý gì?” Mặt cô nghiêm lại, lưng tê lạnh. Nghe một chút đoạn đối thoại này, Nhân Nhân không rét mà run, cô nhưng lại cùng một người đàn ông vô tình máu lạnh như thế lên giường!

“Thật ra thì...” Giọng nói của anh lạnh như đao. “Đêm nay tôi chỉ muốn làm tình cùng một người phụ nữ không phiền toái” Anh cô quạnh, anh tìm không được người phụ nữ không phiền toái theo, anh không nên cảm thấy đau lòng, chẳng qua là chết tiệt anh tìm nhầm người. Ở bề ngoài thời thượng, Ủy Nhân Nhân thì ra là chỉ là một phụ nữ đơn thuần. Nếu như mới vừa rồi cô có một chút do dự, nếu như cô có thật nhiều khăn trương hoặc giấy dựa, anh có thể phát giác. Nhưng đáng chết, cô tại sao tín nhiệm mà để cho anh tiến vào thân thể cô như vậy!?

“Anh là nói...” Nhân Nhân cắn răng. “Đối với anh mà nói hôn và làm tình không liên quan đến tình cảm, chẳng qua là trút ra dục vọng?” Đối lời nói thật của anh cô là ai cần bản không sao cả, là thể này phải không? Mà cô nhưng là bởi vì cảm giác anh cùng người khác bất đồng, cảm giác anh và người đàn ông khác không giống nhau, cảm giác khi anh nhìn chăm chú cùng hôn xuống, tần số tim đập của cô quá nhanh. Anh đối với cô mà nói là đặc biệt, cho nên cô mới giao lần đầu cho anh. Đây thật là châm chọc, thì ra là đây là một sự hiểu lầm. “Em đối với anh cùng những người phụ nữ khác không có bất đồng gì, anh nghĩ nói đến cái này sao, anh sợ em thật tình, là như vậy sao?” Nhân Nhân cắn răng trần thuật sự thật.

“Không sai” Anh thậm chí không

muốn nói chút ít lời dối trá hay dụ dỗ cô, anh đứng dậy xuống giường. “Đêm đã khuya, tôi đưa em về nhà. Đêm nay... Thật xin lỗi”

Anh chết tiệt còn thật xin lỗi! Nhân Nhân hít sâu một hơi, cố gắng giấu đi sự khó chịu và uể oải của mình. Cô hai mươi bảy tuổi, đêm nay cô lần đầu tiên lên giường với đàn ông. Không có vui vẻ, không có vui mừng, không có an ủi ngọt ngào hay an ủi thân mật, tình cảnh này, cô cho rằng mình xinh đẹp, hóa ra là một sự hiểu lầm, tất cả đều là cô tự mình đa tình, cô một bên tình nguyện.

Nhân Nhân chưa từng nghĩ tới sẽ có người không thích mình, cô cho là cô thích anh, rất tự nhiên anh sẽ yêu cô, chuyện xưa liền như thế phát triển, cô không có nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, cảm giác kia giống như là muốn trèo lên thiên đường nhưng trượt chân rơi xuống địa ngục. Cô cảm giác lạnh lẽo, liếc nhìn anh một cái, nhìn như không có việc gì mặc quần áo vào, ánh trăng chiếu lên cơ thể, bắp thịt rõ ràng của anh, giờ phút này anh nhìn ra rất lạnh lùng nghiêm khắc, cùng mới vừa rồi nhiệt tình tưởng như hai người, anh biểu hiện được thật giống như hy vọng cô nhanh rời đi một chút.

Nhân Nhân cố gắng để cho giọng nói của mình giữ vững bình tĩnh. “Rất tốt, rất tốt. Không cần anh đưa đi, tự tôi sẽ đi!” Cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cô coi như thức thời, hiểu được ám hiệu của anh. Không thể khóc, không thể mất thể diện hơn! Nhưng cô giận đến không có cách nào đem cúc áo sơ mi cài vào, đầu ngón tay cô run rẩy, Trời ơi! Anh làm cho cô cảm giác mình hạ tiện.

Tại sao? Cô luôn luôn thông minh, tại sao? Nhưng lại nhìn không ra anh chỉ là muốn vui đùa một chút mà thôi, tại sao cô lại ngốc như vậy! Cho tới bây giờ chỉ có đàn ông vì cô mà thương tâm, nhưng người đàn ông này lại làm cô giận đến đỏ mắt. Gặp quỷ! Ngón tay cô run rẩy, hết sức nghĩ giữ chặt cúc áo bị anh lôi ra.

Anh đi tới giúp cô, cô tránh tay của anh ra.

“Tránh ra!” Cô đè nén xuống cảm giác khó chịu, rất trấn định mà mặc xong quần áo, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Anh sải bước đuổi theo, ngăn cản cánh tay cô. “Tôi đưa em về!” Thân thể cô cứng đờ, quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt, sự lạnh lùng của anh khiến trái tim cô bừng tỉnh, giống bị người ta nhẹ nhàng đánh một cái.

“Đừng phiền hà” Cô nâng cằm lên, đem thương tâm giấu đi, không có khóc lóc gì, điều này không có gì, cô run rẩy ở trong lòng không ngừng trấn an mình.

“Đã muộn, để cho tôi đưa em về” Sự yếu ớt trong mắt cô làm anh bất an.

Cô cười lạnh. “Anh không phải là rất sợ phiền toái ư, tiên sinh? Không nhọc công anh” Nhân Nhân nhặt túi xách lên, đáng giận, cô giận đến nghĩ cầm que điện giật chết anh. Anh không phải là bạch mã vương tử, anh là ác ma!

Đi tới trước cửa, cô đứng đối diện cánh cửa gỗ thét: “Mất mã!” Cô một giây cũng không muốn ở lại chỗ này, tay nhỏ bé lạnh như băng túm chặt lấy túi xách. Không thể khóc, Nhân Nhân không thể khóc! Cô

mím chặt môi dưới.

Cảnh Chi Giới thở dài, giọng nói của cô nghe giống như là miễn cưỡng cái gì. Không cần nhìn mặt cô cũng có thể đoán cô có nhiều uể oải như nào. Trời ơi, anh chưa từng có cảm giác mình đáng giận quá như vậy. Anh dùng đầu ngón tay nhắc áo khoác lên, đi tới khom người nhập mặt mã vào.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, Cảnh Chi Giới đẩy cửa sắt.

“Anh!” Ngoài cửa hiện lên gương mặt của một thiếu niên. Thiếu niên vừa nhìn thấy Ủy Nhân Nhân đang nổi giận, ánh mắt sáng lên. Người phụ nữ rất xinh đẹp, lông mi dài ở dưới mắt to y theo mà phát sáng, môi đỏ mọng mím chặt thật giống như đang tức giận với ai. Cậu cười, không cần đoán cũng biết anh trai vừa chọc cho phụ nữ buồn bực.

“Thiếu Hoa, sao lại đột nhiên chạy tới?” Cảnh Chi Giới đẩy cánh cửa ra chút ít, anh nắm bả vai Nhân Nhân. “Anh đang muốn đưa người trở về”

“Tôi ư ~~” Nhân Nhân hất tay anh ra. “Tôi đang muốn giết người!” Đôi mắt đẹp phóng hỏa, nói đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cảnh Thiếu Hoa kinh ngạc, cười ha ha. “Dì này tính tình ghê gớm thật!”

Cái gì, Oa oa a ~~ Nhân Nhân ngơ ngẩn. Dì...ì... Dì? Cô mới hai mươi bảy mà, oanh! Hai đả kích nặng, tự tin của Nhân Nhân trong nháy mắt tan rã, cô tức giận mà lắc mình, bước đến thang máy. “Tôi đi” Lại gọi cô là dì? Có lầm hay không! Ô ô... Cô tối nay là bước chân nào ra cửa đây!?

Cảnh Thiếu Hoa đuổi theo. “Dì à, tôi đưa dì về!”

~~***

~~Nhất định có người nguyên rửa cô, trong quán ăn Spice Girls cậu nhóc choai choai cứ nói đến đình tai nhức óc, Ủy Nhân Nhân chán nản cực độ nghĩ như thế.

“Dì, kỹ thuật của tôi có tốt không?”

Khóe mắt Nhân Nhân co quắp, dùng sức uống cola. Bớt giận ~~ bớt giận mà Nhân Nhân.

Cảnh Thiếu Hoa hỏi: “Như thế nào, tôi rất mạnh mẽ sao? Có đúng là khiến dì xả hận đến sáng khoái hay không, ha ha...”

Tỉnh táo, tỉnh táo đi ~~ “Đích xác là rất sáng khoái” Nhân Nhân nheo mắt lại, nặng nề đặt cốc xuống. “Sáng khoái đến tôi muốn ném cho cậu một cái tát!” Cô gầm thét.

Tiểu tử này kiên trì đưa cô về nhà, nửa kéo nửa cầu xin mà đẩy cô ngồi lên Motor, chuyện này coi như xong, cậu ta nhưng lại một đường phóng xe với tốc một trăm, motor, phóng đi một trăm, trời ơi! Nhân Nhân thiếu chút nữa đã hôn mê, mới vừa xuống xe chân cũng đứng không vững; mà bởi vì một đường thét chói tai, giọng nói của cô cũng khản đặc. Ghê tởm nhất chính là, tiểu tử thối này không có chở cô về nhà, ngược lại ép cô đi ăn bữa đêm với cậu ta. Oa a!

Cảnh Thiếu Hoa cười hì hì. “Dì nhất định thật lâu không có trải qua chuyện kích thích như thế, Dì à ~~”

Oanh! Núi lửa bộc phát. “Cậu gọi tôi dì một lần nữa, tôi đập chết cậu!” Nhân Nhân vỗ bàn nổi giận quát, chân mang giày cao gót đã bắt đầu rục rịch.

“Dì rất hung ác đó” Về mặt cậu ta lập tức vô tội giả bộ tổn thương mà ôn ào.

Chết ngất đi ~~ Nhân Nhân suy yếu mà nằm úp sấp lên mặt bàn thống khổ rên rỉ. Ô ô... Tối nay thật là thất bại. Đầu tiên là bị Cảnh Chi Giới làm cho tức chết, sau đó lại bị em trai anh ta dây dưa. Trời ạ, họ Cảnh này một nhà đều là ác ma à!?

Bỏ qua không lên tiếng, Nhân Nhân chán nản vùi mặt vào hai cánh tay hồi. “Cậu sắp ăn xong, giúp tôi bắt taxi, tôi phải về nhà” Một, một mới thật sự, thoáng cái giống như già hơn mười tuổi, cô uể oải thất bại chỉ muốn trốn về nhà.

“Dì có muốn theo tôi về nhà hay không, chúng ta đi yêu yêu, kỹ thuật của tôi rất tốt”

Trái tim Nhân Nhân vô lực, khoe mắt co quắp. Im lặng là vàng, im lặng là vàng.

“Dì, vóc người dì rất tốt, cho tôi là con ngựa để cưỡi có được không?”

Trẻ nhỏ nói không chấp, trẻ nhỏ nói không chấp! Nhân Nhân cảm thấy rất suy yếu.

Cảnh Thiếu Hoa thấy cô không hồi đáp, tiếp tục làm cô mệt: “Dì, dì bị anh tôi bỏ mặc à, không sao, tôi cho dì QQ, tôi rất lợi hại, theo tôi lên giường dì có khi nghiện đó!”

“Ồ ô...” Nhân Nhân khóc nức nở.

Trời ạ ~ Cô đã tạo nghiệt gì? Ông trời sao lại trừng phạt cô như thế? Một người sợ phiền muộn phát sinh quan hệ với cô, một người miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, hết thấy thật sự quá hoang đường! Đường đường một thiên kim của Song Tinh, tổ trưởng thiết kế của V.J, sao mà mặc đồ Chanel, lại ngồi ở phòng ăn giá rẻ bị thiếu niên bất lương quấy rầy? Nhân Nhân nhận thua, cô khóc.

Cảnh Thiếu Hoa mở to mắt — cô ? Cô khóc?

Cảnh Thiếu Hoa vén tay áo lên, tập mãi thành thói quen mà an ủi cô: “Đừng khóc, chị lại không phải là người thứ nhất bị anh em vứt, đến nay đã có mười tám người xếp phía trước chị”

“Tiểu tử thôi!” Nhân Nhân ngửa mặt lên, cao giọng phản bác. “Ai nói tôi bị anh ta vứt bỏ? Trong thiên hạ, chỉ có tôi Ủy Nhân Nhân vứt bỏ người ta, sao có chuyện bị vứt bỏ ~” Cô và anh căn bản là còn chưa bắt đầu đã “out”. Khóc vẫn là khóc, thể diện vẫn phải chú ý.

Cảnh Thiếu Hoa tự cho là đúng còn nói: “Aizz, tùy thôi, phụ nữ các chị rất thích thứ đó, anh trai em trừ lớn lên đẹp trai, có điểm gì tốt? Các chị hết lần này tới lần khác muốn dính lấy anh ấy, mọi người biến thành quỷ thích khóc, ngốc ~ anh trai em, anh ấy chỉ yêu mình!”

“Anh ta là tên khốn kiếp!” Nhân Nhân gầm thét. Cái gì mà chỉ lên giường cùng phụ nữ không phiền toái? “Đần độn!”

“Không sai!” Cảnh Thiếu Hoa lớn tiếng tán thành.

Nhân Nhân ngẩng mặt, trừng cậu ta. “Cậu... Tôi đang chửi anh của cậu mà?” Lại còn hát đệm?

“Trên đời này người em ghét nhất chính là anh ấy!” Trong mắt Thiếu Hoa hiện ra lửa giận. “Nếu không phải tiêu sạch tiền, em mới không thêm gặp!”

Nhân Nhân nghe mà không giải thích được. “Đến chỗ anh trai lấy tiền? Ba mẹ cậu...”

“Đã chết” Cậu ta nói vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Nhân Nhân bỗng nhiên căng thẳng, đối trước thiếu niên mắt nhìn như phản nghịch dâng lên một cỗ thương tiếc.

“Vây...” Thật đáng thương. “Vây hai người...”

“Em nói với chị, nhà chúng em vốn là rất có tiền” Cậu cầm giận bất bình. “Ba em Cảnh Thúc Hùng, chị nghe qua chưa?” Cậu ta nhếch mi, rất đắc ý.

“Cái gì!?” Nhân Nhân sợ đến nhảy lên, trừng Cảnh Thiếu Hoa. “Cậu... Hai người là con Cảnh Thúc Hùng?”

Cảnh Thiếu Hoa nhún nhún vai. “Một chút cũng không sai, Cảnh Thúc Hùng xí nghiệp Uy Thắng”.

~~***

~~Đêm khuya, đêm lạnh như nước, ánh trăng như bạc, trên mặt đường nhựa, bóng cây đu đưa gió đêm thổi nhẹ.

Taxi màu vàng dừng lại, chân dài xinh đẹp bước ra, giày cao gót phấn hồng xinh đẹp chạm xuống đất, Ủy Nhân Nhân bước ra xe, lúc đóng sầm cửa xe nhìn thấy đối diện trước tòa nhà có một bóng đen đang đứng yên.

Con người Nhân Nhân co rụt lại, ngơ ngẩn. Xe chạy nhanh, bọn họ nhìn nhau.

Trong tay Cảnh Chi Giới xách chính là máy vi tính Nhân Nhân đã quên mang đi, đáy lòng nghĩ cũng là người phụ nữ này phủ áo khoác ngoài cảm thấy thật xinh xắn, nhìn thấy cô bình an trở về, anh thở phào nhẹ nhõm. Anh ở chỗ này thấp thỏm chờ thật lâu.

Nhân Nhân khép chặt áo khoác ngoài lại, bước nhanh tới, giày cao gót nện lên mặt đất, đêm khuya nghe tới vô cùng gọi cảm.

Cảnh Chi Giới đưa máy vi tính xách tới trước mặt cô. “Em đã quên mang đi”

“Ồ” Không nghĩ tới anh lại đặc biệt đưa tới, anh đợi bao lâu? Nhân Nhân đón lấy máy vi tính, nghi hoặc mà quan sát anh, một đôi mắt sáng tràn ngập những câu hỏi — anh là con Cảnh Thức Hùng?

“Ngủ ngon” Anh đưa tay ra sờ sờ cánh tay mảnh mai của cô. “Sớm nghỉ ngơi một chút” Khi biết được người phụ nữ xinh đẹp hẳn là chưa hiểu thế sự là xử nữ, thái độ Cảnh

Chi Giới lập tức điều chỉnh, đối với cô vừa lễ phép mà vừa xa lánh, nhiệt tình lúc trước trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung. Cô là cô gái tốt, nhiệt tình, chân thành, anh không hy vọng thương tổn cô.

Một người có thể nào thay đổi được nhanh như vậy? Nhân Nhân nghi ngờ mà nhìn anh.

Một người có thể nào làm cô cảm thấy tàn khốc, rồi lại bỗng nhiên ôn nhu làm cho cô động tâm?

Cảnh Chi Giới nói lời từ biệt, đi qua bên người cô, chậm rãi rời đi.

Bàn tay nhỏ của Nhân Nhân nắm chặt, bỗng nhiên quay đầu lại gọi anh: “Cảnh Chi Giới!”

Hồ hững xoay người lại, anh nghi ngờ mà nhíu mày rậm lên.

Nhân Nhân cao giọng hỏi: “Anh là... con của Cảnh Thức Hùng?”

Ánh mắt của anh trầm xuống. “Đúng. Là em trai tôi nói cho em sao -” Cảnh Chi Giới trợn mắt nhìn Ủy Nhân Nhân bỗng nhiên chạy tới, giơ tay ôm lấy anh, dịu dàng ôm lấy anh, tại trước ngực anh thở dài. Nhân Nhân nói một câu nói, giống như châm chọc sắc bén, không hề báo động trước, châm chích vào tâm khảm Cảnh Chi Giới.

“Thì ra là như vậy” Không trách được anh lãnh khốc bạc tình như thế, Nhân Nhân nhắm mắt thở dài. “Đứa trẻ đáng thương...” Thoáng chốc con người đen láy của Cảnh Chi Giới co rút lại, cả người căng cứng.

Cảnh Thức Hùng là kỳ nhân giới kinh doanh, một tay sáng lập tập đoàn Uy Thắng, nhưng một lần làm dự án, bởi vì bạn tốt bán đứng ông, đưa đến đầu tư sai lầm, cực khổ thành lập xí nghiệp một phút chốc bị phá hỏng. Tài sản bị mất hết, chu chuyển không hiệu nghiệm, Cảnh Thức Hùng từ tỷ phú bi thảm rơi xuống thành nợ nần chồng chất, cuối cùng bởi vì chịu không được áp lực ép trả nợ khổng lồ, vứt bỏ con thơ, cùng vợ uống thuốc tự sát.

Năm đó chuyện này vô cùng náo động, mấy tờ báo đăng chùng mấy ngày, ở giới kinh doanh không ai không biết chuyện này, Nhân Nhân đã từng nghe thấy kết quả thảm đạm của thương nghiệp này. Tuyệt đối không nghĩ tới, cô sẽ gặp phải người có liên quan đến tin tức năm đó.

Hai tay Nhân Nhân dịu dàng, ôm chặt thân thể Cảnh Chi Giới, so sánh anh lúc trước khiến cô phần nộ và khốc lóc cùng với quá khứ khổ nạn của anh, căn bản là việc nhỏ bé không đáng kể. Cô đau lòng trước cảnh ngộ của anh, cô dùng tình yêu muốn an ủi anh. Anh tàn khốc và lạnh lùng, lúc này phảng phất cũng có thể lý giải.

“Không trách được... Không trách được anh vô tình như vậy” Cô khổ sở thay anh. Người nào có thể chịu được trong một đêm mất tình cảm chân thành của cha mẹ? Năm đó anh còn nhỏ sao?

Cảnh Chi Giới căng thẳng thân thể, tay lớn nắm giữ ở bả vai cô đẩy ra.

“Em cho rằng em là ai?” Giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng lạnh lùng làm cho người khác run lên.

Ánh mắt anh sắc bén làm Nhân Nhân sợ hãi. “Em... Em chỉ là vì anh mà cảm thấy khổ sở”

Anh giận đến muốn bóp chết cô. “Em có bệnh sao? Đồng tình với tôi để cảm thấy mình rất kiêu ngạo phải không? Mẹ kiếp! Muốn vắn người phải làm kẻ lang thang, không bằng em đi đồng tình với bọn họ, đi lên

giường cùng bọn họ, đi ôm bọn họ, đi nói những lời như thế! Em đồng tình với tôi cái gì, không hiểu được!” Anh cảm hận ánh mắt đồng tình của cô, nói thương cảm anh. Anh mất đi tỉnh táo, nói với cô những lời ác độc.

Nhân Nhân cũng nói lại. “Anh... Không cần phải nói khó nghe như thế, em không có ác ý”

“Còn có lời khó nghe hơn –” Anh cười lạnh, giống như một con dã thú, hung mãnh nham hiểm khát máu. “Em muốn nghe sao? Nói thật, tôi ngoài ý nghĩ em còn là xử nữ, em thoát nhìn có bộ dạng không kịp đợi lên giường cùng tôi, muốn thì nói, cần gì phải phô trương tiết mục đồng tình với tôi, có đủ ác tâm!”

”

“!” Nhân Nhân che miệng. “Chúa tôi! Anh có tỉnh táo không? Em chỉ quan tâm...”

“Gặp quỷ!” Anh hung ác trừng cô. “Ai cần em quan tâm? Tự mình đa tình!” Anh gầm thét, cô ngơ ngẩn. Anh nhìn cô ngạc nhiên mà trừng mắt nhìn, ánh mắt cô sáng rỡ, trong nháy mắt ẩm ướt. Trong lòng anh căng thẳng, xoay người sải bước rời đi, bước vào bên trong xe, chạy nhanh như bay. Anh thật lâu không có mất đi lý trí như vậy, nghe cô nhắc tới chuyện cũ, hồi ức anh khó có thể quên, anh điên cuồng, giống như con nhím vội vàng bảo vệ mình.

Cho tới bây giờ không ai mắng cô như vậy, chưa từng có! Nhân Nhân quá mức kinh ngạc, ngây ngốc ở ven đường, đưa mắt nhìn anh rời đi.

Không biết sao, bộ dáng anh gầm thét cô, hại trái tim cô rất đau đớn, thương tâm không phải là mình, mà là một loại cảm giác khác đau lòng cho anh, tràn đầy ngực.

~~***

~~“Mẹ kiếp!” Cảnh Chi Giới chạy nhanh như bay dừng lại dưới ánh đèn da cam bên cầu vượt, nhạc nhảy điếc tai, từng cái như đập vào ngực anh.

Cô dựa vào cái gì mà như vậy? Dựa vào cái gì mà thương cảm cho anh? Cô tự mình là ai? Không giải thích được!

Sau khi ba mẹ tự sát, anh và em trai sống nhờ ở nhà thím. Cảnh Chi Giới nhìn toàn bộ sắc mặt, thiếu niên bất lực hoảng hốt kia sớm chìm ngập dưới những năm tháng tàn khốc. Những thứ chua xót kia, những thứ giầy vò kia, cái loại không chịu nổi và khuất nhục kia, lúc này đều bị giấu dưới gương mặt khôn khéo.

Anh thành công như bây giờ, ngay cả thím ban đầu xem thường bọn họ, cũng ngược lại kỳ vọng nịnh bợ anh, kiếm chút lợi từ anh.

Anh hiện tại xuất chúng như thế, sẽ không có người nào dùng ánh mắt đồng tình làm nhục anh nữa.

Song...

Cảnh Chi Giới nắm chặt tay lái, mãnh liệt nhấn ga. Đáng giận! Biểu tình đêm nay của Ủy Nhân Nhân, tựa như một móc câu, câu toàn bộ chuyện cũ trong hồi ức ở chỗ sâu trong hắc ám câu ra ngoài.

Người phụ nữ chết tiệt này!

4. Chương 4

“Oa a!” Hà Phi kinh hô. “Anh ta mắng cậu như vậy?” Nghe xong tổ trưởng nói, Hà Phi mở to mắt.

Ủy Nhân Nhân gầy gầy tóc, một bên hiệu chỉnh lại đồ án thiết kế, sửa đổi chỗ không đủ chu toàn.

“Không trách được người kia sao lại lạnh lùng, thì ra là không phải vấn đề do mình, chắc chắn!” Nhân Nhân nhú chặt chân mày. “Nhìn không ra anh ấy có quá khứ như vậy, không biết anh ấy sao mà chống đỡ tới được, Hà Phi...” Cô hỏi. “Cậu có thể tưởng tượng ba mẹ cậu tự sát không?”

“Việc này...” Hà Phi ngửa mặt cau mày suy nghĩ sâu xa, cô nghiêm túc suy nghĩ đủ hai phút, lúc này mới nhìn lại Nhân Nhân trả lời. “Thứ nhất, tớ không có ba, rất khó tưởng tượng ông ấy tự sát. Thứ hai, mẹ tớ đã bỏ đi rất sớm, cho nên tớ thật sự rất khó tưởng tượng loại tâm tình này”

“Không mong đợi được gì!” Khóe mắt Nhân Nhân giật giật. “Thật... Thật đáng thương” Đã thế, cô ấy nghĩ lâu như vậy làm gì chứ?

Trần Đình bước đi thông thả, đặt đề án phác thảo cuối tuần trên bàn Nhân Nhân, xoay người muốn đi.

“Dừng lại!” Nhân Nhân lạnh lùng gọi cô. Thân ảnh cao quý kia dừng lại, bềnh bệ nhìn Nhân Nhân ngồi trên ghế.

“Có chuyện gì?” Vẻ mặt lạnh như băng.

“Trần Đình” Nhân Nhân nheo mắt lại. “Cậu sớm biết ba của anh ấy là ai đúng không?”

Trần Đình nhếch mi, môi mỏng mỉm cười. “Sao? Đá trúng tám sắt nữa?” Tròng mắt cô đột nhiên phát sáng.

Trần Đình chết tiệt! “Hừ” Ủy Nhân Nhân nghiêng mắt nhìn cô một cái. “Thật là lòng dạ hiểm độc, cũng không nói trước một tiếng”

Trần Đình khom người, nhìn thẳng ánh mắt mỹ lệ của Nhân Nhân. “Đại tiểu thư, tớ sớm khuyên cậu bỏ qua, bây giờ cuối cùng cũng biết anh ta quá khó khăn để bắt lấy chưa? Cam nguyện rồi? Ha ha...”

Nghĩ đến lời Cảnh Chi Giới tối qua nhục mạ cô, lưng Nhân Nhân lại phát lạnh. Cô là xử nữ thì khẳng định sẽ được khen ngợi là cục cưng ngoan, đem qua lại bị mắng giống như hoa si tái thế.

Nhân Nhân không để ý tới Trần Đình, nữ phù thủy đáng chết này. Cô giao một chồng giấy tờ cho Hà Phi. “Giúp tớ photo những tài liệu này”

“Ờ...” Hà Phi nhận lấy, xem chi tiết một chồng tài liệu tiếng Nhật. “Trường hợp của Cao Hân, hạng mục phần mềm chi tiết của Thập Phương... Sờ sờ đầu hào ... Sờ sờ đầu hào?” Hà Phi lật xem phần tiếp theo. “Dưa chuột hấp bánh thịt? Sách dạy nấu ăn?”

Trần Đình không khỏi ghé mắt.

“Cậu ồn ào cái gì? Mau đi photo đi? Mau mau mau!” Nhân Nhân cao giọng la.

“Oa oa!” Hà Phi vuốt tập giấy tờ kia. “Cậu muốn học nấu những món đó?”

Trần Đình liếc về phía Nhân Nhân, nhếch lông mày nhỏ nhắn.

Nhân Nhân nhìn thấy, cười rục rịch. “Tớ muốn làm bữa tối thân mật cho Cảnh Chi Giới ăn” Nhân Nhân chấp tay trước ngực, tràn đầy yêu thương nói. “Anh ấy nhất định thật lâu không ăn những món ăn gia đình, không ai quan tâm anh ấy, không ai cưng chiều anh ấy, một mình anh ấy ở trong phòng cô độc vắng vẻ, mỗi ngày ăn một chút đồ ăn sẵn cho no bụng, trời ạ ~~” Nhân Nhân lú lo nói. “Thật đáng thương, nếu có người cho đưa cho anh ấy một phần cơm yêu thương, anh ấy không biết sẽ có bao nhiêu cảm động, bao nhiêu vui sướng” Sau đó yêu chết cô, há há há.

“Ha ha ha...” Thật là thua ở cô, Trần Đình lạnh nhạt nói. “Tớ khuyên cậu nghĩ lại” Đột nhiên, cô cười âm hiểm. “Cậu có phải nhiệt tình quá hay không? Tớ thấy là cậu bị ánh sáng mẫu tính làm hại rồi”

“Tớ chỉ là muốn đối xử tốt với anh ấy” Anh đáng thương như thế.

“Ủy Nhân Nhân, cậu năm nay hiến máu mấy lần?” Trần Đình hỏi.

“Ừm, mười lần” Cô luôn luôn nhiệt huyết giúp người.

“Được mất bằng công nhận giúp đỡ của trung tâm bảo trợ rồi?”

“Ừm, năm cái” Cô luôn luôn yêu thương những người lang thang cơ nhỡ.

“Xem đi, cậu cho rằng cậu là thần, còn có lòng thương yêu nhân gian của thần sao!” Trần Đình không chút lưu tình công kích cô. “Ủy Nhân Nhân, tật xấu của cậu chính là lòng yêu thương tràn lan, quá độ nhiệt tình và luôn luôn tình nguyện, sẽ chỉ làm gia đình của người ta phức tạp mà thôi” Cô nghiêm nghị nhắc nhở. “Cảnh Chi Giới này cũng không phải là đàn ông thiếu máu, cần cậu nhiệt tình như vậy; anh ấy lại càng không phải là những đứa trẻ lang thang cơ nhỡ trong trung tâm cần tình thương và sự quan tâm của người mẹ của cậu. Đại tiểu thư, anh ấy đã là tinh anh xã hội, đại nhân vật có uy tín danh dự, cậu cho rằng làm như thế anh ấy có vui sướng sao?” Anh chỉ sẽ cảm thấy chịu nhục!

Nhân Nhân nhăn đầu lông mày. “Ừm ~~ là nhân vật có uy tín danh dự, xã tinh anh hội vậy thì như thế nào? Đại nhân vật cũng sẽ không cô đơn? Sẽ không cần quan tâm che chở? Tổ cho cậu biết, thế giới nội tâm của anh ấy đang cần người phụ nữ hảo tâm như tổ quan tâm anh ấy đấy! Ngẫm lại xem, có người riêng v

ì mình mà yêu thương chăm sóc, tổ không hiểu anh ấy có gì không vui, cảm động cũng không kịp, Hà Phi?” Cô trừng Ôn Hà Phi. “Cậu nói, nếu như là cậu, cậu có thể rất vui mừng, rất cảm động hay không?”

Lần này Hà Phi chỉ suy nghĩ hai giây. “Có! Có người đặc biệt nấu cơm cho tổ ăn, tại sao tức giận? Tổ dĩ nhiên vui vẻ nha!” Hà Phi ra sức gật đầu.

Người thiếu căn cân ngu ngốc này, Trần Đình cười lạnh. “Nếu như là tổ, đó cũng không phải là vui mừng”

“Hả?” Nhân Nhân không giải thích được. Nhưng thấy Trần Đình nhếch cao cảm lên, hừ một tiếng.

“Đó căn bản là quá kinh hách, tổ không những không vui, còn sẽ làm thiệt người tự cho là đúng kia, ai muốn cô ta quan tâm tới chứ? Tổ thấy cậu là ăn no rồi việc, gà mẹ!”

“Cậu không phải” Nhân Nhân trừng cô. “Cậu máu lạnh”

“Trong ấn tượng, bản thân tổ không cảm thấy máu Cảnh Chi Giới nóng bao nhiêu” Trần Đình nhìn lại Nhân Nhân. “Ừ, tổ bắt đầu phát hiện, thiên tài và ngu ngốc quả thật chỉ có một đường giới hạn, Nhân Nhân, cậu biến thành ngu ngốc rồi”

Oa a~~! “Là cậu nghĩ đến quá phức tạp!” Mắt Nhân Nhân sắc bén bắn về phía Trần Đình. “Không người nào có thể từ chối sự dụ dỗ, cho dù lạnh như băng đi nữa, chỉ cần lửa cháy mạnh cứ thế mà phát tới, cuối cùng cũng sẽ nhu tình như nước”

Bốp bốp bốp bốp bốp! “Rất tốt rất tốt!” Trần Đình vỗ tay, cô vạch ra cho Nhân Nhân. “Giả sử Cảnh Chi Giới nhận được sự yêu thương của cậu dễ dàng mà cảm động, đầu mình chặt xuống cho cậu đá” Đần, đó là tình huống không xảy ra.

“Tốt!” Nhân Nhân vỗ bàn hét lớn. “Hà Phi!”

“Sao?” Ôn Hà Phi đang photo. “Sao thế!”

“Cậu đứng ở phía nào?”

“Lại phân ngôi thứ nữa rồi?” Thật là tai bay vạ gió, Hà Phi cầm lấy tài liệu che mặt lại. “Làm ơn, hai người các cậu gây lộn không nên ảnh hưởng đến người vô tội, tổ mới không cần khua chiêng đánh trống, Cảnh Chi Giới kia vui vẻ hay thì vui vẻ, không vui thì không vui, có gì mà phải âm ỉ chứ? Người cũng lớn như vậy, còn vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà âm ỉ, rất buồn cười, tổ tưởng muốn thì thuận tiện liền làm đi, Trần Đình nói như thế nào thì mặc kệ, điều này có quan hệ sao?”

Nghe Hà Phi nhắc đi nhắc lại, sắc mặt của Nhân Nhân và Trần Đình càng ngày càng khó coi, đồng thời quay đầu găm thét với Hà Phi.

“Cậu câm miệng!”

“Cậu câm miệng!”

“Nhưng mà

“~~” Cảm rằm hồi lâu, Hà Phi làm ra quyết định. “Tớ đứng ở phía tổ trưởng”

“Rất tốt” Nhân Nhân lộ ra nụ cười tà ác. “Trần Đình, giả sử Cảnh Chi Giới tức giận... Ôn Hà Phi mặc cậu sai khiến, giả sử cậu thua, cậu sẽ chặt đầu xuống ình đá!”

“Liên quan gì đến tớ?” Hà Phi kháng nghị.

Trần Đình cười lạnh. “Một lời đã định, con mèo nhỏ thân ái của mình đang thiếu người giúp nó dọn phân”

Dọn phân? “Oa a~~ -” Tức chết, Hà Phi giậm chân. “Các cậu thật sự rất quá đáng, liên quan gì đến tớ?”

Không ai để ý đến cô, Nhân Nhân và Trần Đình đối mắt, Trần Đình cười lạnh, Nhân Nhân cười to.

“Một lời đã định” Trần Đình định liệu trước.

“Được” Nhân Nhân tràn đầy tự tin.

“Giỏi lắm!” Hà Phi kinh hách thét chói tai.

~~***

~~Ban đêm, khi chuông cửa vang, Cảnh Chi Giới đang định cho đồ ăn vào lò vi ba.

Mở cửa, rõ ràng nhìn thấy Ủy Nhân Nhân.

“Hi ~~” Cô nhếch miệng cười, anh nghiêm mặt, một bộ dạng rất không thoải mái. Cô nhiệt tình vẫy tay với anh, không hề giận với anh, lựa chọn làm như không thấy.

Hai tròng mắt anh trở thành hai đường thẳng nguy hiểm, không nghĩ tới trải qua chuyện đêm qua cô còn có thể tới cửa. Ánh đèn chiếu vào khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, cô mở to hai mắt long lanh cười với anh, cô mặc một bộ âu phục màu hồng phấn, dây lưng thon thon có nơ bên hông, giày cao gót tuyết trắng, mắt cá chân mảnh khảnh, Cảnh Chi Giới không phải không thừa nhận cô xinh đẹp giống như những người mẫu trên tạp chí.

Tóc dài đen nhánh của cô thả ra, rủ xuống bờ vai mảnh khảnh, cô ngửa mặt đối mím cười thân thiết với anh, phảng phất sự nhục mạ của anh đêm qua chưa từng tồn tại, Cảnh Chi Giới chăm chú nhìn cô một cái, cô thật đẹp, xương quai xanh của cô làm người ta muốn hôn. Cô thật đẹp, lông mi dài cong vênh của cô khiến anh muốn chạm vào, cô không những không đẹp, nhưng anh lại lùi về sau một bước –

Rầm! Không chút lưu tình, đóng sầm cửa lại.

Cô là rất đẹp, không sai, nhưng cô vô cùng đáng giận! Cảnh Chi Giới không quên nhớ tới hôm qua cô khiến anh khó chịu, cô đáng chết đáng thương hại anh, Shit!

Tiếng đóng cửa lạnh lùng quanh quẩn ở hành lang, đồng thời nụ cười trên mặt Nhân Nhân cứng đờ.

A oa

, tuyệt tình như thế!?

Nhân Nhân trừng mắt, cô nhăn đầu lông mày. Hừ hừ~~ Bây giờ nếu như trở về sẽ không diễn hát được, hơn nữa Trần Đình biết thì cười chết cô, Hà Phi còn có thể luân lạc tới giúp mèo yêu của Trần Đình dọn phân.

Nhân Nhân kiên cường ngẩng đầu lên, tiếp cận cửa bấm chuông liên tục làm vang lên những tiếng lớn, chó nhà hàng xóm sủa điên cuồng, cô vẫn ương ngạnh bấm năm phút đồng hồ. Chớ sợ chớ sợ, mặc dù vẻ mặt của anh rất đáng sợ, nhưng cô có nụ cười sáng lạn siêu cấp vô địch, tin tưởng nhất định có thể hòa tan núi băng.

“Mẹ kiếp!” Cửa bất ngờ mở, gương mặt tức giận vừa lộ ra liền mất. “Em muốn làm gì?”

Anh ra sức găm thét, cô còn mím cười theo. “Muốn làm gì ư?” Cô mở móc túi xách đeo trên vai ra, lấy ra một túi xách giả bộ thuận tiện. “Cho anh, coi như là cảm ơn anh giúp em sửa máy vi tính”

Cảnh Chi Giới nhận lấy, anh nhíu mi tức giận hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhân Nhân cười rất mỹ lệ, giọng nói vừa ngọt vừa êm ái. “Anh mau mở ra”

Cảnh Chi Giới mở ra, nhìn thấy một hộp cơm, anh trừng Ủy Nhân Nhân. “Đồ ăn?”

“Đúng” Nhân Nhân gật đầu, cô giải thích. “Anh nhất định thật lâu không ăn cơm nhà, em đặc biệt làm. Anh xem có hợp khẩu vị hay không?” Cảm động sao? Hắc hắc hắc!

Cảnh Chi Giới mở nắp hộp cơm, bên trong hộp là thức ăn được phối hợp thơm ngon đẹp mắt.

Giọng nói của anh lạnh như băng. “Tại sao?” Thức ăn ở nhà? Châm chọc anh không cha không mẹ sao? Cô lại chọc cho anh phát cáu.

“Như thế nào? Thoạt nhìn ăn thật ngon sao!?” Cô lấy lòng hỏi.

Cảnh Chi Giới không đáp lời, đẩy nắp hộp.

Ánh mắt của anh sắc bén, trừng khiến lông mao Nhân Nhân dựng đứng lên, cô lui một bước. Không ổn không ổn, hu hu ~ anh không phải là nên cảm động sao? Sao lại thoạt nhìn thật giống như không cảm động, ngược lại có phần kích động như muốn giết người!?

“Tôi có bảo em làm đồ ăn sao?” Giọng nói của anh nghe rất không thoải mái, thoạt nhìn có phần phát điên.

“Ồ... Không có” Cô lắc đầu. “Nhưng mà –”

“Em có phải quá rảnh rồi hay không?” Anh hung ác trừng. “Hay là trời sinh không đủ mắng chửi?”

Hức hức hức, rất hung ác. Nhân Nhân quyết định giả bộ ngốc tròn trắng con mắt, cô mỉm cười, vân đạm phong thanh đề nghị anh. “Anh trước tiên ném thử qua đi, làm không tốt –” Lạnh buốt! Cô sửng sốt.

Cô kinh ngạc nhìn Cảnh Chi Giới đẩy cửa bước ra, bước đi đến trước thang máy, Ầm! Đem hộp thức ăn ném vào thùng rác. Oa oa a ~ cô làm hai tiếng đồng hồ đó... Mặt Nhân Nhân tái rồi.

“Anh!?” Cô sợ đến nói không ra lời. Sao lại có người như thế!?

Cảnh Chi Giới ném hộp cơm, xoay người lại nhìn cô. “Tôi cảm hận nhất người ta đồng tình với tôi!” Cô cho là cô là người nào? Chúa cứu thế sao!?

Một cơn gió mạnh chọt từ cửa sổ thổi vào, trong nháy mắt “Rầm” một tiếng thật là lớn, sắc mặt Cảnh Chi Giới đột biến, Nhân Nhân xoay người kinh hô.

“Oa!” Thảm, cửa... Cánh cửa đóng lại.

“Shit!” Anh mắng, anh không mang chìa khóa. Anh hung ác mà trừng Ủy Nhân Nhân, vẻ mặt nghiêm khắc mà tức giận, giống như muốn giết cô. Người phụ nữ chết tiệt này, anh bị chọc tức!

“Ha ha ha...” Nhân Nhân rất biết phận lập tức lục soát lấy điện thoại ra, chột dạ cười nói với anh. “Có muốn gọi tiệm phá khóa hay không? Điện thoại cho anh mượn”

Bữa ăn tối ở trong lò vi ba, lò vi ba trong phòng, anh bị giam ở ngoài cửa, anh đói bụng, mặc áo màu xám, quần thường màu đen, sắc mặt tối tăm ngồi ở trên ghế dài, ánh mắt hung ác mà trừng mắt nhìn Ủy Nhân Nhân trước cửa nhà. Anh rất đói bụng, người mở khóa cũng không ở trong tiệm, không biết bao lâu mới chạy tới. Anh muốn mắng người, lại phát hiện cô giả ngốc rất có tiềm lực, bất luận mắng như thế nào, thật giống như cũng là sai lầm của anh.

“Thợ mở khóa không có nhà, mẹ kiếp, tôi đói bụng đến nghĩ muốn giết người!” Anh mặc áo vải sợi CK, mắng chửi người lại rất lỗ mắng.

“Đây là báo ứng” Nhân Nhân thuyết giáo với anh, làm quảng cáo chính là phải phân tích, đen có thể nói thành trắng. Cô trừng anh, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng. “Anh mới vừa lãng phí thức ăn, ném hộp cơm của em đi, bây giờ đói bụng sao?” Cô vươn ngón trở ra, chăm chú giả trang cho anh giải trí. “Việc này á — gọi là ác giả ác báo”

“Ác giả ác báo?” Anh cười lạnh, cô chán sống. Anh nheo mắt lại, hàm dưới khép chặt, mí mắt trái rõ ràng đang giật giật. Cô thật đúng là có dũng khí, anh nghiêng răng nói: “Em hại tôi bị giam ở ngoài cửa, báo ứng

của em chính là sắp bị ném xuống từ cửa sổ –” Anh cười hung ác, ngón tay cố ý bẻ tới vang lên cộp cộp, đặc ý thấy mặt cô trắng xanh.

“Hắc hắc” Nhân Nhân làm bộ nghe không hiểu uy hiếp của anh. Cô bình tĩnh mà quơ lấy điện thoại, bấm một dãy số.

Cảnh Chi Giới cau mày. “Làm gì? Tôi đã báo cho thợ khóa”

“Không” Cô cười nhìn anh. “Em báo cảnh sát, có người muốn ném em ra ngoài cửa sổ! Em không muốn chết không minh bạch” Anh thoáng chốc ngơ ngẩn, cô cười to. “Đứa ngốc, em gọi cho tiệm pizza, anh không phải là đối tượng sao?”

Cô chọc anh, anh giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không biết nên làm thế nào, vì sao lại có người như thế? Mắng cô, cô còn cợt nhả. Ngày thường anh tức giận chỉ cần híp mắt hung ác trừng, người bình thường ai cũng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bỏ trốn mất dạng. Nha đầu này lại vẫn chọc đến anh, oa a~~!

Cảnh Chi Giới nói ra một câu từ trong kẽ răng — “Em cho là tôi còn có tâm tư ăn pizza sao?” Tên ngu ngốc này!

“Anh thích gà hay là lạp xưởng hay là bò? Anh có ăn cay hay không? Có muốn đồ uống hay không?” Cô tiếp tục hỏi.

Oa oa a ~~ Cô thật đúng là gọi pizza, té xỉu!

Không nghĩ tới người mở khóa không tới, pizza lại tới trước, nóng hổi, thơm ngào ngạt, Cảnh Chi Giới quyết định trước tiên tha cho cô, xé chiều anh nghiên

cứu phần mềm, loay hoay đến cái gì cũng không ăn. Anh hào hùng ăn từng miếng từng miếng pizza, đầu cũng không ngẩng, nói lời lạnh nhạt đuổi cô đi. “Em lăn đi, tôi không so đo với phụ nữ, tự tôi chờ thợ khóa”

“Lăn?” Nhân Nhân mở to mắt, hai chân lại cứng đờ, cô chỉ biểu lộ ra ngoài khuôn mặt mỹ lệ của mình. “Anh bảo em lăn?” Lần đầu tiên có đàn ông nói muốn cô lăn, lời kịch này bình thường là cô dùng để đuổi người theo đuổi, có lầm hay không? Cô kinh ngạc kinh hô, làm anh nhịn cười không được.

“Ừm, thật xin lỗi” Anh ngẩng đầu. “Úy tiểu thư, em mặc váy không để lăn, như vậy em ưu nhã mà đi thôi, mời”

Nhân Nhân túm chặt túi xách. “Anh người này sao lại như vậy?” Nhân Nhân tức giận điên rồi. “Tôi đặc biệt làm đồ ăn cho anh ăn, anh ném nó đi, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tới. Anh là đồ quái thai! Tôi sợ anh đối, thay anh gọi pizza, anh ăn nhưng lại bảo tôi lăn? Tôi sợ một mình anh chờ thợ khóa có buồn bức, mới ở cùng anh, anh lại kính mời tôi rời đi? Cảnh tiên sinh, anh có bệnh à? Máu lạnh như vậy?” Quả nhiên người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

“Tôi là có bệnh” Anh chậm rãi đặt pizza xuống, gương mặt nghênh đón dung nhan tức giận của cô. Ánh mắt của anh sâu mà trầm xuống, cảm giác ngạo mạn tàn nhẫn lại dừng dừng như không, anh biếng nhác cười nói: “Bệnh của tôi là vô cùng chán phụ nữ tự mình đa tình, nhất là loại người như em tự cho là tôi cần được cứu vớt, nhiệt tình quá đáng ngu ngốc, em cho là tôi thiếu niên mười bảy tuổi phải không? Vì một người dễ dàng mà cảm động đến rơi nước mắt quỳ xuống tới ôm lấy bắp đùi em, hôn ngón chân em, run rẩy lấy nói em thật tốt, hô to em là Thiên Sứ, cảm ơn sự ấm áp của em cứu vớt tôi thoát khỏi vực sâu Địa Ngục. Đây chính là em muốn sao!? Em xem phim truyền hình nhiều quá rồi đó!”

Nhân Nhân giận đến phát run. “Anh, anh, anh...”

“Nếu có thể khiến cho người đàn ông máu lạnh như tôi yêu em, bị em làm cho cảm động, em sẽ hư vinh mà cảm thấy rất kiêu ngạo, rất có cảm giác thành công, có đúng hay không?”

“Anh, anh, anh...” Mặt hạnh cô trùng trùng, giận đến choáng váng. Ngược lại với vẻ kích động của cô, giọng nói của anh lại có vẻ rất bình tĩnh.

“Tôi càng không cần em, em lại càng chú ý tôi có đúng hay không?”

“A ~~” Trời ạ! Nhân Nhân bưng lấy đầu, rên rỉ. “Không!”

“Không?” Anh nhíu mi, ánh mắt sắc bén phảng phất có thể hiểu rõ hết thấy. “Tôi nói sai rồi?”

“Không ~~” Nhân Nhân sụp vai xuống, suy yếu nói. “Chúa tôi, anh nói đúng” Cô đập vách tường một cái, giọng điệu ảo não. “Đáng chết! Anh nói đúng” Anh phân tích tâm tình của cô đến rõ ràng rành rành, Nhân Nhân rất là kinh hãi. “Trời ơi, anh nói đúng cực kỳ” Cô lại không có nói phản bác. Hu hu, người đàn ông này ác ma đó!

Cô không nói dối? Cô nhưng lại chán nản đầu hàng nhận thua? Cảnh Chi Giới ngạc nhiên, chợt ngửa đầu cười to.

“Ha ha ha!” Cô thật sự rất thú vị. “Trời ạ ~~ Em thật sự đúng là thừa nhận, chúa tôi!” Thua ở cô.

Cô đáng thương mà nhìn anh. “Bởi vì anh nói đúng!” Cô phát hiện mình quả thật là có loại tâm trạng này.

Cô mím môi đỏ mọng, rất không cam lòng mà thừa nhận. Bộ dáng kia của cô, đáng yêu làm cho tim anh đập nhanh, thoáng chốc rất muốn kéo cô vào trong lòng hôn một nụ hôn nóng bỏng. Ánh mắt Cảnh Chi Giới tối sầm lại, ăn no ấm áp nên suy nghĩ dâm dục, dưới ánh đèn mờ nhạt, vẻ mặt cô vô tội vứt bỏ vũ khí đầu hàng, cả người anh căng thẳng, còn muốn kéo cô tới chỗ tối điên cuồng ân ái.

“Ủy Nhân Nhân”

“Hử?” Cô cảm thấy rất chán.

Anh lắc đầu, tiếp theo như có điều suy nghĩ, cơ hồ có thể nói là dùng một loại vẻ mặt rất ôn nhu nói với cô: “Em tùy thời tùy chỗ cũng đẹp như thế sao?”

Thoáng chốc, Nhân Nhân đỏ mặt, ồ ồ ~~ anh vừa biến thành người đàn ông kích tình.

~~***

~~“Em buông tha đi”

“Không!” Giọng nói rất kiên trì

“Chờ mở khóa đi”

“Không, chờ đã đủ lâu” Nghe rất cố chấp.

Tiếng cười thấp trầm quanh quẩn ở hành lang.

Cảnh Chi Giới lười biếng duỗi thẳng chân dài, ngồi yên trên ghế. Anh nhìn chăm chú giai nhân xinh đẹp ở trước cửa đang cố chấp. Bên ngoài cánh cửa làm bằng inox, không giống bên trong chỉ cần mật mã có thể mở. Nhân Nhân không muốn chờ đợi nữa, cô tìm đến một đoạn thép nhỏ, biểu diễn kỹ năng đặc biệt tựa như vọng tưởng có thể mở được khóa.

Cô nghĩ đến quá ngây thơ rồi!

“Vô dụng” Anh cười cô. Nhìn cô thỉnh thoảng khom người, thỉnh thoảng kéo cánh cửa, thỉnh thoảng nhún chân, nhìn cô mím môi nghiêm túc dán lấy cánh cửa, thử dò xét vị trí ổ khóa, nhưng vẫn thất bại. Cô khom người, bộ ngực tuyết trắng như ẩn như hiện; cô nhún chân, mắt cá chân mảnh khảnh rung động lòng người. Mỗi một lần thất bại, cô liền ảo não mà mắng một tiếng, nhưng vẫn kiên trì không chịu buông tha, cô thật là một cô gái kỳ quái.

Cảnh Chi Giới thưởng thức từng tư thái mạnh mẽ nhanh nhẹn của cô, anh thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng cười nhẹ ho khan. Anh bỗng nhiên không vội muốn gấp thợ khóa, anh tình nguyện thưởng thức các tư thế uyển chuyển của cô, anh thỉnh thoảng mở miệng chế nhạo cô.

“Nếu dễ dàng có thể mở ra như vậy là, thợ khóa còn làm được trong giang hồ sao?”

“Nhất định có thể!” Cô đỏ mặt hơi nhể nhại mà trừng anh một cái, lại tiếp tục thử dùng đoạn thép mở khóa. “Chỉ cần để cho em chạm vào được ổ khóa, làm được, nhất định có thể” Tay cô rất nhỏ, ra ra vào vào ở khe hẹp song sắt.

Hai mươi phút sau cô còn không buông tha, anh nhíu mi không nhịn được lại chế nhạo cô.

“Đứa ngốc, em thật cố chấp” Rốt cuộc có gì phải kiên trì ?

“Anh mới ngốc!” Cô nắm chặt lấy cửa, mũi chân phải chống lên cánh cửa. “Chỉ biết là ngồi chờ chết. Đần!” Cô đối từ bên trên khe cửa lia nhanh vào khe, cô có chút thở gấp, lại phản bác anh: “Em mới không cần ngây ngốc chờ thợ khóa, chính mình có thể đối phó”

“Nếu em thần kỳ như thế, đầu tôi chặt xuống cho em đá” Anh nói ra rất giống lời của Trần Đình.

“Rất rất tốt, tất cả mọi người đều thưởng cầu cho em đá –” Dứt lời, “Rắc” một tiếng, Cảnh Chi Giới ngơ ngẩn, cửa mở ra!

Ánh mắt Nhân Nhân sáng lên Yeah thật to một tiếng, rút que thép ra. Quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời vô cùng đặc ý trừng anh, cô nhếch miệng cười, tay phải cầm que thép, tay trái chống ở ngang hông. “Cửa mở ra” Cô nháy mắt mấy cái, khiến tim của anh đập chậm nửa nhịp. Cô vô cùng đặc ý tươi cười nói: “Trên đời này, không có việc gì mà em – Ủy Nhân Nhân làm không được. Như thế nào?” Cô nhếch mi, đưa tay, cao giọng hô: “Chặt đầu ra!”

“Còn tốt chứ” Không nổi cáu, Cảnh Chi Giới bỗng nhiên đi lên, trực tiếp đi đến hướng cô, cô bỗng nhiên sợ, lùi sau một bước. Anh dừng ở trước mặt cô, đưa tay túm lấy tay nhỏ bé của cô, ánh mắt khêu gợi thâm trầm rơi vào trên mặt cô, thân hình cao to kiện tráng làm Nhân Nhân không khỏi khản trương lên. Trên người anh phát ra nhiệt khí hại cô hô hấp rối loạn.

Anh buông mắt xuống nhìn cô, anh nắm lấy cằm cô, nâng mặt cô lên, anh khom người cho đến khi mặt anh vền vền cách cô mấy tấc, hô hấp của anh hại cô ý loạn tình mê, tiếng nói thấp trầm hòa tan đầu óc thông minh của cô. Ánh mắt của anh cực nóng, có rất nhiều tính xâm lược.

“Nhân Nhân” Anh cười thâm sâu, cười đến có chút giảo hoạt, giống như một lão hồ ly. “Em thật làm cho tôi vui mừng” Tầm mắt nóng bỏng từ ánh mắt của cô rơi vào cánh môi hồng nhuận của cô. “Em sẽ không thật sự muốn tôi chặt đầu xuống sao?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy” Nhân Nhân trừng anh. Lúc này anh nói châm chọc nhiều lắm mà!

Ánh mắt của anh lóe lên lấy ánh sáng rực rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng. Anh bật cười. “Ông trời, tôi rất muốn em” Cô thật là cô gái kỳ quái, một người phụ nữ có thể nào thoát nhìn rất sành đời thời thượng, mà thật ra lại rất ngây thơ nhiệt tình đến đáng yêu.

Muốn, muốn, muốn... cô? Lời nói trần trụi làm Ủy Nhân Nhân khiếp sợ, sắc mặt cô đột biến. “Anh, anh, anh đừng nói sang chuyện khác!”

Anh nhú mi, đầu ngón tay sờ nhẹ mắt phượng thật dài của cô. “Xem ra, em thật muốn tôi chặt đầu xuống?”

Nhân Nhân ra vẻ hung ác. “Đúng!” Ai bảo anh lúc này chế nhạo cô như vậy.

“Hử?” Anh mỉm cười. “Xem ra, tôi chỉ nên cố nghĩ cách để ngăn cản”

“Ngăn cản?”

“Để quên lời tôi nói lúc này” Anh giảo hoạt mà nháy mắt mấy cái.

“Trí nhớ em rất tốt!” Cô lớn tiếng cường điệu. Khởi phải nghĩ đến quịt nợ!

“Không sao” Ma chướng ám áp của anh phủ lên gương mặt nhẵn mịn của cô, giọng nói của anh lười biếng, ánh mắt của anh tràn đầy tự tin, anh tiếp cận bên tai cô nói: “Tôi có thể làm cho em mất trí nhớ...”

Sao? Nhân Nhân há miệng phản bác, anh bỗng nhiên cựa mạnh lần thân tới đây, chặn cô ở trước cửa, cửa sắt lạnh như băng khiến cô run rẩy, đồng thời anh chế trụ hai cổ tay cô, chạm vào hai gò má cô, bàn tay ngang ngược nóng hầm hập của anh chụp cổ tay cô đến đau đớn. Thân thể rắn chắc cường tráng vững vàng đè lên thân thể mềm mại của cô, môi anh phủ lên cánh môi mềm mại tựa như mật của cô, Nhân Nhân kinh hô, tiếng nói của cô trong nháy mắt bị anh nuốt hết. Anh hôn cô, chậm chạp mà nhiệt tình hôn cô. Nhân Nhân không có mất trí nhớ, nhưng cô đầu choáng mắt hoa, căn bản cái gì cũng muốn không được.

Anh thật lớn gan, đứng ở trên hành lang hôn sâu cô. Đầu lưỡi của anh ở trong miệng ấm áp của cô hoành hành, bàn tay của anh giữ chặt lấy hai tay cô, làm cô không cách nào né tránh công kích của anh. Thân thể

của anh rất nóng, anh kích động rất rõ ràng, hơi thở phách nam và sự dã man mạnh mẽ kia hùng hùng hổ hổ chuyển sang nụ hôn nóng bỏng, hại cô mất đi ngôn ngữ, hơn nữa đầu gối như nhũn ra, thân thể không chịu thua kém mà hưng phấn run rẩy.

“Nhân Nhân...” Đáng chết, lý trí sắp không khống chế được, anh đột nhiên buông cô ra, ánh mắt nhiệt liệt nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ bừng của cô, nhìn chăm chú ánh mắt mê vờng của cô. Thân thể của anh vận sức chờ phát động, kích thích nóng bỏng. Lý trí của anh sẽ phải bại bởi dục vọng nguyên thủy. Anh hoảng hốt buông tay cô ra, vẻ mặt bị thống khổ đè nén, anh chau chân mày làm ánh mắt của anh trở vô cùng nghiêm khắc. Anh khát vọng cô, chết tiệt, hận không được lập tức đoạt lấy cô, nhưng anh biết cô không thể, cô không phải là cái loại phụ nữ có thể vui đùa một chút. Anh không thể thương tổn cô!

“Em đi đi” Giọng nói của anh căng thẳng, anh lùi sau một bước, nhìn cô

giống như nhìn chiếc bánh ngọt ngào nhưng không thể nhẹ nhàng nếm thử. “Không nên đấu lại...” Anh cảnh cáo cô “Em nếu xảy ra chuyện gì, tôi không phụ trách” Anh không phải là thánh nhân, cô lại càng không phải người quái dị, cô xinh đẹp đến làm cho anh muốn phạm tội.

Nhân Nhân thở gấp, còn đang hưng phấn run rẩy bởi nụ hôn của anh, một giây sau anh đã nói ra lời kinh người như vậy.

Sẽ xảy ra chuyện gì, dưới đáy lòng cô đã rõ ràng. Nghĩ tới đây, dạ dày cô căng thẳng, tim cô đập thành thịch.

Nhân Nhân vuốt âu phục bị anh làm cho loạn lên, xách lấy túi xách bước hướng đến thang máy, đi qua bên cạnh anh, cảm giác được trên người anh phát ra sức nóng đang dụ dỗ cô rơi xuống, anh bảo trì im miệng không nói, nhưng cô liếc thấy tay của anh nắm chặt thành quyền. Anh và cô đều hưng phấn sao?

Nhân Nhân ấn nút thang máy, cũng nhắc nhở mình quan trọng nên an phận thủ thường. Cửa thang máy mở ra, cô hoảng hốt mà bước vào thang máy, khi cánh cửa đóng lại, cô lại cảnh cáo mình một lần, giữ mình trong sạch là sự tất yếu. Khi thang máy đi xuống, ánh đèn trắng bạch nhợt nhạt vắng lạnh cô tịch, cô nhìn tấm kính ở thang máy, ánh mắt mê vờng, cô thấy mình bị anh hôn đến đỏ cả môi. Mùi vị của anh còn còn rõ mà lưu lại ở đầu lưỡi cô.

Thang máy đi xuống lầu một, cánh cửa mở ra, thổi vào một cơn gió lạnh, trong nháy mắt làm cánh tay Nhân Nhân nổi da gà.

Nhân Nhân sững sờ ở bên trong thang máy, nhìn quanh ánh sáng bên hàng lang của tòa nhà.

Sống tới hai mươi bảy tuổi, chưa từng có cái gì làm khó Ủy Nhân Nhân, muốn cái gì, mọi chuyện đều dễ như trở bàn tay. Cô không bị đánh bại, cho đến khi Cảnh Chi Giới xuất hiện, phá vỡ thế giới ta cần ta cứ lấy của cô.

Trước mắt bừng sáng, cuộc sống của cô hoàn mỹ được không thể bắt bẻ, bao nhiêu người nuông chiều, bao nhiêu người hâm mộ, bao nhiêu người đợi hôn ngón chân cô, nhiều đàn ông trẻ tuổi kỳ vọng cô nghiêm túc trao gửi tình cảm.

Trước mắt bừng sáng, ánh sáng đến làm cho cô lại cảm thấy nhàm chán?

Một chút ít cuộc hẹn bận rộn, hao phí bao nhiêu thời gian. Một chút ít đàn ông, những lời ngon tiếng ngọt kia, những bó hoa tươi, quà tặng kia, những lần liêu mạng lòng bắt điện thoại kia, những người đàn ông đau khổ chờ đợi cô ưu ái... Sao cũng không phải kẻ địch của một khỏe mắt, đuôi lông mày, trong nháy mắt nhiệt liệt ôm hôn của Cảnh Chi Giới. Nhân Nhân thăm dò nhiệt độ trên môi, bỗng nhiên suy yếu mà đỡ lấy cửa thang máy, tay phải đặt lên ngực, tim cô sao lại đập dồn dập như vậy!? Cô buông mắt xuống, xoay người, lưng tựa cửa, ôm chặt túi xách, che miệng đang nóng lên, giống như đang sợ cái gì.

Cô cúi người ngấm ngón chân mỹ lệ của mình, sơn móng chân hồng nhạt xinh đẹp sao lại cô đơn như vậy. Nhân Nhân mím môi thật chặt cảnh cáo mình — Cảnh Chi Giới không phải đối tượng có thể tin tưởng, anh không phải là người tốt, anh là người đàn ông tà ác hư hỏng, anh chỉ là tên khốn nạn muốn làm tình không phải chịu trách nhiệm, loại khốn kiếp thường bị phụ nữ mắng! Mày không thể lại tìm anh ta, mày không thể tự tạo nghiệt chướng. Mày đáng giá với người đàn ông giỏi hơn thế!

Nhân Nhân bước ra khỏi thang máy, cũng không quay đầu lại rời đi. Cô bước ra đi bước đầu tiên, may mắn mình hiểu được kịp thời thoát ra. Bước thứ hai, bắt đầu cảm giác thấp thỏm. Bước thứ ba, cô nghĩ, cô nếu không muốn gặp tên ma quỷ vừa mê người vừa đáng giận này, bước thứ tư, cô nghĩ đến bọn họ sẽ không gặp mặt lại, bước thứ năm, cô dừng bước, trừng mắt nhìn bóng dáng của mình, không rét mà run, cảm giác mình giống như hoa hồng khô héo...

Nhân Nhân nhìn chằm chằm cái bóng u ám dưới chân, cô nghĩ đến những vẻ mặt Cảnh Chi Giới cứu con cá kia, bộ dáng anh tiêm formalin vào. Dạ dày cô căng thẳng, tim cô đập nhanh, cô bắt đầu hoài nghi sau khi gặp Cảnh Chi Giới, cô lại bị bệnh. Cô khát vọng anh yêu và hôn thân mật. Anh từng cậy mạnh mà tiến vào thân thể cô, mặc dù chỉ có thoáng cái, tư vị chật hẹp tắc nghẽn kia cũng không hơn gì, kỳ quái chính là cô hoài niệm cảm giác ở dưới thân anh, thích anh tràn đầy nhiệt tình cúi người ngẩng nét mặt của mình, ánh mắt nhiệt liệt kia làm cô mất hồn...

Nhân Nhân giãy dụa.

Anh là một người tàn khốc lạnh lùng, cá tính hoàn toàn bất đồng với cô, có lẽ hoặc là bởi vì ... dạng này, anh càng thêm hấp dẫn cô. Cùng người như thế có thể nói chuyện tình cảm sao? Nhưng nếu làm không tốt, cô chính là người phụ nữ duy nhất có thể khiến anh nhần nhịn mà thả tự do. Cảnh Chi Giới là người đàn ông tràn đầy sự khiêu chiến lại vô cùng mê người, anh phức tạp sâu lắng, rồi lại tràn đầy mị lực cùng thâm sâu. Nhân Nhân chẳng bao giờ thích một người đàn ông nào như vậy, cô giãy dụa, giãy dụa!

Anh tại sao mê người như vậy? Tại sao gọi cảm như vậy? Hết lần này tới lần khác vừa đẹp trai lại vừa nguy hiểm? Còn có ánh mắt thâm sâu của anh, tiếng nói thấp trầm, thật đáng chết mà sẽ làm cho phụ nữ dễ dàng cho cớ áo nói dây lưng, càng đừng nói đến vóc người cao lớn trắng trẻo tỷ lệ hoàn mỹ của anh...

Hu hu, xong! Cô thế nhưng không muốn đi ...

Cô chợt nhớ tới một ca khúc — “Tình yêu chân thành là vô địch”!

Đúng vậy, trên đời này có cái gì có thể làm khó cô – Ủy Nhân Nhân!?

Cô nhú đầu lông mày, nắm chặt hai đấm. Cho dù anh là ác ma, anh là đồ tồi thì thế nào? Ác ma, đồ tồi cũng có thể động tâm! Chỉ cần cô yêu anh, dùng tình yêu vô địch cảm hóa anh, anh cũng có khả năng biết nghe lời, trên đời này nào có người không cần tình yêu!

Đúng vậy, Nhân Nhân bỗng nhiên tràn đầy lòng tin, sáng tỏ thông suốt. Cô sẽ không thua, cô vĩnh viễn vĩnh viễn không chịu thua, bởi vì cô là Ủy Nhân Nhân!

Nếu như Cảnh Chi Giới là dãy núi Himalaya, cô chính là đỉnh Everest. Nếu như Cảnh Chi Giới là ma quỷ, cô sẽ phải hóa thân làm Atula. Nếu như anh là thần, cô muốn làm tín đồ của anh. Nếu như anh yêu cô, cô đúng là tình nhân kiên trinh nhất, dũng cảm nhất trên cõi đời này!

Chỉ trong nháy mắt, cô bằng lòng để anh có thể yêu cô, mà buông tha cho yêu cầu đối với tình yêu hoàn mỹ của mình, cô muốn anh ôm cô, sau đó, chậm chậm chờ anh yêu cô...

Cô đã quyết định, làm trái với tín ngưỡng nhiều năm của mình.

Đừng đọc quyển sách có mác cộp “Made in In-lậu”. Trộm cắp là hành vi thiếu ý thức.

5. Chương 5

Trùng mắt nhìn chuông cửa trên vách tường, Nhân Nhân đưa tay ra, đầu ngón tay ấn lên cái nút, cô chớp mắt mấy cái, hít sâu một hơi, ấn xuống!

Tíng tong ~~ Tiếng chuông chói tai phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Cảnh Chi Giới mở cửa, ánh sáng màu vàng bên trong cửa chiếu lên khuôn mặt Ủy Nhân Nhân.

Đáy mắt anh hiện lên vẻ kinh dị, không thể tin được cô còn tới. Con ngươi anh tối sầm lại, đẩy cửa ra, ánh mắt sâu trầm đang quan sát cô, cô thoát nhìn có chút khấn trương; tầm mắt anh dời xuống, chú ý tới mụn nhỏ trên cánh tay tuyết trắng của cô. Anh lại ngẩng đầu nhìn chăm chú ánh mắt cô, bề ngoài của cô thoát nhìn thông minh thành thực mà độc lập, nhưng ánh mắt của cô lại mâu thuẫn mà cất dấu vẻ hồn nhiên, anh phát hiện anh rất thích loại ánh mắt thoát nhìn rất tò mò lại vừa rất vô tội của cô, cô bây giờ đang ngửa mặt lên nhìn anh, ánh mắt của cô có chút khiếp đảm, nét mặt của cô lại rất quật cường.

Anh nhíu mày, tiếng nói rất thấp rất thấp, giống như dã thú đói bụng.

“Em không nên tới, tôi đã cảnh cáo em...” Anh muốn cô, Cảnh Chi Giới cảm thấy lồng ngực mình căng thẳng. Anh không quên cảm giác đêm đó tiến vào thân thể cô, cô chặt chẽ tắc nghẽn trời chặt anh. Lần đó cố kiềm chế dục vọng với cô, quả thực muốn lấy tính mạng của anh.

“Em biết” Nhân Nhân thẳng sống lưng giống như một con mèo nhỏ không sợ chết. “Nhưng em muốn biết anh có thể làm khó dễ em như thế nào!” Cô thích anh. Cô nghĩ, nếu như muốn đến gần anh, cô chỉ có mạo hiểm.

Giờ phút này cô chỉ nhìn thấy người đàn ông này có mị lực rất khác biệt với người khác, chỉ cảm giác mình khát khao nghe được tiếng tim đập của anh, cô mù quáng, không nhìn thấy nguy hiểm. Cô chỉ muốn đoán được anh, có anh, yêu anh. Cô muốn trở thành một phần trong thế giới của anh. Anh càng cao ngạo uy nghiêm vạch rõ giới tuyến, cô càng thêm tò mò muốn vi phạm mà thử một chút. Thế giới của anh có dạng như nào? Sau khi vượt qua giới tuyến cô có dạng nào?

Nhân Nhân tự nhận mình đủ thông minh, cô cho là bất luận Cảnh Chi Giới quái đản như thế nào, cô tự nhận cô cũng có thể ứng phó, cô cho là cô có thể thuần phục anh. Cô có tràn đầy tự tin, nhưng khi anh nhìn soi mói, cô nắm chặt tay nhỏ bé, thân thể khẽ run, cũng rất đáng giận mà tiết lộ cảm xúc chân thật của mình –

Cô là có chút sợ anh, anh đối với cô mà nói vẫn xa lạ, hoang đường chính là thân thể của anh đã từng kết hợp với cô. Nghĩ điểm này, sắc mặt cô ửng đỏ, run rẩy càng rõ ràng hơn.

Con ngươi Cảnh Chi Giới trở nên ngăm đen u tối. Đúng là đủ rồi, anh không muốn làm người tốt nữa, anh không có thần thánh như vậy! Anh dương tay, một tay lấy kéo cô vào trong phòng, Nhân Nhân lảo đảo một cái, cửa phía sau bị dùng sức đóng sầm lại, một tiếng vang “Rầm” lớn trong đêm, đồng thời tim cô bắt đầu đập gấp gáp.

Hai tay anh ôm eo cô, thân thể Nhân Nhân mềm mại hấp dẫn anh, anh hôn lỗ tai cô, đem cô kéo đến gian phòng u ám, Nhân Nhân ngã ngồi trên giường, cảm giác mình đang phát run. Ánh mắt thâm thúy của anh kể cả chớp mắt một cái cũng không trong chốc lát nhìn chăm chăm cô. Tiếng nói thấp trầm khàn khàn của anh làm cho cô nghe thấy mà lông tơ dựng đứng lên.

“Em sợ?” Cảnh Chi Giới tháo dây lưng, ném xuống mặt đất. Nhìn chăm chú hình dạng của cô, giống như là một con báo đen đói bụng.

Nhân Nhân quật cường, môi đỏ mọng cong lên, hai tay để trên giường, thân thể nghiêng về sau. “Ai nói em sợ?” Ánh mắt lại không dám nhìn anh.

“Em tự chuốc lấy đó!” Vậy anh làm sao phải khổ sở kiềm chế dục vọng. Cảnh Chi Giới cởi áo ra, cô nhìn thấy bắp thịt rắn chắc của anh, nhìn thấy cơ bụng sáu múi hiện ra, da thịt màu đồng thiếp dưới ánh trắng chiếu qua cửa sổ phát ra ánh sáng rực rỡ. Lồng bàn tay của cô nhịn không được muốn vuốt ve làn da nâu đồng nhẵn bóng của anh, ông trời! Nhân Nhân nhìn anh, cảm giác mình thật giống như mình điên cuồng trong sắc tình, nhìn thân thể của anh mà huyết mạch chảy nhanh hơn, cô cảm thấy máu của mình đang

sôi trào.

“Úy Nhân Nhân” Anh đi tới, ngồi chồm hổm quỳ trước mặt cô, đưa tay bắt đầu cởi quần áo cô. “Em tại sao run rẩy?” Cảm giác được cô bởi vì anh đụng chạm mà khẽ phát run. Anh cởi đai lưng của cô, vẻ mặt lạnh túc nghiêm nghị, giống như là ở làm một chuyện thần thánh. Giọng nói anh chậm chạp mà kiên định. “Em biết mèo tại sao lại chết không?” Cởi âu phục của cô ra, kéo nội y của cô xuống, anh hỏi.

Nhân Nhân sợ đến hô nhỏ một tiếng, hai tay che ngực.

Anh kéo tay cô ra, quan sát bộ ngực mỹ lệ tuyệt trắng của cô, anh nói: “Là lòng hiếu kỳ giết chết mèo, em đã đến rồi, sẽ phải có tâm tư chuẩn bị, tôi không phải là một thánh nhân, em thật xinh đẹp, tôi sẽ phạm tội!” Giọng nói trầm thấp của anh nghe rất nguy hiểm, nhưng cô rất hưng phấn, cảm giác mình đang sa vào đồng thời lại cảm thấy rất kích thích.

Tay của anh thăm dò vào dưới váy cô, vuốt ve bấp đùi mềm mại của cô. Anh cúi người hôn cổ nhả bóng của cô, khen ngửi mùi hương trên người cô, da thịt ấm áp dưới lòng bàn tay làm anh kích động mà nóng rang. Anh mút nụ hoa phấn hồng của cô, nghe thấy cô ngọt ngào rên rỉ mê muội thổ dốc.

Thân thể cô nóng lên, đầu ngửa ra sau, mặc anh hôn thân thể mềm mại của cô. Từ sau vai anh, cô nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ, nhìn thấy cửa sổ thủy tinh phản chiếu ráng mây ngũ sắc của mình, ánh mắt cô lơ lửng trên không, thân thể của cô hưng phấn mà tê dại.

Cảnh Chi Giới mút hôn da thịt trên cổ cô, liếm hôn bộ ngực xinh đẹp của cô, hôn lên thân thể của cô, tìm tòi cánh hoa nhả bóng mềm mại của cô, bàn tay anh mê luyến trên da thịt ấm áp của cô...

Anh kéo quần lót của cô xuống, Nhân Nhân nheo mắt lại, anh kéo hai tay của cô vòng qua cổ anh, thân thể của anh nóng ran giống như bàn ủi. Anh tiếp cận, kích động mà ma sát lối vào của cô, tóc mai của anh thân mật cọ sát vào gáy cô, khi anh nhiệt tình hôn trượt xuống, anh liếm hôn bụng trắng mịn của cô, những chúm râu mới mọc của anh cọ lên da thịt cô, trong nháy mắt thân thể ấm áp của cô sắp hòa tan, thân thể của cô giống như bọt biển, bởi vì anh đụng chạm trở nên nhạy cảm mà ầm ứ.

Ánh trăng kéo dài trên làn da màu đồng của anh, Nhân Nhân bị anh vuốt ve đến hòa tan.

Ngôi sao nhỏ ngoài cửa sổ nhấp nháy, thứ cực nóng cứng rắn của anh để lên nơi tư mật của cô, cô vừa mong đợi vừa hưng phấn mà run rẩy đem chân dài vòng qua thắt lưng anh, phân thân của anh ầm ứ, dục vọng như tên đã lấp vào cung sắp bắn, cô cảm giác khát vọng đòi hỏi anh tới giải phóng...

Ánh trăng dưới bầu trời đêm u tối chiếu ra những ánh sáng mờ ảo tuyệt đẹp, anh đẩy ngã cô, đè vai cô lại, anh nhìn cô, hai tròng mắt đối diện nhau; ánh mắt anh tối tăm sâu trầm, cô chỉ còn lại là nhiệt tình sáng rực. Anh nhìn cô, ra sức nhập vào cô. Lần này, anh xâm nhập. Anh nghe thấy tiếng thổ dốc của Nhân Nhân, nơi non mềm của cô bao trùm anh, cô kinh hô đồng thời nhú chặt lông mày, cô đau đớn dung nạp anh, tiếng kêu đau đớn kia, khi Cảnh Chi Giới dùng thứ cứng rắn phủ kín đóa hoa xuân, anh cảm giác có máu chảy trong lòng anh. Anh cảm thấy được sự đau đớn của cô, nhưng anh không muốn ngừng.

Anh càng mạnh mẽ càng càng hung mãnh đã man yêu cô, anh khát vọng thân thể mềm mại của cô, anh dùng một loại sức lực tiếp cận đã man yêu cô, sức lực của anh làm cô run rẩy, cô cắn răng thừa nhận lực đạo của anh, cô không có né tránh sự xâm nhập của anh, ngược lại ôm chặt lấy anh. Anh giống như một con ma quỷ tuyệt vọng lạc đường, ở thân thể mềm mại của cô tìm kiếm an ủi.

Mỗi một lần đụng chạm của anh, sức lực kia khiến cho Nhân Nhân run rẩy, cô mất phương hướng, phân không ra là vui sướng hay đau đớn, anh và cô giống như hai gốc cây hoa hồng, thân thể sát sao quấn chặt lấy nhau; giống như hai con rắn đang ân ái triền miên, dùng vảy bạc mỹ lệ ma sát mỗi một tác trên người nhau.

Anh trầm luân trong cơ thể cô, Nhân Nhân sâu sắc mà cảm thụ anh, cảm giác sự hiện hữu của anh vô cùng chân thật khiến cô đau đớn, chiếm đoạt lấy cô; sau khi đau đớn qua đi, một dòng suối khoái cảm hơi hợt thâm sâu vô cùng bao phủ cô! Cô căng thẳng cả người, cảm giác có một loại cực hạn vui sướng bởi vì luật động của anh đột nhiên tăng cao, cô hưng phấn mà rên rỉ, vui sướng đến cơ hồ muốn tan vỡ. Anh tiến vào chỗ sâu nhất của cô cũng lấp đầy cô, cô không có chút nào bảo lưu còn vì anh mà thoải mái hơn, bọn họ liên hồi mà dung hợp cơ thể, nhiệt tình đoạt lấy thân thể của nhau.

Giờ phút này đây Nhân Nhân rất vui sướng, cô đạt được cao trào lần đầu tiên trong đời, vui sướng cực hạn từ một người đàn ông đặc biệt...

~~***

~~Sáng sớm, chim nhỏ hót líu lo trên lan can, Nhân Nhân đột nhiên thức tỉnh.

Một cánh tay để ngang trước ngực cô, anh ôm cô, Nhân Nhân thấy rõ ràng thời gian trên tường, mở to mắt — năm giờ?

Cô sờ sờ mặt mình, lại sờ sờ đầu mình, đáng chết! Cô bây giờ nhất định rất lười thôi! Cô cẩn thận dịch chuyển khỏi tay anh, rón rén xuống giường. Quần áo ngổn ngang dưới giường, ám chỉ đêm qua kích tình và hoang đường như thế nào.

Mặt Nhân Nhân nóng bừng lên, mặc âu phục vào. Chuồn ra khỏi phòng, nhanh chóng đến phòng tắm tắm rửa. Cô vuốt lại đầu tóc, cầm lược chải tóc đen nhánh, rửa sạch khuôn mặt trắng hồng nõn nà, lấy đồ trang điểm ra, bôi son màu hồng lên đôi môi đỏ mọng. Sau khi mình được nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, tâm tình vô cùng tốt mà bước vào phòng bếp.

Cô mở tủ lạnh ra, lấy ra chân giò hun khói và trứng, lại tìm trong tủ bát, tìm bột mì, mỉm cười mà chuẩn bị bữa ăn sáng. Nhân Nhân tựa vào bồn nước, vừa đánh trứng, vừa ảo tưởng Cảnh Chi Giới tỉnh lại ăn bữa sáng cô làm. Cô cảm thấy rất hạnh phúc, cô có tràn đầy yêu thương, không thể chờ đợi mà giao ra.

Cô đang yêu, cô muốn hô to, muốn chia sẻ cùng mọi người. Cảnh xuân đầy mặt, thần thái phấn khởi.

Sau một lúc suy nghĩ — nếu như là Cảnh Chi Giới, cô đồng ý ngày ngày làm bữa ăn sáng; nếu như là Cảnh Chi Giới, cô đồng ý quan tâm, xử lý hết thảy thế giới của anh.

Ông trời! Cô mỉm cười, cô sao lại biến thành một người như vậy, ngây ngốc mà nghĩ giao ra hết thảy!?

Cảnh Chi Giới tỉnh lại, sau khi dục vọng thoát ra, tỉnh táo và lý trí liền bắt đầu làm anh chịu đủ hành hạ.

Anh khát khao muốn một đêm với cô! Anh biết cô không phải là loại phụ nữ tùy tiện, biết cô không giống những người phụ nữ đã lên giường với anh, anh cảm giác được tình cảm chân thành tha thiết của cô, anh cuối cùng vẫn là kim lòng không được mà muốn cô, song đáy lòng lại ích kỷ hy vọng cô không phải nghiêm túc.

Anh khởi động thân thể, ngồi dậy, anh buông mắt xuống, tầm mắt u buồn cúi gầm lòng bàn tay trống không của mình. Giờ phút này tâm tình của anh phức tạp, suy nghĩ rối loạn, anh cảm giác mình thật giống như trở nên có chút không giống với trước kia lại nghĩ không ra chỗ thay đổi, tóm lại anh không thích loại không khí tựa như hạnh phúc này, quá hạnh phúc sẽ làm anh sợ, quá hạnh phúc sẽ cho người ta mềm yếu, một khi hạnh phúc đi xa, ứng phó không kịp, anh sẽ thảm hại đau đớn đến chết.

Cảnh Chi Giới tỉnh tường ý thức được, sự yêu thích, ham muốn đối với Ủy Nhân Nhân là bất đồng với những người phụ nữ kia. Anh vốn tưởng rằng đối với cô chỉ là đơn thuần ham muốn, nhưng... Ánh mặt trời chiếu vào giữa phòng, anh đã tỉnh lại, sau khi trút hết dục vọng, sự yêu thích của anh đối với Nhân Nhân cũng không có vì vậy mà biến mất.

Cảnh Chi Giới chán nản mà gầy gầy tóc rối loạn, tại sao đã ôm qua cô, sau khi tỉnh lại cảm giác nhưng lại so sánh với bất kỳ một ngày nào trong quá khứ lại trống rỗng hơn? Đã đạt được thân thể của cô, anh tại sao còn suy nghĩ không yên?

Loại quan hệ này, cảm xúc quý dị này, làm anh phiền não. Anh phát hiện mình lại vẫn đang hoài niệm tư vị cô ở dưới thân anh, đáng chết! Đầu anh tràn đầy hình ảnh anh tiến vào cô, cô thống khổ lại hồn nhiên mà hét lên, cô là như vậy không có chút nào giữ lại mà mặc anh đòi hỏi y hết thảy, cô tại sao có thể như vậy? Anh sợ người phụ nữ này! Sợ mình như vậy. Anh vén chăn dưới giường, mặc quần dài vào, u sầu đẩy cửa phòng ra, nhưng ngay sau đó mặt ngẩn ra, sững sờ ở trước cửa.

“Chào buổi sáng ~~” Nhân Nhân đứng ở trước bàn dài bày đầy bữa ăn sáng, ngoắc tay với anh, tay phải còn cầm lấy một đôi đũa. “Mau tới ăn. Em giúp anh làm bữa sáng, có chân giò hun khói, sandwich, bánh mì nướng, súp trứng, anh thích loại nào?”

Cô dịu dàng lại nhiệt tình, anh lại cứng đờ người, nhớ lại những ngày mẹ chuẩn bị bữa sáng... Lưng anh bỗng nhiên rét lạnh, ký ức buồn bã như con rắn sít sao trói buộc trái tim anh, anh chớp mắt mấy cái, có chút thở không nổi.

Nhân Nhân kéo cái ghế ra, giúp anh rót nước trái cây. “Em cái gì cũng nấu một chút, anh xem thích ăn cái gì...” Cô cười nhìn anh, nụ cười của cô quá ấm áp. “Tủ lạnh của anh sao lại toàn đồ đông lạnh vậy, loại đồ này chất bảo quản rất nhiều, ăn một chút thôi” Giọng nói ngọt ngào của cô nghe rất hạnh phúc.

Biểu tình vui vẻ của cô, giọng nói thân mật của cô khiến anh nhớ tới những thứ hạnh phúc đã trải qua kia, những cái ôm dịu dàng kia, khoảng thời gian vô ưu vô lo đã lâu không trải qua. Cô cười rục rờ với anh, ầm ập đến rất chói mắt, anh lại nhớ về buổi sáng u buồn tối tăm nào đó, hai tình cảm chân thành của người thân làm thân thể anh lạnh như băng.

Ngày đó anh không khóc, ngày đó trời mưa rất lâu, giọt mưa đánh vào cửa sổ kính, giọng nói của mọi người giống như ngăn cách bởi một tấm kính, anh giống như đặt mình trong biển sâu nghe được rất mơ hồ, ngày đó mình có bao nhiêu thảm hại... Thoáng chốc, trái tim anh lại hạ thấp như có bão tuyết, vết thương đã kết vảy lại bắt đầu chảy máu.

“Hey, anh sáng nào cũng ngây ngây như vậy sao?” Nhân Nhân cười híp mắt, hồn nhiên không biết ký ức hắc ám như ác quỷ đang xé rách tim anh. “Thừa dịp anh đang ngủ, em giúp anh làm một nồi súp để trong tủ lạnh, anh buổi tối đói bụng lập tức có thể lấy ra ăn” Nhân Nhân đầy nhiệt tình nói. “Hey, em đừng hết trứng rồi, lần sau lúc đến giúp anh mua...”

Không! Cảnh Chi Giới lạnh mặt mà chống đỡ. Anh không cần cô đối xử tốt như vậy với mình, anh không cần cảm giác được cưng chiều, anh không cần, anh chỉ cần một mình, thế giới an toàn mà nguyên vẹn.

Cô đi về phía anh, ánh mắt cô nhìn anh giống như thiên sứ, ánh mắt của anh t

rong nháy mắt lạnh như băng, cô đáng chết chính là đang tiêu diệt lực phòng ngự kiên cường của anh.

Cô sờ lên mặt anh. “Anh u mê à?” Cô nhón chân hôn môi anh, nhiệt tình mà ôm anh, chân thành thẳng thắn mà dán vào lồng ngực anh, ngọt ngào nói: “Em rất thích anh, em nghĩ em yêu anh!” Cô tỏ tình làm mềm yếu ý chí của anh.

Thế giới an toàn của anh bị xâm phạm, lực phòng ngự kiên cường của anh bị cô bổ ra một cái khe. Cảnh Chi Giới vòng tay qua trước ngực, đẩy thân thể cô ra, rồi cô ra, sải bước bước vào phòng bếp, không nói một câu, sắc mặt ngưng trọng. Anh mở tủ âm tường lấy cà phê.

Nhân Nhân đuổi theo. “Tìm cái gì?” Cô nhìn dáo dác. “Anh muốn uống cà phê? Em giúp anh pha ~~” Nói xong muốn lấy hộp cà phê trên tay anh, anh lại nâng tay lên, ánh mắt lạnh như băng.

“Không, tự mình pha” Anh xoay người dừng ở trước bàn ăn, đổ bột cà phê đổ vào trong bình, ấn chốt mở. Máy pha cà phê vận chuyển, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Về mặt của anh lạnh lùng mà xa lạ, anh biểu hiện thật giống như cô thật ra không ở chỗ này, anh thật ra không nhìn thấy cô.

Nhân Nhân gật đầu. “Thì ra là buổi sáng anh thích uống cà phê, lần sau giúp anh pha” Cô lải nhải, cô nhìn anh giống như nhìn thấy kho báu trân quý nhất trên đời, mà cô đã nóng lòng muốn thử, đợi chờ khai thác mọi thứ của anh. Cô yêu anh, cô bắt đầu ghi chép thứ mà anh yêu thích, mọi thứ của anh.

Phiền đã chết, Cảnh Chi Giới kéo ghế ngồi xuống, bữa ăn sáng đầy bàn khiến cho anh khó chống lại. Lần thứ N, anh tự nói với mình, anh không nên chạm vào cô. Anh sai lầm rồi, sai quá nghiêm trọng!

Nhân Nhân giúp anh múc một bát canh nóng. “Nếm thử em, ăn rất ngon” Lại giúp anh phết mứt hoa quả vào bánh mì. “Bánh mì này vừa nướng, rất thơm có đúng hay không? Đây –” Cô cười đưa cho anh, anh không nhận, quay mặt đi, dùng một loại ánh mắt rất xa lạ nhìn lại cô, đó là một loại ánh mắt lạnh lùng đủ để đóng băng thế giới, thế là nụ cười của Nhân Nhân cứng lại.

“Buổi sáng anh chỉ uống cà phê” Giọng nói của anh lạnh như băng, cùng bộ dáng nhiệt tình trên giường đêm qua tưởng như hai người. “Anh không đói bụng”

Lại lần nữa ngây ngẩn nghe giọng nói lạnh lùng và xa cách của anh, ánh mắt mỹ lệ của Nhân Nhân phủ kín một tầng sương lạnh.

“Như vậy... Một bàn thức ăn này...”

“Một mình em ăn đi” Anh không kiên nhẫn mở tạp chí tài chính và kinh tế trên bàn ra đọc, tránh khỏi tầm mắt của cô, không muốn nhìn thấy biểu tình bị thương trong mắt cô. Không, anh quả không được cô có thể bị thương hay không, cô tự tìm, anh không cần đau lòng!

“Em vì anh làm nhiều như thế...” Sắc mặt Nhân Nhân u sầu, tiếng nói căng thẳng lộ ra một tia yếu ớt. “Anh cũng không muốn ăn sao?”

“Anh muốn ăn cái gì, tự mình biết làm” Cảnh Chi Giới ngửa mặt lên, ánh mắt sắc nhọn lạnh như băng, phẳng phất như bị anh nhìn như thế, liền muốn bị thương. “Em nếu ăn không hết, thì đổ đi”

Đổ đi? Tâm tình vui sướng thoáng chốc ngã vào đáy cốc. Hai tay Nhân Nhân đặt trên mặt bàn, cúi xuống trừng anh, lạnh lùng cười. “Anh thật là lợi hại, có thể ở thời gian ngắn nhất để ột người từ thích anh đến hận chết anh!”

Cô rất tức thời, hiểu anh cố ý xa lạ, lạnh lùng, cô còn không hèn hạ tới mức phải chịu thua anh

Nhân Nhân vén tay áo lên, mở thùng rác, đổ thức ăn đầy bàn vào thùng rác. Cô cảm thấy niềm kiêu ngạo và tự phụ của mình trong nháy mắt đều bị ném vào thùng rác, cảm giác khó chịu nổi đến tức giận cùng nhục nhã làm cô tức đến đỏ mắt.

Đáng chết! Cô thật là ngu ngốc, tự mình đa tình! Ngốc, ngốc, ngốc, ngốc muốn chết! Anh chà đạp lòng tự ái của cô, cô không có chịu qua loại đãi ngộ này, thật ghê tởm, rất quá phận, tức giận!

Cảnh Chi Giới nhìn cô tức giận bùng bùng đổ toàn bộ thức ăn đầy bàn vào thùng rác, anh không nói một câu, lẳng lặng nhìn cô tức giận.

Nhân Nhân tức giận đem trứng trắng, Hamburger, bánh trứng, hot dog, đổ hết vào thùng rác, thật là lãng phí thức ăn, thật là làm nhục mình! Lần đầu tiên yêu, mong đợi nhiều nhất, đau đớn thương tổn nhất. Chẳng biết tại sao ngực cô lại rất buồn bực, cổ họng quá chua xót.

Ngày hôm qua Cảnh Chi Giới cười nói cô thật là đẹp, đêm qua lúc cô anh thật ôn nhu, thật nhiệt tình. Cô thật vui vẻ, mới đặc biệt chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn, Nhân Nhân nghĩ đến đó, vành mắt đã ướt át, nhiệt tình tràn đầy, bị anh giết đến tan thành tro bụi.

Anh hôm qua làm cô vui vẻ tựa như bay lên thiên đường, giờ phút này lại làm cô thống khổ tựa như rơi vào địa ngục. Khoảng cách này quá cực đoan, làm cô bối rối thất thố; cô chưa từng gặp qua người như vậy, cô cảm thấy mình rất nhục cười.

Anh lạnh lùng xa cách bạc tình, cô cũng đang tự mình đa tình, giống như đang diễn hài kịch, không phối hợp như thế, cô mặc kệ xấu hổ, cô chưa bao giờ từng chịu đựng qua như vậy.

Cô ném thức ăn đi, cầm túi xách lên. Lần thứ hai, cô chặt vật lại tức giận rời khỏi người đàn ông này.

Lần này anh không nói muốn đưa cô về, ngay cả đứng lên đưa cô tới cửa cũng không có. Cô khom người đi giày, cô hy vọng anh tới đây giữ lại. Cô mở cửa, cô cho là anh ít nhất nói một tiếng hẹn gặp lại, nhưng anh cũng không nói. Chạy, Nhân Nhân cảm thấy thế giới phía sau cô, so sánh với Bắc Cực còn lạnh hơn còn xa hơn.

Khi Nhân Nhân dùng sức đóng sầm cửa rời đi, Cảnh Chi Giới nhìn kia cánh cửa bị đóng kia, tim của anh thật giống như cũng bị dùng sức đánh một cái như vậy.

Thật sớm có thói quen hại phụ nữ khóc và thương tâm, Cảnh Chi Giới hờ hững mà cúi đầu tiếp tục xem tạp chí trên bàn, xem rất chuyên tâm! Chỉ chút chữ nhưng bắt đầu bay múa theo một loại tư thế quỷ dị. Tâm tư của anh bay lơ lửng, nhà của anh tràn ngập mùi vị không còn là vắng lạnh khô khốc! Nhà anh tràn ngập chính là các loại mùi thơm thức ăn.

Cảnh Chi Giới cau mày, uống ngụm cà phê đắng. Sáng sớm anh luôn bắt đầu từ một ly cà phê, đơn giản làm anh thỏa mãn. Nhưng sáng sớm hôm nay, uống cà phê, mùi thơm thức ăn lại nhiễu loạn anh, anh có một chút không an phận, anh cảm giác có một chút dối.

Anh liếc về thùng rác trên sàn đầy ắp một đồng thức ăn, tất cả đều là Nhân Nhân đặc biệt làm. Tại sao anh không thể cảm động? Tại sao mình máu lạnh như vậy? Anh biết mình vẫn là một tên khốn ích kỷ, anh cũng không cảm thấy đau lòng hoặc tự trách; nhưng hôm nay cà phê có chút chua, chữ trong tạp chí một chút cũng xem không được

Anh không muốn thay đổi cuộc sống của mình, bao gồm thói quen của mình, anh không thích bắt đầu lệ thuộc vào bất luận kẻ nào, cho dù chỉ là một bữa sáng. Không, anh không cần người nào đối xử tốt với mình, trái tim anh đang kháng cự, nhưng thân thể của anh lại có phản ứng đối bụng.

Cảnh Chi Giới thở dài, châm một điếu thuốc.

Từ năm mười lăm tuổi anh liền hiểu một chân lý — Nếu như bạn dựa vào người nào, ngày nào đó người nọ biến mất, bạn sẽ phải đau đớn.

Anh đã chết qua một lần, sau đó anh càng hiểu hơn, hạnh phúc chính là, cũng không có phong ba cũng không có vô tình.

~~***

~~Úy Nhân Nhân lần thứ hai bị tức giận rời khỏi nhà Cảnh Chi Giới, từ ngày đó, bọn họ mất đi liên lạc.

Trần Đình hỏi tình hình ngày đó — “Cậu đưa hộp cơm đến, sau đó thì sao?” Các cô đã đánh cuộc.

“Kết quả thật tốt” Nhân Nhân đáp mặt không đỏ hơi thở không gấp. “Tốt vô cùng” Không tính là nói láo, ít nhất nửa đoạn trước đích xác là rất mỹ diệu, cô quay về tìm anh, anh nhiệt tình chiếm lấy cô, chẳng qua là ngày hôm sau... Nhân Nhân ngửa mặt trừng Trần Đình, cô quay ra phía sau gọi Hà Phi: “Hà Phi, mau mau mau, đi chặt đầu Trần Đình cho tớ đấy!”

Hà Phi đang photo, nghe xong cười ha ha, vén tay áo lên, hắc hắc hắc sải bước tới đây.

Trần Đình nâng cằm lên, bề nghệ mà nhìn lại Nhân Nhân. “Úy Nhân Nhân –” Ánh mắt tinh luyện chuẩn xác trừng cô, thật giống như xem thấu cô.

Trong lòng Nhân Nhân chấn động, dời tầm mắt đi.

Trần Đình có thâm ý khác nói: “Nếu Cảnh Chi Giới cảm động như vậy, tớ đây...”

Nhân Nhân ngẩng mặt lên, trừng Trần Đình. “Sao?”

Trần Đình có thâm ý khác liếc nhìn cô một cái. “Tớ đây chúc phúc cho hai người” Dứt lời, cô thấy trong mắt Nhân Nhân hiện lên vẻ sợ hãi. Cô đoán Nhân Nhân nói dối, nhưng cô không nói trắng ra. Khiến cho phụ nữ thương tâm là sở trường của Cảnh Chi Giới, Trần Đình chắc chắn Nhân Nhân đã ném mùi đau khổ.

Trần Đình nói chúc phúc bọn họ, Nhân Nhân im miệng không nói .

Trần Đình cầm hồ sơ, Hà Phi trừng mắt nhìn bóng lưng cao quý của Trần Đình, khanh khách cười. “Wow! Tổ trưởng, cậu thắng, nhìn Trần Đình chạy cũng nhanh hơn!”

Thắng? Chỉ có dưới đáy lòng Nhân Nhân rõ ràng, lần này cô thua rồi tinh rồi mù. Nhân Nhân run sợ coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục so bản thiết kế mới nghĩ cùng Hà Phi.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt có chút tái nhợt của Nhân Nhân, ngũ quan tinh tế, đường viền hoàn mỹ, quần áo thời thượng, cử chỉ tràn đầy mị lực và tự tin. Biểu hiện bên ngoài, vẫn cười đùa tức giận mắng đồng nghiệp như cũ, vẫn như ngày thường được người khác ái mộ cưng chiều, hẹn hò cùng với những người đàn ông khác nhau, sau đó cẩn thận tuyển chọn đối tượng nghiêm túc để gặp gỡ. Nhân Nhân tự nói với mình, hết thấy không có gì khác biệt cả. Nhưng, thật là thế này phải không? Trong đầu lại hiện lên hình ảnh sáng sớm hôm đó, ánh mắt lạnh lùng đã thương người của Cảnh Chi Giới...

Bỗng nhiên có tiếng cười lớn xôn xao, Hà Phi cùng các đồng nghiệp không biết tán gẫu cái gì, cười đến ngã trái ngã phải. Nhân Nhân hoàn hồn, mở mắt nhìn thuộc hạ của mình, Hà Phi đẩy đẩy vai Nhân Nhân.

“Buồn cười không?” Hà Phi chỉ chỉ Trương Thiên, khanh khách cười. “Tớ van cậu, truyện cười này đã nghe qua rồi!”

Thì ra là Trương Thiên lại đang kể chuyện cười. “Ồ...” Nhân Nhân lúng túng cười theo mấy tiếng. Hết thấy không có khác biệt sao? Gặp quý! Căn bản cũng không khác biệt! Cô lên giường với anh, bọn họ ôm hôn ân ái, anh trở thành người đàn ông đầu tiên của Úy Nhân Nhân cô, cô đáng chết lại không có cách nào làm bộ như chuyện gì cũng không xảy ra.

Nhân Nhân cúi đầu trùm mắt nhìn điện thoại di động, kiểm tra tin nhắn. Từ trước cô có tin nhắn liên tục, bây giờ chỉ cần phát hiện không phải là Cảnh Chi Giới, cô ngay cả đọc tin nhắn cũng lười.

Mở lịch hẹn làm việc dày đặc ra, tuần lễ này cô bận rộn muốn chết

, tan việc sau đó ăn cơm với người ta, xem phim, bó hoa tươi, quà tặng. Có một người đàn ông đưa cô về nhà muốn hôn cô, cô cúi đầu làm bộ điều chỉnh đai lưng, tim cô cũng đập dồn dập, nhưng đây không phải là bởi vì hưng phấn, mà là lúng túng sợ hãi. Đôi môi đỏ thắm của cô rất lạnh lẽo, tưởng niệm chính là nụ hôn của người đàn ông kia.

Sao có thể như vậy chứ? Nhân Nhân buông mắt không yên lòng nghe các đồng nghiệp nói chuyện phiếm, ngày thường cô thường huyền não nhất, cũng cười được lớn tiếng nhất, giờ phút này tinh thần cô lại hoảng hốt, thờ dãi với sổ ghi chép.

Sao có thể như vậy chứ? Tưởng niệm cảm giác Cảnh Chi Giới bao bọc cô, tưởng niệm cảm giác bàn tay to của anh giữ cổ cô, thậm chí cả cảm giác khi thân thể của anh tiến vào cô lúc nhìn lại ánh mắt của cô. Ánh mắt nhiệt liệt mà dã man kia, thật giống như muốn xuyên thấu trái tim cô...

Sao có thể như vậy chứ? Nhân Nhân chán nản xoa xoa huyết thái dương.

Cô hẹn hò với người ta, hẹn hò càng nhiều, cô lại càng cô đơn. Người đàn ông ái mộ cô càng ngày càng cần, cô lại càng tưởng niệm tên khốn không biết tiếp nhận tình cảm kia!

Chẳng lẽ cô thật là tự gây nghiệt? Úy Nhân Nhân thông minh lần đầu tiên cảm thấy mờ mịt, mất phương hướng...

6. Chương 6

Chi nhánh phía đông tập đoàn Thập Phương Đài Loan, Cảnh Chi Giới đang khảo nghiệm phần mềm mới nghiên cứu cùng cấp trên.

Anh cúi người, hai tay chống ở trên bàn, tròn mắt nhìn chồng chọc hình ảnh hiện lên màn hình máy vi tính. Một đoạn chữ tiếng Anh xuất hiện, tàn khốc biểu hiện khảo nghiệm thất bại. Lần thứ hai mươi, phẩm chất phần mềm này vẫn không đủ ổn định.

Cấp trên mặt nhăn nhú, an ủi mà vỗ vỗ bả vai Cảnh Chi Giới. “Không sao, nghiên cứu thứ mới chính là như vậy” Công ty cần Cảnh Chi Giới, ông ta không dám trách móc nặng nề nữa câu.

Cảnh Chi Giới biểu hiện rất bình tĩnh, thật giống như không hề động lòng đối với thất bại trước mắt, tâm tình không có chút nào bị liên lụy. Anh tỉnh táo lấy phần mềm ra, chẳng qua là rất chắc chắn một câu –

“Tôi sẽ làm đến thành công mới thôi” Không có ảo não, không có oán trách, chỉ nhàn nhạt một câu này.

Rời khỏi công ty, đã là buổi chiều, mắt anh nghiêm lại, nhìn thấy cô gái rất giống Nhân Nhân đi qua, anh theo bản năng lớn tiếng gọi cô, lời nói đến khóe miệng bỗng cứng lại.

Cảnh Chi Giới nhìn lại bóng lưng người phụ nữ kia, anh sẽ không nhận lầm, bộ đồ Chanel hồng phấn bắt mắt, thân hình thon thả, tự tin nhanh nhẹn nện bước, tư thái ưu nhã, phong tình vô hạn, tóc dài tung bay theo từng nhịp bước của cô.

Là cô ấy, anh nghiêm mặt, nhưng anh không thể gọi cô. Hôm đó làm cô thương tâm còn chưa đủ sao? Anh không có gọi cô, song ánh mắt lại kim lòng không được mà đuổi theo cô, anh cất bước đi theo cô một đoạn, cô giống như là nhìn thấy cái gì, bỗng nhiên dừng bước trùm mắt sang bên phải, Cảnh Chi Giới thuận theo ánh mắt của cô nhìn lại, đó là một cửa hàng cá cảnh.

Nhân Nhân tiến nhanh tới đưa mắt nhìn cá bên trong tủ kính, cá cảnh nhiệt đới màu sắc rất đẹp, tư thái nhàn nhã ở trong bể thật giống như rất hạnh phúc. Cô nhìn đến thất thần, bể kính phản chiếu ánh mắt

đau thương của cô, cô nhớ tới trong nhà Cảnh Chi Giới có một bể cá, nghĩ đến bộ dáng ngày đó anh nhìn con cá, tầm mắt anh có bao nhiêu ôn nhu, nếu như anh cũng dùng ánh mắt nhìn con cá nhìn cô thì tốt rồi.

Cách một đoàn người, Cảnh Chi Giới quan sát khuôn mặt nghiêng nghiêng của Nhân Nhân, thần sắc của cô hoảng hốt, cô nhìn cá xuất thần, bộ dáng thất hồn lạc phách khiến anh đau lòng. Cô xảy ra chuyện gì? Mấy ngày không thấy, cô thoát nhìn thật giống như có chút tiêu tụy...

Tầm mắt Nhân Nhân theo đuổi đám cá cảnh nhiệt đới xinh đẹp, bỗng nhiên điện thoại di động vang lên, cô mở túi lấy ra, đưa tới bên tai.

“Alô? Ai đó?”

“...” Không có lên tiếng.

Nhân Nhân lại Alô mấy tiếng, nhìn màn hình điện thoại di động, trên đó không có hiện kết thúc cuộc gọi, lại đưa tới bên tai, đối phương vẫn lặng yên không nói.

Cuộc điện thoại quỷ dị!

“Alô? Tìm ai vậy?” Cô cau mày, trong đầu kia điện thoại có tiếng xe, tiếng động đám người nói chuyện ầm ĩ, còn có tiếng hát, tiếng hát này? Cô bỗng nhiên chấn động, túm điện thoại di động xoay người chạy quay lại, dừng ở cửa hàng quần áo cô đã đi qua, âm nhạc trong tiệm vẫn còn vang lên, bài hát “Mê hồn ký” của Vương Phi, rất giống bài hát nghe được trong điện thoại di động, đã hát đến đoạn cuối, tiếng hát nhẹ nhàng đã tới một câu cuối cùng –

Yêu làm em dừng cảm báo đáp nhiều người, lại không biết làm sao tìm được đường sống trong chỗ chết...

Nhân Nhân rống lên trong điện thoại: “Alô?”

Đối phương đã cúp máy. Nhân Nhân nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, tín hiệu đã tắt. Nhân Nhân nhìn quanh bốn phía! Biển người bon chen, cô đứng ở trước cửa hàng, người đi đường thần sắc vội vã, một khúc nhạc kia đã xong, Vương Phi bắt đầu hát “Bệnh mù màu”, mà cô lại không tìm thấy người muốn thấy kia, trước mắt một mảnh mờ mịt, cô thật giống như rơi vào một cõi mơ không hợp cảnh, cô lo âu mà tìm kiếm thân ảnh cao lớn kia...

Cảnh Chi Giới ẩn nấp sau ban công, trừng mắt nhìn điện thoại trong lòng bàn tay trái, ngón cái ấn phím, xóa số điện thoại di động của Nhân Nhân. Sắc mặt anh u buồn, ánh mắt ngăm đen sâu thẳm. Trời ơi, anh cảm hận mình như vậy! Cảm hận mình rõ ràng không muốn yêu cô, rồi lại hèn hạ nghĩ tiếp cận cô, muốn nghe giọng nói cô một chút.

Sau khi xóa số điện thoại, anh cho điện thoại di động vào trong túi áo, bỗng nhiên điện thoại di động vang lên. Anh đưa điện thoại di động kê tới bên tai, tiếng nói lo âu chạm vào màng nhĩ anh –

“Là anh, chết tiệt! Em biết là anh, là anh có đúng không!?” Ủy Nhân Nhân gầm thét, lòng Cảnh Chi Giới chấn động.

Ủy Nhân Nhân không khống chế được, cô chịu đựng đủ rồi, tiếng nói căng thẳng giống như nghẹn lại, cô rống to lên: “Anh đang ở đây, em biết anh ở nơi này, chết tiệt anh hiện thân đi, anh đi ra ngoài đi!” Cô mất đi lý trí, cô quên mất tỉnh táo, cô tức giận như vậy. Trời ơi, cô căm ghét mình, rồi lại ỉn hẫn không được tâm tình.

Cô rống lên, bỗng nhiên nhìn thấy anh, anh đi ra khỏi ban công, xuất hiện ở trước mắt cô. Hốc mắt cô lập tức đau nhói như kim châm!

Cô rất giận người đàn ông này, nhưng chết tiệt, nhìn một cái bề ngoài của anh, cao lớn chói mắt, xuất sắc bắt mắt trong đám người như vậy, cô vừa nhìn thấy anh, lại đã quên cô tức giận anh bao nhiêu; cô nhìn, hô hấp lập tức khó khăn. Cô phát hiện cô vốn là tưởng niệm anh như vậy, cô phát hiện mình thì ra là yếu ớt như vậy, anh xuất hiện, huyết mạch cô tuôn trào, tim đập dồn dập.

Cảnh Chi Giới lách qua đám người chậm rãi tới đây, dừng ở trước mặt cô. Thân ảnh cao lớn của anh khiến thân thể nhỏ bé của cô không thể làm gì khác hơn là lùi một bước, ngẩng mặt lên nhìn anh.

Cô trừng mắt nhìn anh, cô nghiêng răng nghiêng lợi. “Rất tốt, anh chịu đi ra?”

“Thật xin lỗi” Cúi người ngẩng ánh mắt cô bởi vì tức giận mà tỏa sáng, anh chân thành nói xin lỗi. Một cặp mắt mèo sinh động mà mê người, bộ dáng cô tức giận thật gợi cảm, đáng chết, anh lại muốn xâm phạm cô.

“Anh biết anh có bao nhiêu đáng giận không?” Nhân Nhân cố ý bỏ qua tình cảm cuộn cuộn dưới đáy lòng, cô nâng mặt lên, luận sự mắng anh. “Anh gọi điện thoại lại không nói, đây coi là cái gì? Rất vui sướng sao?” Đầu nhỏ xinh xắn của cô lắc lắc, cấu kính rất lớn. Hai chân cô đứng trên ngã ba, nghiêm túc ngửa mặt trút giận lên anh, tóc đen rối loạn sau vai cô.

Ánh mắt Cảnh Chi Giới chớp động, khuôn mặt cô lúc tức giận tràn đầy hào quang, gương mặt phấn hồng mềm mịn, đôi môi căng mọng, anh chỉ muốn hôn cô thật sâu, cô đáng chết lại quá gợi cảm, giống như một con mèo nhỏ xinh xắn. Gặp cô một lần, anh lại sai thêm một lần, gặp cô một lần, lý trí của anh lại thêm một lần khảo nghiệm.

“Anh biết anh khôn kiếp” Anh nói.

Nhân Nhân liếc mắt sang một bên, không nhìn ánh mắt anh. “Gọi cho em làm gì?” Cô thấp giọng hỏi, cố gắng làm giọng nói của mình nghe rất bình tĩnh. Anh trả lời rất trấn định, nghe không ra tâm tình gì.

“Chỉ là muốn biết em có khỏe hay không”

“Em rất khỏe” Nhân Nhân đáp lại thật nhanh, nói giỡn, anh cho là cô sẽ vì anh mà tiêu tụy thương tâm sao? Không, Nhân Nhân nghiêm mặt, cô rất mạnh mẽ! Cô khước từ biểu hiện yếu ớt của mình, cô tỏ ra mình thoải mái, học anh giả bộ lạnh lùng.

“Vậy thì tốt” Tiếng nói thấp trầm vẫn tĩnh táo bình tĩnh như vậy, anh nói: “Như vậy anh đi –” Xoay người, đi không chút do dự.

Thân thể Nhân Nhân chấn động, theo bản năng đưa tay níu lấy cánh tay anh, nghĩ hối hận đã không còn kịp nữa.

Anh quay đầu lại cúi xuống nhìn tay cô trên cánh tay mình, tầm mắt chuyển đi, dừng ở trên mặt cô. Nhìn thấy cô mím chặt môi, vẻ mặt căng thẳng, ánh mắt cô bối rối...

Anh xoay người đối mặt với cô, nước mắt của cô nhỏ xuống, một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn giọt, nhỏ lên tay anh, ẩm ướt tay áo anh... Nước mắt ẩm áp thấm ướt da thịt anh, thấm vào lỗ chân lông anh, trong nháy mắt huyết mạch trầm tĩnh đã lâu của anh sôi trào lên, bỗng nhiên tim anh cũng đập chậm lại, anh nhìn chăm chú hốc mắt đỏ ửng của cô, cô dùng giọng nói run rẩy mắng anh: “Anh, anh, anh thật thật ghê tởm... Quá ghê tởm...”

Cô luôn luôn rất là mạnh mẽ, anh thật là lợi hại, khiến cô khóc trên đường cái. Anh thật giỏi, anh rất giỏi! Cô thông minh giỏi hoạt, nhưng cô lại không có cách nào nắm bắt anh, cô nhận thua, cô khóc ...

Cảnh Chi Giới mặc cho cô níu lại, lẳng lặng nhìn cô rơi lệ. Anh nhìn cô khóc, nhìn nước mắt cô rơi, rơi hoài. Ánh mắt sắc bén của anh càng lúc càng âm trầm, anh im lặng không nói một câu, đè nén biểu tình lạnh khốc, nhưng mà anh nghe thấy được — trong lồng ngực mình, tim của anh đang đập điên cuồng, dồn dập, cô khiến cho tình cảm lạnh yên bị phong bế của anh thức tỉnh...

Cảnh Chi Giới khiến cho Ủy Nhân Nhân liên tiếp kích thích và mạo hiểm, mỗi một lần gặp, cô đều không thể dự liệu một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì. Khi cô cho là anh mở lời hẹn với cô, anh lặng yên; khi cô không chuẩn bị tâm tư, anh hôn cô; khi cô đang nhiệt tình, anh giội nước lạnh vào cô; bọn họ lần thứ ba chạm mặt, cô lại làm trái với lý trí lên giường với anh!

Anh làm loạn quy tắc trò chơi của

cô, anh phá bỏ nguyên tắc cô định ra ình, cô không có cách nào nắm giữ anh, trên tay anh thật giống như nắm giữ sợi dây, cô tựa như con rối bị anh đùa bỡn đến xoay quanh, bị anh thao túng tâm tình, mà khi cô chưa kịp thoát khỏi tình cảnh mà say mê vui sướng, anh bỗng nhiên lại làm thế giới của cô lạnh lẽo, bàng quan, lạnh khốc như vậy.

Cô phỏng đoán không ra bước kế tiếp anh sẽ làm gì, lúc ở cùng anh cô cảm giác giống như lạc đường, giống như giờ phút này anh làm hại cô không khống chế được mà khóc lóc trên đường cái. Cho là anh có giang

cánh tay ra ôn nhu ôm cô, cho là anh sẽ an ủi cô, nhưng anh không có, chẳng qua là lạnh lùng mà quan sát vẻ mặt khóc lóc của cô, thật giống như hết thấy cũng không liên quan đến chuyện của mình.

Nhân Nhân khóc một trận, giống như là ý thức được mình có bao nhiêu ngu ngốc, cảm giác được như vậy có bao nhiêu mất thể diện, bao nhiêu chán ghét, cô dùng ra sức lau đi nước mắt, sụt sịt mũi, vén sợi tóc trên mặt đi, hít một hơi, rất vô lực nói: “Quên đi...” Nghẹn ngào, xoay người rời đi, anh nhưng đưa tay kéo cô về.

Cô trừng anh, nước mắt lưng tròng; ánh mắt của anh ôn nhu, đưa mắt nhìn cô.

“Tâm tình của em rất không tốt” Anh nói.

Cô hừ một tiếng, ra sức trừng anh. “Ừm” Khó có thể đáp lại bằng âm độ kiêu ngạo, cao vút, bỗng nhiên ý thức được sự chật vật của mình, đáng chết, lớp trang điểm của cô nhất định đã nhòe, cô che mặt lại. “Thật mất thể diện...” Nhưng ngay sau đó uể oải bực tức nói.

“Sao? Anh rất đặc ý sao?”

Đặc ý? Trong mắt của anh hiện lên vẻ kinh ngạc. “Không, hại em thương tâm như vậy anh cảm thấy rất có lỗi...”

“Gặp quỷ, anh rất có lỗi!?” Cô đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của anh gằm thét. “Tiên sinh, bộ dạng kia của anh thoát nhìn cũng không một chút ý xin lỗi nào!” Cô tức giận, ánh mắt tỏa sáng.

Anh ngạc nhiên, bỗng nhiên cười.

Anh nhúu nhúu mày rậm nghiêm mặt nói: “Tin tưởng anh...” Anh tăng thêm khẩu khí, cố ý gần từng chữ. “Nhân Nhân tiểu thư, hại em rơi lệ, anh tự trách đến sắp chết” Anh cố ý dè dặt tiếng nói, giả bộ làm ra một bộ dáng rất thống khổ.

Nhân Nhân thất thần, nhưng ngay sau đó phát hiện trong mắt của anh lóe lên ý cười. Hứ hứ ~~ Cô tức đến đỏ mặt, nhăn đầu lông mày, uy hiếp mà nheo mắt lại. “Em cảm thấy anh đang cười nhạo em!”

“A, không, không!” Anh khoa trương cao giọng phủ nhận, nhưng thấy Nhân Nhân chau chặt mi tâm, liền làm hại anh ha ha cười lớn. Bỗng nhiên, anh kéo cô đi về phía trước. “Em thoát nhìn rất cần uống một chén!” Kéo cô đi nhanh, cũng không quản tiếng nói kháng nghị của cô, nghe cô bối rối kinh hô, nhưng lại làm cho tâm tình của anh rất tốt.

Mười phút đồng hồ sau, anh đưa Nhân Nhân vào quầy rượu huyền ảo ồn ào đầy tiếng đông.

Nhân Nhân lão đảo, xoay người nhìn thấy cửa kính xoay tròn. Đêm đó, thế giới của Nhân Nhân cũng xoay tròn...

~~***

~~Được rồi, anh thật hèn hạ. Đúng vậy, anh đáng chết, đáng giận. Cảnh Chi Giới tự trách mà nghĩ, nhưng anh khất chế không được, thế là bọn họ lại lên giường. Tại sao anh lại không có cách nào chống cự Ủy Nhân Nhân?

Rèm cửa sổ màu xanh lay động, ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua cửa sổ bị nhuộm một tầng màu mới, gian phòng màu xanh u tối, giường lớn màu kem nhập vào những tầng màu xanh u tối như nhập vào giấc mộng. Trên giường là đôi trai gái đang nằm yên sau cuộc dây dưa triền miên, bọn họ ôm lấy nhau, bởi vì dục vọng được thỏa mãn mà thư thái rên rỉ...

Nhân Nhân say đến mơ hồ, cô nằm nghiêng người, chân dài tuyết trắng gác lên cặp chân rắn chắc của anh, bộ ngực mềm mại đè ép lên lồng ngực cường tráng của anh. Gương mặt dán ở vị trí tim đập của anh, cánh tay ôm anh, cô gãi gãi cằm anh. Ánh mắt Nhân Nhân ngẩn ngơ, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Chuyện xảy ra như thế nào? Cô mơ hồ hồi tưởng –

Bọn họ ở quầy rượu, vì chống cự mị lực của anh, vì loại bỏ khẩu trương với anh, cô uống một ly Bloody Mary. Bọn họ câu được câu không hẳn huyền một chút không kể đến nói nhảm, sau đó anh dạy cô ném bóng.

Anh dán tại phía sau lưng cô, cúi xuống phía sống lưng cô dạy cô khoảng cách ném bóng như nào. Anh khom người, sống lưng cô nhạy cảm mà run rẩy, cô cảm giác được khí phách đồ sộ của anh gây áp lực cho cô. Anh giữ tay trái cô, một cái tay khác chạm lên cánh tay cô, giúp cô thành công ném ra một quả, “Bịch” một tiếng, quả bóng xoay tròn bay vào trong rổ, đồng thời cô hít một hơi, bờ mông cảm giác được dục vọng cứng rắn cực nóng của anh, trong nháy mắt cô đầu choáng mắt hoa, chỗ sâu trong cơ thể giống như núi lửa phun trào.

Cô mở trừng hai mắt, bỗng nhiên đứng không vững, anh vững vàng ôm hông cô, vững vững vàng vàng vòng cô qua hai cánh tay, hơi thở của anh bao phủ cô. Một loại mùi vị hỗn hợp cây cỏ lẫn mùi vị của đàn ông phảng phất quanh quẩn quanh cô. Thế là đầu gối cô như nhũn ra, không nhìn được suy nghĩ miên man...

Cô say sao? Lại càng u mê. Hay là cô đang mặc cảm? Tự tin vào mị lực của mình? Toàn bộ đều bị phá hỏng. Cô ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuấn của anh, nói loạn nói bậy, nói gà nói vịt. Nhìn anh uống rượu, nhớ tới môi của anh; khi anh rút ra, cô nhớ lại ngón tay của anh từng làm cái gì trên người cô... Cô khấn nguyện, mặt cô ửng hồng, cô đã thông dong ưu nhã chạy đến bên người nào vậy? Mị lực mà dĩ vãng cô hay đối mặt với đàn ông để hấp dẫn đâu? Cô nói nói cười cười? Đột nhiên cũng không thấy gì, cô cả đêm biểu hiện còn giống như tiểu nữ sinh ngu xuẩn chưa trải qua thế sự, đỏ mặt, vụng về, lúng túng...

Mà cô cảm hận sao anh mỉm cười tự tin như vậy, giọng nói sao trấn định như vậy, anh nói chuyện với cô, bình thản ung dung, phong độ nhanh nhẹn, đối chiếu với sự luống cuống của cô, mặt cô đỏ như lửa, cảm giác mình giống như thằng hề không ngừng làm trò, mà anh lại là khán giả nhìn cô diễn... Ô ô ~ Tâm tình cô xuống thấp, càng không ngừng nguyên rửa chữ mình ở trong lòng.

Cuối cùng cô cũng làm hại mình say, đối mặt với phong thái mê người của anh, trái tim cô vô lực.

Anh đưa cô về nhà, nói lời từ biệt với cô trước cửa, cô bỗng nhiên điên cuồng, nghiêng người nắm cánh tay anh, nghiêng mặt nhón chân hôn mặt anh, vì sao biến tối tăm, nhật nguyệt không tỏa sáng, chỉ còn lại ánh mắt sắc bén của anh xuyên thấu ánh mắt hoảng hốt của cô, cũng không có sấm đánh chớp giật, nhưng cô quả thật nghe thấy tiếng tim mình đập như sấm đánh, anh chợt cúi người kéo cổ cô, điên cuồng hôn cô, tim cô đập dồn dập, bối rối lại ngốc nghếch nhiệt tình đáp lại anh.

Nhịp tim của bọn họ kịch liệt như nhau, tiếng thở dốc đều kinh người như trước, thân thể nóng lên. Nhân Nhân bị anh hôn đến đầu gối như nhũn ra, cô lùi về sau, đành ra một tay vội vàng mở cửa...

Cứ như vậy, gã mê người bại hoại này vào nhà cô, còn chiếm lấy giường của cô, nhưng cô chết tiệt lại hưng phấn được muốn chết, thì ra là sa đọa và chìm đắm dễ dàng, đơn giản như thế.

Cô nhả nài dề nén bấy ngày, anh vừa xuất hiện lập tức hủy diệt cô.

“Em nhất định là điên rồi” Nhân Nhân khi nằm lên lồng ngực anh thở dài. “Mới có thể cho gã bại hoại này lên giường” Nhưng giọng điệu của cô một chút cũng không có ý tứ hối hận, giọng nói của cô biếng nhác mà thỏa mãn.

Anh ngẩng sợi tóc đen nhánh mềm mại của cô. “Đừng như vậy, anh so với em có khi còn không kém, anh cũng điên rồi” Anh tối nay cũng uống nhiều rượu, vì say rượu, nên năng lực thâm thúy giảm xuống.

“Là sao?” Dán lên lồng ngực trơn nhẵn rắn chắc của anh, cô không nhìn được hỏi: “Nói cho em biết, mấy ngày qua, anh có nghĩ tới em một chút xíu nào hay không?” Thật bi ai, lời vừa ra khỏi miệng cô lại hối hận, không nghĩ tới cô cũng phải hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này.

“...” Anh im lặng không nói một lát, trái tim cô phải chịu đau khổ. Anh nói: “Anh bận bịu nghiên cứu phần mềm”

“Cho nên?”

“Anh chỉ nghĩ tới công việc không nghĩ tới chuyện khác”

“Vậy sau khi tan việc? Khi ngủ? Buổi sáng khi tỉnh dậy? Khi lái xe nghe nhạc?”

“...” Anh im lặng không nói.

Thật không công bằng, cô không có lúc nào là không nghĩ về anh, anh lại... “Nói cho em biết một chút chuyện liên quan đến anh” Cô chọc chọc xương quai xanh của anh. “Em muốn biết nhiều thứ về anh, chúng ta tâm sự nha”

Ánh mắt Cảnh Chi Giới lóe lên. “Cùng nói chuyện phiếm. Anh sợ em sẽ buồn chết” Anh bật cười.

“Tại sao?” Cô nhướn mày hỏi.

Ánh mắt của anh sâu trầm. “Anh rất ít nói chuyện phiếm với phụ nữ, ở cùng phụ nữ, anh bình thường cũng không nói lời nào” Anh cười âm muội.

Mặt cô đỏ như lửa, cái tên không đứng đắn này.

“Em muốn biết cái gì?” Tiếng nói thấp trầm của anh chậm rãi mê hoặc lòng cô.

“Ví dụ như cuộc sống của anh này, công việc của anh này ~” Mọi điều của anh cô đều muốn nghe.

“Hiện nay đang bận rộn nghiên cứu một phần mềm mới”. Cô “Wow” một tiếng, anh bật cười. “Sao? Còn muốn anh nói sao? Hỏi nữa đi”

“Không” Cô láu lỉnh nháy mắt nhìn anh. “Nói cho em biết về phần mềm này đi”

“Chờ anh nghiên cứu ra, nó sẽ tạo thành cải cách mới trong giới. Em rất khó nghĩ ra nó có bao nhiêu ảnh hưởng đâu”

“Nghe rất sét đánh”

Anh cười ha ha, bị biểu tình tưởng thật của cô trêu chọc cười. “Là rất sét đánh, sét đánh đến kinh khủng. Chẳng qua từ lúc nghiên cứu đến nay, vẫn không có cách nào thông qua khảo nghiệm, chương trình không ổn định, đã thất bại hai mươi lần, nhưng anh sẽ làm được nó thành công mới thôi”

“Anh nhất định làm được!” Nhân Nhân phủ lên tay anh, kiên định cầm tay anh, ánh mắt của cô lờ lờ tỏa sáng. “Em từ nhỏ đến lớn cái gì cũng đứng thứ nhất, làm cái gì cũng chưa từng thất bại, bây giờ em cầm tay của anh, nhất định có thể mang cho anh may mắn, em tin tưởng anh rất nhanh là có thể nghiên cứu thành công!”

“Đúng rồi” Cô cho rằng cô là thần sao? Anh vốn là muốn nói đùa với cô, nghĩ muốn thay đổi vẻ mặt của cô; nhưng anh nhướn lông mày, vươn tay, mu bàn tay thương yêu mà vuốt ve khuôn mặt trơn mịn của cô.

Ngoài cửa sổ xe ô tô gào thét mà đi qua, hình ảnh lưu động, nét âm u trên mặt anh cũng tỏa sáng trong chớp mắt. Bóng đêm như nước, thời gian an tĩnh chậm chạp trôi qua trong thời khắc bọn họ ngưng mắt nhìn nhau. Anh nhẹ nhàng xoa mắt Nhân Nhân, ôn nhu cúi người ngắm đôi mắt đẹp của cô.

“Nhân Nhân, em nên ngủ” Anh làm bộ đứng dậy muốn đi, cô bỗng nhiên ôm chặt lấy

anh.

“Anh ở lại không, muộn như vậy...” Kề sát vào lồng ngực anh, được rồi, cô không thèm tức giận, cô nên phải thận trọng một chút, nhưng cô thờ ơ cổ làm ra vẻ, tối nay cô say, cô cảm giác mình đã rơi vào lưới tình không có thuốc chữa. “Em hy vọng anh ở lại” Hiếm khi nói ra nói như vậy, cô cơ hồ dùng hết tự ái của mình.

Thân thể mềm mại của cô trùm lên thân thể to lớn của anh, động tác của Cảnh Chi Giới cứng đờ, anh chưa từng qua đêm ở nhà phụ nữ.

Hai tay cô vòng qua người anh tay thật chặt, cô lần đầu tiên ném thử mùi vị làm nũng với đàn ông. “Cùng nói chuyện với em thêm một chút nữa, nói chuyện phiếm với em... Em thích nghe anh nói chuyện...” Cảm ơn rượu ban cho cô dũng khí, cô nói ra lời thật lòng. Cô cảm giác thân thể của anh từ từ buông lỏng ra, anh dựa lên gối, cô vui vẻ thở ra một hơi. Anh không đi.

“Anh không biết phải nói cái gì” Anh thẳng thắn nói.

Cô hỏi anh: “Anh chưa từng nghiêm túc quan hệ với phụ nữ sao? Anh chưa từng dụng tâm yêu người nào sao? Cùng giúp đỡ nhau, dựa vào nhau, chăm sóc nhau...”

Anh cúi đầu cười. “Anh thích hưởng thụ cuộc sống một mình” Anh nói rất có khí phách. “Anh tự giúp đỡ mình, tự dựa vào mình, tự chăm sóc mình, tại sao cần nhiều người đến quấy rầy anh chứ? Anh sống rất tự tại, không cần ổn định quan hệ với ai...”

Nhân Nhân bỗng nhiên nhảy qua tới trên người anh, hai tay chống lên hông anh, ánh mắt thông minh cúi xuống trừng anh, cô nói, tiếng nói trong trẻo nhưng giống như dao nhọn quẹt qua làm tổn thương trái tim anh. “Em biết rồi –” Cô nhảy cảm cùng thông tuệ bén nhọn đâm trúng huyết chết của anh. “Anh sợ lệ thuộc vào quan hệ thân mật, anh sợ quen với ai đó, ngày nào đó cô ta đột nhiên biến mất, cho nên anh sẽ...”

“Đủ rồi!” Mắt Cảnh Chi Giới nghiêm lại, cô lập tức im miệng. Về mặt của anh khấn trương, ánh mắt nghiêm khắc mà dọa người. “Đừng chỉ đạo trái tim tôi như chỉ đạo con chó!” Tại sao cô có thể vạch trần anh bằng một mũi châm? Anh không rét mà run, anh dùng sự tức giận che dấu rung động của mình.

Mặt Nhân Nhân cứng đờ, anh tự tay đẩy cô ra, nhu tình mất ý bởi vì cô nói sai một câu mà tan thành mây khói.

Anh xuống giường, lạnh lùng nhanh chóng mặc áo, mặc quần, thắt dây lưng. Nhân Nhân ngây người ở trên giường, cảm giác anh bỗng nhiên cách nghìn núi vạn sông với cô.

Nhân Nhân nói không sai, trong lòng anh biết, nhưng anh lại cự tuyệt thừa nhận. Anh sợ bị cô xem thấu, anh cảm thấy tức giận, cô thì cảm giác khó xử. Cô có thể tỉnh táo thông minh xử lý công việc, nhưng không cách nào nắm chắc được một cách đối phó với anh.

“Thật xin lỗi” Cô nhỏ giọng nói.

Anh bỗng nhiên xoay người, ánh mắt giữa màn đêm u ám sắc bén giống như một con dao. Lời của anh nói sắc bén gọt dũa trái tim ấm áp của cô. “Em bao nhiêu tuổi rồi? Tư tưởng còn ngây thơ như vậy? Bối cảnh của tôi quá đáng thương, em muốn nghĩ cứu vớt tôi có phải không, tôi đoán em đại khái cũng là loại phụ nữ ngốc nghếch cho rằng tình yêu chân thật là vô địch có đúng không?” Giọng của anh đùa cợt chọc giận cô, cô ngẩng mặt lên phản kích.

“Anh hà cớ gì phải coi rẻ tình cảm của người khác? Tại sao phải chém người yêu mình đầy thương tích? Tại sao lại phải nhảy cảm giống như con nhím? Lời nói của em không có ác ý! Tại sao lại phải giống như con tê tê phòng bị em như vậy? Em chỉ thích anh, muốn gần gũi anh mà thôi!” Cô thương cảm nói.

“Em đồng cảm với tôi sao? Em thương xót cho tôi thì liền muốn dùng tình yêu cảm động tôi sao?” Anh tàn khốc nói. “Thật là ngu xuẩn, em cứ việc đi ôm lấy tư tưởng tình yêu chân thật là vô địch ngu ngốc kia của mình đi, thẳng thắn nói cho em biết, tôi đã hết lòng tin vào những quy tắc, tình cảm cùng quan tâm của con người, tôi cũng không có gì lạ, không khát vọng, không cho phép ỷ lại!”

“Tại sao cái gì cũng phải làm trái với thể nhân, với quy luật, tại sao không dùng trái tim mà cảm thụ?”

“Cảm thụ?” Anh cười lạnh, đi tới, đứng ở mép giường nhìn cô. “Em đã nghĩ như vậy đã hiểu tôi, tôi sẽ nói cho em một chuyện. Khi còn bé mẹ tôi ở Hồng Kông biết một vị thương nhân ngành kiến trúc, bà ấy học làm một món trứng trắng của vợ ông ta, vị phu nhân kia tự nghĩ ra. Mẹ về Đài Loan làm cho bọn tôi ăn, đó là một món ăn tôi thích nhất, tôi thích ăn đến nghiện, bữa ăn nào cũng mong đợi có món ăn này. Sau khi cha mẹ tôi tự sát, tôi cũng không được ăn nữa. Tôi đã hỏi tất cả quán ăn nổi danh Đài Loan kiểu Quảng Đông, không ai nghe qua món ăn này. Nó cũng giống như mẹ tôi, từ đó biến mất khỏi nhân gian. Em hỏi tôi tại sao tôi lại không dùng trái tim cảm thụ? Tôi bây giờ sẽ nói cho em biết, nếu tôi biết bọn họ có một ngày sẽ bỏ tôi đi chết, tôi tình nguyện đời này vừa ra đời không cha không mẹ; nếu tôi biết tương lai cũng không thể ăn món ăn này nữa, tôi tình nguyện chưa từng ăn nó. Đây chính là quan điểm của tôi, thái độ xử thế của tôi, tôi đoán cuộc sống của em trôi qua quá tốt đẹp, mới có thể ngây thơ đến cho là yêu có bao nhiêu vĩ đại, em dù sao không phải là tôi, em chỉ là người đi qua đường đời tôi thì hiểu được cái gì? Em dựa vào cái gì mà dạy bảo tôi, làm một bộ dạng thật giống như em hiểu tôi biết bao nhiêu, thật là khó hiểu!”

Nhân Nhân nghe, cô không nói gì, vì cảnh ngộ của anh mà viên mắt cô đỏ ửng.

Anh cũng không nói thêm nữa, trong chốc lát gian phòng trở nên lúng túng im lặng. Anh mặc áo khoác vào, mở cửa, rời đi.

Cô ngồi ở trên giường, nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi, nghe thấy tiếng anh đẩy cửa ra, rời khỏi nhà của mình. Cô lại chọc giận anh một lần nữa, Nhân Nhân ủ rũ ôm gối, cô cảm thấy bất lực mà suy yếu, thiếu anh, gian phòng lạnh quá đi.

Cô nghe thấy cửa đóng kín, anh đi. Cô thở dài, cảm thấy rất vô lực, vùi sâu mặt vào gối, tại sao cô luôn nói sai? Tại sao cô luôn là rất dễ dàng chọc giận anh? Cô khổ sở muốn khóc, hai vai khẽ run rẩy lên, hốc mắt ươn ướt ...

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn phủ lên đầu cô, cô chấn động, đột nhiên ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Cảnh Chi Giới! Anh chưa đi? Anh không phải là...

Cô kinh ngạc nhìn lại anh, ánh mắt mông lung.

Anh thở dài, vẻ mặt yếu ớt của cô làm anh thật khó chịu. Anh ngồi xuống ôm cô, cô lập tức dồn sức ôm lại.

“Chúng ta không nên cãi nhau...” Cô nói. Rất vui mừng khi anh chưa đi, cô vùi sâu mặt vào lồng ngực anh, không để ý đến cái gì mà khóc .

Vuốt vuốt lọn tóc của cô, cô ôm cô thật chặt vào lòng. Cô vốn có thể nói đúng tâm sự của anh, anh cảm hận điểm này của cô, rồi sợ hãi bị người khác hiểu rõ. Anh vốn là muốn đi, thời điểm mở cửa lại nhớ tới vừa rồi cô yếu ớt địa yêu cầu anh đừng đi, anh bỗng nhiên không nữa...

~~***

~~Bọn họ ôm nhau, thỏa mãn mà ngủ say.

Sáng sớm Nhân Nhân ngủ được mùi thơm của bơ, cô mở mắt ra, ngồi dậy.

Bàn ăn được bưng tới, đặt trên đùi cô. Bánh mì nướng quét bơ lần lượt đặt trước mặt, cô thất thần, mờ mịt nhìn thức ăn, có chút không thể tin được.

Cảnh Chi Giới ngồi xuống mép giường, nhìn cô, đưa cà phê tới trước mặt cô. Anh nhìn ánh mắt mê vông của cô, giống như đối đãi với đứa trẻ, cưng chiều cười với cô, cô cảm giác nụ cười hòa tan cô hoàn toàn.

“Ăn đi, anh nghĩ em đói bụng”

Lần đầu tiên nhìn thấy một mặt ôn nhu như thế của anh, không, lần thứ hai, lần tranh chấp trên đường kia, anh cũng ngồi xổm xuống giúp cô đi giày đó thôi.

Nhân Nhân nhận lấy cà phê, liếc anh một cái. Anh bỗng nhiên ôn nhu như vậy, ngược lại làm cô có chút không biết làm sao. Mùi thơm của bơ nhanh chóng khiến cô có cảm giác muốn ăn, Nhân Nhân cầm lấy bánh mì nướng cắn một miếng, phát hiện Cảnh Chi Giới nhìn cô, cô có chút lúng túng.

“Hey, anh nhìn em như vậy, em làm sao ăn được? Anh không ăn sao?”

Anh nâng một cốc cà phê khác lên. “Em ăn đi, buổi sáng anh chỉ uống cà phê”

Nhân Nhân trừng mắt nhìn anh. “Anh không ăn trước chút gì làm ảm đạm đã uống cà phê, như vậy không tốt đó ~~” Cô xé một mảnh bánh mì nướng nhét vào trong miệng anh, anh ngạc nhiên, không thể làm gì khác hơn là nuốt vào. Cô cười, anh cúi người, không nhìn được hôn cô.

Hơi thở nóng bỏng, đôi môi ấm áp, Nhân Nhân cảm thấy đây là buổi sáng hạnh phúc nhất cuộc đời này.

Tình nhân hoàn mỹ ôn nhu, bánh mì nướng hoàn mỹ, tia nắng đẹp hoàn mỹ ấm áp phủ lên hai người bọn họ.

Nhân Nhân cảm giác buổi sáng này trái tim bọn họ cũng thân mật đến hoàn mỹ, anh che chở cô, yêu thương cưng chiều cô dưới ánh nắng ban mai.

~~***

~~Cảnh Chi Giới và Ủy Nhân Nhân bắt đầu hình thức quan hệ qua lại giữa những người yêu nhau, bất đồng duy nhất chính là — hình thức này hoàn toàn điên đảo với những kinh nghiệm trước kia của Nhân Nhân!

Cô nhớ anh, gọi điện thoại trước luôn là cô. Cô muốn gặp anh, đề nghị muốn ước hẹn cũng là cô. Cô thử qua bị động một chút, kích thích cho anh tích cực một chút, nhưng việc này vô dụng với Cảnh Chi Giới, cô phát hiện nếu như cô không đủ chủ động, anh có thể biến mất liên tục mấy ngày.

Úy Nhân Nhân không thích mình như vậy, nhưng cô bắt đầu hiểu được cái gì gọi là lòng không được.

Dĩ nhiên, Cảnh Chi Giới cũng không phải là hoàn toàn không có thỏa hiệp nhượng bộ hoặc thay đổi.

Sau khi biết Úy Nhân Nhân, Cảnh Chi Giới thường cau mày, bọn họ đi dạo chợ hoa, cô liền mua một gốc cây anh đào nói muốn đặt lên sân thượng nhà anh, cô cho là nhà anh quá lạnh lẽo, cô nháy mắt lấy ánh mắt nói với cô, chờ cây anh đào nhỏ trưởng thành thành cây anh đào lớn, bọn họ có thể uống cà phê dưới gốc anh đào.

Bọn họ đi dạo xa, cô thể nhưng lại mua một tấm thảm Ba Tư màu xanh nhạt của một thương hiệu nổi tiếng.

Anh ra sức lắc đầu. “Đừng nói cho anh em lại muốn làm...”

Cô cười ha ha, ôm cánh tay anh, cố ý làm nũng. “Honey à...” Ánh mắt thông minh của cô lại đang nháy nháy mắt với anh. “Sàn nhà anh quá lạnh, nên trải một tấm thảm!”

“Đúng vậy, đúng vậy, thảm này được dệt thủ công, ở Đài Loan chưa có đến vài tấm...” Nhân viên cửa hàng hát đệm.

Cảnh Chi Giới vẫn lắc đầu, cô cong cong khóe môi, kiễng mũi chân nói mấy câu bên tai anh, anh bật cười, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, còn giả bộ đứng đắn ho khan vài tiếng; cô cười ha ha, vòng tay qua ôm eo anh.

Nhân viên cửa hàng không giải thích được nhìn hai người bọn họ, không biết cô nói cái gì.

Kết quả Nhân Nhân thành công nhập cư trái

phép tấm thảm tuyệt đẹp kia đến sân nhà màu bạc lạnh như băng của Cảnh Chi Giới, bởi vì cô giả hoạt ghé vào lỗ tai anh thổi khí: “Em muốn “Yêu” anh trên tấm thảm...” Bé con dưới 18 không hiểu đề nghị bị mất lại a

~Không chỉ thảm, Úy Nhân Nhân còn thành công nhập cư trái phép rất nhiều đồ, từng cái từng cái từ từ chiếm lĩnh địa bàn của anh. Có áo khoác cô quên mang đi, kem dưỡng da SK2 của cô, khăn tắm của cô, nước hoa Chanel của cô, tất chân của cô, toàn bộ bộ đồ ngủ cốc lúa mạch cô thích ăn, thậm chí ngay cả chăn tơ tằm của cô, đồ cô nhập cư trái phép vào nhà anh càng ngày càng khổng lồ, hành vi của cô cũng càng lúc càng lớn mật, cô thậm chí tự chủ trương đặt hai chiếc xích đu trên sân thượng nhà anh, anh vì thế mà cau kỉnh một hồi, cô cười hắc hắc ngồi trên xích đu đong đưa a đong đưa, chơi xấu giả bộ ngọt với anh.

“Anh bây giờ không biết nó thật là tốt, chờ anh già rồi, ngồi trên đây đong đưa đong đưa, anh cũng cảm thấy tiêu dao biết bao. Chúng ta có thể pha cà phê ở chỗ này, khi đó cây anh đào cũng rất lớn...” Cây anh đào bên cạnh xích đu nhìn không chịu thua kém như vậy, còn có một bộ dạng rũ xuống đầu gối cô, đáng điệu rất đáng thương.

Anh rất muốn tiếp tục tức giận, nhưng bộ dáng cô chơi xấu quá khả ái, khiến cơn tức của anh bay đi đâu hết. Cuối cùng anh không thể làm gì khác hơn là nhướn lông mày nói: “Thật tốt tốt, xích đu cũng mua, xem như em lợi hại, anh muốn trừng phạt em!”

Anh ra vẻ hung ác, vươn ma trảo ra đột kích cô trên xích đu, cô kinh sợ thét chói tai, rất phối hợp làm bộ sợ hãi.

“Tha cho em đi...” Kết quả anh muốn cô ở xích đu, sau đó anh phát hiện, Úy Nhân Nhân rất biết mua đồ, xích đu này quả nhiên vô cùng chắc chắn bền dai.

Mà Nhân Nhân hy vọng có một ngày, không chỉ xích đu, cô có thể nhập cư trái phép mình vào trong lòng anh, cô có thể trở thành nữ chủ nhân trong tòa thành vững chắc của anh, vĩnh viễn ở chung một chỗ với anh.

7. Chương 7

Tổng tài tập đoàn Song Tinh báo qua cho người quản lý bảo Ủy Nhân Nhân về nhà ăn tối.

Xe Mercedes chở Ủy Nhân Nhân về nhà ở núi Dương Minh. Ủy Sanh yêu cầu vô cùng cao với con gái, mỗi lần muốn gặp cha, Nhân Nhân cũng sẽ cố ý ăn mặc rất thực nữ, rất đoan trang, làm cha hài lòng. Dĩ nhiên, loại ngôn ngữ sắc bén thường ngày, tác phong hoạt bát to gan, cũng sẽ che giấu.

Có khi, Nhân Nhân sẽ cảm thấy, ở trong mắt cha mình, luôn là biểu diễn. Diễn một thực nữ rất cao nhã dịu dàng đoan trang, đơn giản mà nói chính là thực nữ nhằm chán bị đè nén, nói chuyện nhỏ nhẹ, mỉm cười không lộ răng, dùng từ rất uyển chuyển, tốt nhất hỉ nộ ái ố cũng phải ưu nhã thu vào trong, vậy là được rồi.

Ủy Sanh lãnh đạo tập đoàn về chất bán dẫn, là xưởng lớn thứ hai ở Đài Loan. Lúc tuổi còn trẻ hô mưa gọi gió, tác phong làm việc cũng rất cường hãn. Giờ đây ông cũng đã về già, thân thể dần dần suy yếu, tính tình cường ngạnh vẫn không đổi, ông thích tất cả mọi người nghe ông, ở nhà, ông chính là quốc vương.

“Tiểu thư” Người giúp việc giúp Nhân Nhân mở cửa, cũng cung kính giúp cô cởi áo khoác xuống. Đại sảnh rộng rãi sáng sủa gần một trăm mét vuông, thư ký, trợ lý, người giúp việc của Ủy Sanh, cứ theo lễ thường là một bộ dạng phục tùng, vẻ mặt nghiêm túc cẩn trọng, rất sợ làm sai chuyện, bọn họ an tĩnh đi qua lại, không có tâm tình cá nhân. Một khi về tới đây, vẻ mặt Nhân Nhân cũng bất tri bất giác nghiêm túc cứng nhắc, thân thể khê căng thẳng. Đáng sợ, cha cô luôn làm cho cô cảm giác rất đáng sợ.

“Nhân Nhân” Ủy Sanh ngồi trên ghế sa lon da thuộc mười người ngồi được hình dạng chữ L gọi cô, ông đang ngậm xì gà.

Nhân Nhân xoay người nhìn cha, cô ưu nhã ngoan ngoãn mỉm cười đón nhận trước.

“Ba” Nhân Nhân mặc âu phục tuyết trắng trang nhã, tóc dài chỉnh tề búi sau gáy, cô chậm rãi ngồi xuống bằng tư thế ưu nhã, không quên có khí chất thăm hỏi cha. “Ba gần đây có khỏe không ạ?”

Ủy Sanh mặc áo choàng dài ông yêu thích nhất hắc, ánh mắt lợi hại đánh giá cô. “Ta nghe nói... Con có bạn trai cố định, ta mấy lần gọi điện thoại đến nhà con, đã muộn mà điện thoại cũng không có ai bắt máy” Ông nghi Nhân Nhân ở chung với ai đó.

Cô thường qua đêm ở nhà Cảnh Chi Giới, Nhân Nhân nhỏ giọng mà hời hợt trả lời: “Không có, gần đây công ty có mấy người dự án nên phải bận rộn, con thường đến chỗ Hà Phi, quá muộn thì ở lại chỗ cậu ấy...”

Quản gia nơm nớp lo sợ dâng trà lên, Ủy Sanh hít một hơi xì gà nữa rồi phun ra, trong giọng nói có uy nghiêm chân thật đáng tin. “Ta hy vọng con gái của ta là cô gái có giáo dưỡng không tùy tiện u mê, con còn chưa lập gia đình, một mình ở bên ngoài, làm gì cũng phải suy nghĩ đến danh tiếng của mình”

Nhân Nhân rất nghe lời mà gật đầu. “Con biết rồi, thưa ba”

“Nhân Nhân!” Cửa trước xuất hiện một thiếu phụ, thiếu phụ mặc áo khoác lông mềm, trên cổ đeo một vòng kim cương. Bên cạnh bà đi theo một người đàn ông trung niên đeo kính cao gầy, mặc âu phục màu cà phê. Vừa nhìn thấy hai người này, Nhân Nhân lại đau đầu nhức óc, nhưng cô vẫn lễ phép mỉm cười chào hỏi.

“Di Huệ, anh Xa” Một vị là mẹ kế của cô, một vị là người theo đuổi cô e sợ tránh không kịp. Hết lần này tới lần khác người này theo đuổi hợp tác với công ty cha cô, cô không thể đắc tội.

Nhân Nhân cầu nguyện Xa Chân Phàm thức thời ngồi xa một chút, bởi vì lời nói của anh ta nhằm chán đến có thể ghi vào kỷ lục Guinness; nhưng anh ta không thức thời nhận rõ được trình độ “trác tuyệt” kia, mặc dù Ủy Nhân Nhân biểu hiện lãnh đạm, biểu tình của anh ta vẫn vui mừng ngồi xuống bên cạnh Nhân Nhân.

Anh ta theo đuổi Nhân Nhân đã hai năm, đó quả thực là cơn ác mộng của Ủy Nhân Nhân. Vì anh ta, Nhân Nhân ba lần đổi số điện thoại di động, nhưng cha cô lại bán đứng cô. Bởi vì anh ta, Nhân Nhân thậm chí phải uống thuốc giảm stress và thuốc an thần, đơn giản là nói chuyện với anh ta quả thực có thể buồn chết người.

Dì Huệ giúp Ủy Sanh xoa bóp bả vai, cố ý kéo gần khoảng cách của Xa Chân Phàm và Nhân Nhân. “Nhân Nhân, cậu Xa đặc biệt tới thăm con, nghe nói con đang hẹn hò với người không thuộc giới thượng lưu, con như vậy sao được, muốn tìm chồng thì phải tìm người có điều kiện như cậu Xa, nhân phẩm tốt, vừa ôn nhu, nói chuyện lại khôi hài”

Gặp quý, anh ta nói chuyện khôi hài, vậy những người khác nói chuyện chính là sét đánh. Về mặt Nhân Nhân cứng ngắc, mỉm cười có lẽ nói một câu: “Việc này... Con còn chưa muốn lập gia đình”

Xa Chân Phàm “A” một tiếng. “Còn chưa tìm được đối tượng sao? Anh có cơ hội rồi, ngày mai đưa em đi xem phim nhé? A...”

Nhân Nhân hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, quay đầu mỉm cười với anh ta. “Cám ơn, tôi không có phim gì đặc biệt muốn xem”

“A, vậy anh đưa em đi uống trà, a, em thích kiểu Hồng Kông hay là kiểu Trung Quốc? Ha ha...”

A cái gì mà a? Nhân Nhân nín thở ngưng thần. “...” Tốt, quyết định làm bộ không nghe thấy lời của anh ta, chuyên tâm cúi đầu quấy cà phê.

“Nhân Nhân” Anh ta đứng lên hỏi, rất triệt để nói trắng ra mục đích. “Nhân Nhân, kiểu Hồng Kông hay là kiểu Trung Quốc? Kiểu Hồng Kông tương đối thiếu dinh dưỡng, kiểu Trung Quốc khẩu vị tương đối chính gốc, a ~” Anh ta nhún nhún vai, cố ý tiêu sái hất tóc mai, như vậy khiến cho anh ta thoát nhìn tức cười hơn, Nhân Nhân phiền não nhăn mày. Nghe anh ta cười nói tiếp: “A, ha ha ha, em không nói lời nào đại biểu muốn uống cả hai kiểu...” A xong anh ta giống như là phát hiện mình có bao nhiêu hài hước, ha ha cười lên.

Tẻ ngắt, thật sự rất nhạt nhẽo. Dì Huệ vì lấy lòng Xa Chân Phàm, chiêm chiếp cười giống như gà tây; Ủy Sanh thì liếc nhìn con gái, chỉ trích mà liếc mắt một cái, thật giống như cô có bao nhiêu không lẽ phép. Ông ho khụ, đưa mắt sai khiến.

Nhân Nhân thở dài trong lòng, uống một ngụm cà phê, cảm giác tiếng Xa Chân Phàm cười lên giống như sói tru.

“Anh Xa, hôm khác nha” Nhân Nhân cười đến cứng ngắc. “Tôi gần đây không rảnh lắm, xin lỗi”

“A, không sao, a...” Anh ta tiếp tục không thức thời. “Không bằng hẹn tháng sau, anh đưa em đi dạo xuân, a! Đi một ngày một đêm nha? Ngày mười lăm tháng một, oa ha ha ha...” Anh ta lại tiếp tục ha ha cười, Nhân Nhân hộc máu.

Lúc này Ủy Sanh mở lời, ông ra hiệu cho Nhân Nhân. “Nhân Nhân, con nên tìm đối tượng thích hợp nghiêm túc gặp gỡ”

“A ~” Xa Chân Phàm tiếp tục A. “Chỉ mong cháu chính là đối tượng gặp gỡ nghiêm túc của Nhân Nhân. A ~”

Anh thật sự rất giống đối tượng tôi nghiêm túc phỉ nhổ. Nhân Nhân nói thầm.

Dì Huệ càn rỡ gây rối. “Hai người các con rất hợp, Nhân Nhân, con gái tới tuổi này còn chưa gả đi, rất dễ dàng bị nói xấu. Không bằng bắt đầu từ hôm nay, con bắt đầu gặp gỡ với cậu Xa một chút xem sao” Nếu như hai nhà có quan hệ thông gia, địa vị Ủy gia càng vững chắc, ha ha ha

~~Thật là đủ rồi! Ủy Nhân Nhân mỉm cười đứng dậy, ngọt ngào nhìn lại dì Huệ, ngoắt ngoắt tay. “Dì Huệ, ra đây một chút” Cô sờ sờ búi tóc. “Đầu cháu hình như quấn chặt quá, dì tới giúp cháu xem một chút nha?”

“Dĩ nhiên được, thân ái à” Dì Huệ cười híp mắt đứng dậy tới đây khoác vai Nhân Nhân, thân mật cười bước đi thông thả đi vào sảnh với Nhân Nhân.

Vừa vào bên trong, Nhân Nhân lập tức hất tay dì Huệ ra, dì Huệ cũng lập tức ghét bỏ mà đẩy Nhân Nhân ra.

Nhân Nhân nghiêm mặt giận dữ mắng mỏ. “Này! Đừng loạn bậy xía vào chuyện của tôi” Cô nheo mắt lại. “Tôi biết dì đang nghĩ cái gì, chẳng qua là muốn tôi gả cho Xa Chân Phàm, để có nhiều tiền tiêu xài hơn, có đúng không!?” Đám hỏi hai nhà Ủy Xa, sẽ làm xu thế năng lực của tập đoàn vững chắc hơn, Xa thị đầu

tư ra nước ngoài, là một doanh nghiệp đa quốc gia, dì Huệ muốn leo vào nơi địa vị tốt của Xa gia, căn bản là không cần Nhân Nhân có thích hay không.

Dì Huệ lười biếng tựa vào tường, trừng mắt nhìn cô. “Đại tiểu thư, cháu đã hai mươi bảy tuổi còn không lấy chồng, dì là quan tâm cháu thôi!” Bà ta ngượng ngùng nói.

“Dì ít nói lung tung trước mặt cha tôi đi!” Nhất định là người đàn bà này nhiều chuyện đề cập đến, cha mới có thể bỗng nhiên quan tâm đến tình cảm của cô.

“Cháu cũng ít giả bộ làm gái ngoan trước mặt ông ấy đi, hừ!” Bà ta chế nhạo Nhân Nhân. “Cuộc sống ở bên ngoài của cháu rất đặc sắc nha, dì nghe nói một chuyện, cháu gần đây hình như đang qua lại với một nhà thiết

kế phần mềm, cháu không phải đang làm loạn ở bên ngoài sao, phải để ba của cháu biết...”

“Dì câm miệng!” Nhân Nhân giận dữ mắng mỏ. “Dì nếu dám khích bác tình cảm của chúng tôi ở trước mặt cha tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho dì”

“Ha ha ha...” Dì Huệ cười. “Cháu có thể làm gì? Dì còn chưa nói nha, dì đoán cháu đã ở chung với người đàn ông kia...”

Cô thường đến nhà Cảnh Chi Giới qua đêm, hai tay Nhân Nhân vẫn vòng qua ngực, cô nhún nhún vai, thái độ trấn định, một đôi mắt to thông tuệ sắc bén nhìn chằm chằm dì Huệ. “Xem ra, dì vô cùng quan tâm đến cuộc sống riêng tư của tôi”

“Đúng nha ~” Dì Huệ quăn lại tóc. “Sao vậy, cảm động à?”

“Rất cảm động” Nhân Nhân cười híp mắt. “Người một nhà chính là cần phải tương thân tương ái”

“Rất đúng!”

“Cho nên tôi mới bảo thám tử điều tra dì” Thấy sắc mặt dì Huệ bỗng dưng trắng bệch, Nhân Nhân bật cười. Cô mới không có nhằm chán tìm người tra như thế, nhưng về mặt dì Huệ nói rõ trong lòng bà ta có quỷ. Cô tiếp tục lớn tiếng đe dọa. “Tôi làm sai chuyện, thêm nữa thì thế nào, ba cũng không thể có thể đuổi tôi ra khỏi nhà. Còn dì? Nếu là dì làm sai chuyện, chắc chắc chắc...” Cô rất vui khi nhìn thấy dì Huệ bỗng nhiên cư xử như một con chuột.

Dì Huệ ham hư vinh, nhưng lá gan rất nhỏ, bà ta lập tức đình chiến, rất thức thời thấp giọng nói: “Cháu biết dì không phải là cái loại thích bàn luận chuyện thị phi của người khác mà” Thật ra thì bà ta thỉnh thoảng có lấy tiền nuôi tiểu bạch kiểm [1], cho nên chột dạ không dám lên tiếng.

Không phải là mới là lạ! “Oh ~” Nhân Nhân hiểu rõ mà gật đầu, giống như đang nói chuyện làm ăn. “Tôi cũng nghĩ thế”

Không đến mấy phút, Nhân Nhân sẽ khiến cho hai người bọn họ đạt thành nhận thức chung. “Xa Chân Phàm kia, tôi hy vọng dì không nên nhiều chuyện”

“Dĩ nhiên” Dì Huệ thông minh không muốn đối nghịch với Nhân Nhân, nhưng bà ta nói ra chuyện Nhân Nhân lo lắng nhất. “Nhưng cháu biết Xa Chân Phàm là con rể ba cháu ngầm chọn, dĩ nhiên, cháu phải biết ứng phó, trừ phi cháu tìm được một đối tượng, nếu không cháu sẽ không có cuộc sống an bình”

Chết tiệt! Nhân Nhân nhẩn máy. Cô cũng biết đây là chuyện sớm hay muộn, aizz...

Lăn qua lăn lại cả buổi tối, Nhân Nhân mới kiệt sức về nhà. Đeo mặt nạ gái ngoan cả buổi tối, cuối cùng cũng có thể đỡ xuống, cô vừa vào cửa nhà liền mệt mỏi tê liệt ngã xuống giường, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Cảnh Chi Giới.

“Alô? Em đang làm gì?”

Cảnh Chi Giới kẹp điện thoại vào vai, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím máy vi tính. “Đang tổ hợp chương trình”

Nhân Nhân nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường. “Mười một giờ rồi, anh không nghỉ ngơi à?”

“Tại sao? Em có muốn tới đây hay không?” Lời vừa ra khỏi miệng, bọn họ đều ngơ ngẩn.

Cảnh Chi Giới kinh ngạc mình tự nhiên nói ra muốn gặp cô như thế; Nhân Nhân thì khiếp sợ anh lần đầu tiên chủ động biểu đạt muốn gặp cô. Bọn họ ba ngày không gặp, Cảnh Chi Giới giật mình vì sự quyến luyến với cô. Anh bắt đầu lệ thuộc vào cô sao?

Nhân Nhân nắm chặt điện thoại. “Em...”

“Quên đi, muộn như vậy, ra ngoài không an toàn, anh qua một lát nữa sẽ ngủ” Cảm giác bất an đột nhiên xông lên đầu, Cảnh Chi Giới ý thức được thay đổi của mình, lưng anh thêm một trận rét lạnh.

“Oh” Nhân Nhân lại rất vui mừng, cười bật người dậy nói chuyện với anh. “Nói với anh đó ~~” Cô cố ý không đếm xỉa tới nói. “Ba em hy vọng em gặp một người đàn ông rất nhàm chán...” Cô giả hoạt nói bóng nói gió, nghĩ muốn thử xem anh yêu cô bao nhiêu”

Anh lặng yên trong chốc lát. “Sao? Em phải lấy chồng?” Anh lãnh đạm nói.

Cô cố ý hắc hắc cười trêu chọc anh, cố ý dọa dọa anh. “Ồi~~ Em làm không tốt đó...” Cô có lấy, nhưng chỉ muốn lấy anh.

“Tốt lắm, em muốn lấy thì lấy”

Nhân Nhân nhăn mày, ngây ra, cô đang nói đùa, cô muốn giải thích, anh bỗng nhiên nói tạm biệt.

“Bye, anh phải làm việc”

Điện thoại bị cúp, Nhân Nhân nhảy dựng lên gầm thét.

“Ngu ngốc!” Nhân Nhân bưng lấy đầu. “Em nói đùa mà!” Oa tức chết!

Một câu nói đùa vô tâm, nhưng lại thức tỉnh Cảnh Chi Giới. Sau khi cúp máy anh nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, lòng yên tĩnh bỗng nhiên giống như là bị ném đá vào, nổi lên rung động. Anh chưa có dự định kết hôn, cô đã đến tuổi lấy chồng, anh muốn nắm giữ cô như thế nào? Anh còn chưa hiểu, cũng đã chậm rãi quên sự tồn tại của cô. Nhưng cô phải lập gia đình, cô có thể có rời khỏi anh, đến lúc đó, anh nên tự xử như thế nào.

Buổi sáng ảm thấp lúc nhỏ kia, trời mưa không ngừng. Anh đã không có nước mắt, nhưng cảm xúc của anh ảm ứ. Công việc của Cảnh Chi Giới cũng không bị phân tâm, nhưng giờ phút này... Tâm trạng anh không yên.

Cúp điện thoại, Nhân Nhân trần trọc trở mình, không cách nào ngủ.

Cô thật hối hận, không nên dùng chuyện của Xa Chân Phàm đến xò xét cảm thụ của anh, aizz. Nhân Nhân ngủ không ngon, cô nghe được ra tiếng nói lạnh lùng của anh, cả đêm giống như bị kim châm.

Nhân Nhân xuống giường, ngồi tới trước bàn, mở laptop ra — vào trang web làm trứng trắng.

Mùi vị anh thích nhất trong trí nhớ, ở màn đêm yên tĩnh, cô sưu tầm món anh mà anh thích nhất.

Nhân Nhân nếm thử mỗi một loại mà cô sưu tầm được, nhưng không hề có thu hoạch.

Nhân Nhân tin tưởng tình yêu chân thành là vô địch, cô dụi dụi mắt, cô quyết tâm, cô phải giúp anh tìm về mùi vị ảm áp nhất trong trí nhớ của anh, cô muốn đánh thức tình cảm đã đóng băng và rơi vào giấc ngủ sâu của anh...

~~***

~~“Giúp tớ hỏi cách làm món ăn này!” Ủy Nhân Nhân nhắc tới chuyện này với thuộc hạ khi tới cửa, lên cũng thảo luận chuyện của Cảnh Chi Giới với Hà Phi.

Trần Đình cười nhạt. “Lãng phí thời gian”

Hà Phi nghe xong chỉ ừ ừ a a, cô điều tới rất nhiều tư liệu có liên quan đến trứng từ phòng hồ sơ. Cô bỏ vén tóc qua một bên, vừa lật xem giấy tờ, vừa nói: “Tổ trưởng...” Bỗng nhiên bỏ giấy tờ xuống, ngửa mặt nhìn Ủy Nhân Nhân, mắt to linh hoạt nháy nháy nháy. “A, tớ biết rồi”

“Hả?” Nhân Nhân hưng phấn mà nhìn lại Hà Phi. “Nói mau!”

“Ừm...” Hà Phi vươn ngón trỏ ra, nghiêng đầu trầm tư nói. “Cà chua xào trứng chính là cà chua thêm trứng vào rồi xào”

“Ừ” Nhân Nhân gật đầu. “Sau đó?”

Hà Phi nhướn đuôi lông mày tiếp tục nói: “Trứng tráng hành chính là thêm hành vào trứng”

“Ừ”

“Trứng tráng chín tầng chính là tráng thêm chín tầng trứng” !!!!

Nhân Nhân không nhịn được cắt ngang lời cô ấy. “Trọng điểm đâu?”

Hà Phi ngồi thẳng lưng ho khụ. “Trọng điểm chính là –” Nhân Nhân dựng thẳng tai lắng nghe, cô cao giọng nói. “Món trứng tráng tên như ý nghĩa, chính là món ăn thêm trứng vào rồi xào, nhất định chính là như vậy, không cần tìm sách dạy nấu ăn, ừm, nhất định là như vậy!”

“Ha ha ha ha...” Trần Đình không nhịn được cười to.

Nhân Nhân nghiêm mặt lại. “Nhiều món từ trứng như vậy, tớ thấy cậu căn bản là quả trứng ngu ngốc, đơn giản như vậy còn phải hỏi sao?”

“Ha ha ha ha...” Trần Đình vừa cười to một trận, liếc hai cô chặc chặc phê bình. “Nghe hai cậu rất đúng nói, cả hai đều ngu ngốc, làm một món trứng tráng nổi điên!”

Nói cho cùng, món ăn này không đơn giản. Tìm mấy ngày, Nhân Nhân vẫn hỏi không ra cách làm, ngay cả người nghe qua cũng không có. Nhân Nhân không chịu bỏ qua, cô nhờ bạn bè giúp cô tiến cử đầu bếp nổi tiếng Đài Loan, có người nói nghe qua, có người nói thật giống như xem qua báo, tóm lại không ai biết làm.

Buổi trưa Nhân Nhân đi ăn cơm với khách hàng thuận tiện làm dự án mới.

Hà Phi thừa dịp công việc có thời gian rảnh, mượn một đồng tư liệu về Hồng Kông từ phòng hồ sơ, cô mang mười mấy tập tài liệu thật dày ra, bày ra sàn, sau đó rõ ràng ngồi xổm xuống sàn lật xem từng tờ từng tờ.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt chăm chú của cô, bỗng nhiên tiếng nói thấp trầm vang lên –

“Tìm cái gì?” Tiếng nói quen thuộc nghiêm túc, khiến Hà Phi cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu.

“Tổng... Tổng giám đốc!” Cấp trên lạnh lùng nghiêm khắc nhất V.J — Lương Chấn Y.

Thảm, Hà Phi chột dạ nhìn mặt nghiêm khắc của anh ta. Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, không tính là lười biếng chứ?

Anh ta liếc hồ sơ nhìn đầy sàn nhà, sau đó hỏi cô: “Tôi không nhớ rõ gần đây có dự án về thực phẩm”

“Ừm...” Hà Phi không giỏi nói dối, không thể làm gì khác hơn là thành thực nói: “Không có gì, tôi tìm một cuốn sách dạy nấu ăn”

Anh ta nhíu mi, tay phải bỏ trong túi áo, thân hình cao lớn, âu phục tinh tế màu đen, đường viền nghiêm khắc, khiến cho anh ta thoát nhìn rất nghiêm túc. “Rất trọng yếu sao?” Anh ta hỏi cô.

Hà Phi suy tư, yếu ớt nhỏ giọng giải thích: “Đúng là như vậy, một người bạn của tôi tin tưởng chỉ cần cô ấy làm ra món ăn này, người đàn ông kia sẽ yêu chết cô ấy” Cô chưa nói người nọ chính là Ủy Nhân Nhân.

Lương Chấn Y nghe xong khóe mắt khẽ nhếch. “Thì ra là như vậy. Món ăn gì lại thần kỳ như vậy?” Anh ta đánh giá những đường cong khả ái của Hà Phi, cô mặc một chiếc áo khoác vải dệt bông màu hồng phấn, cánh tay nhỏ bé chống trên mặt đất, đôi mắt tinh khiết của cô rất đẹp.

“Là món trứng tráng, nghe nói là một phụ nhân của nhà kiến trúc họ Đặng Hồng Kông phát minh, nhưng đã hỏi rất nhiều người, không ai biết làm như nào...” Ánh mắt Hà Phi bỗng nhiên buồn chán. “Người bạn

kia của tôi rất ít khi thích người nào khác như vậy, tôi muốn giúp cô ấy” Cô thất vọng giống như tìm không được món ăn kia chính là mình.

Cô thiện lương ở trong mắt của anh ta hết sức khả ái trân quý.

Lương Chấn Y gật đầu, bỗng nhiên bước đi thông thả tới bên cạnh bàn, từ trong túi áo âu phục lấy bút máy ra, ghi chép trên giấy nhớ, sau đó gấp lại, đưa cho Ôn Hà Phi ngồi xổm trên mặt đất.

Hà Phi buồn bực nhìn anh ta, nhận lấy giấy, nghe thấy anh ta nói thật nhỏ: “Mang danh thiếp của tôi đến Hồng Kông tìm người này”

Hà Phi mở giấy nhớ ra, là tên một người nhìn rất quen mắt

Anh ta nhẹ giọng giải thích. “Ông ta là người có tiếng tăm ở Hồng Kông, ông ta khẳng định sẽ biết”

“Vâng” Hà Phi nắm chặt tờ giấy kia, ngẩng đầu vui mừng cười. “Cám ơn anh” Thật tốt quá, tổng giám đốc chính xác là thần, ngay cả người có tiếng tăm cũng biết nhiều hơn.

Anh ta nhìn khuôn mặt tươi cười hưng phấn của Hà Phi, ánh mặt trời thật giống như đèn ngưng tụ ở đáy đôi mắt cô, cô đang tỏa sáng trong lòng anh.

~~***

~~Bên trong phòng kiểm soát t

ập đoàn Thập Phương, Cảnh Chi Giới ngồi trước ban công, hơn mười máy tính lấp lóe, biểu tình của anh trầm tĩnh yên lặng, mỗi một chủ quản lộ ra vẻ mặt khẩn trương. Vô cùng an tĩnh, không có người nói chuyện, kim chỉ phút ngưng ngừng nhích lên, đang lúc mọi người lo lắng, Cảnh Chi Giới gõ bàn phím, hình ảnh trên máy vi tính nhanh chóng hiện ra, chương trình chạy rất nhanh, trán giám đốc Cao rơi xuống đầy mồ hôi lạnh.

“Xoẹt” một tiếng, màn hình tĩnh lặng, một hàng chữ lóe ra, lúc này mọi người kinh hô, những giọng nói phấn khởi gần như tốc bay nóc nhà. Cảnh Chi Giới bị mọi người vây thành vòng, anh thành công!

Các chủ quản hô to, ôm anh vừa cười vừa nói, các đồng nghiệp nghe thấy xôn xao cũng chạy tới chúc mừng anh, giám đốc Cao cũng muốn ngợi khen anh, còn muốn bắt đầu vui mừng công bố làm tiệc chúc mừng, tất cả mọi người điên rồi, đơn giản là chương trình phần mềm này ít nhất công ty cũng thu nhập được hơn tám trăm triệu.

Ở giữa tiếng hoan hô, ở giữa sự nhiệt tình ôm, ở giữa tiếng hô to, ở giữa từng khuôn mặt tươi cười, Cảnh Chi Giới chẳng qua là lạnh lùng, anh nói: “Thật xin lỗi, tôi phải đi”

Mọi người kinh ngạc nhìn người rời đi, anh đóng cửa phòng kiểm soát, anh rời xa những tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay kia.

Mùi vị thành công ngọt ngào biết bao nhiêu, anh đi tới góc vắng vẻ, lấy điện thoại di động ra.

Bề ngoài anh trầm tĩnh yên lặng, tim đập lại điên cuồng. Anh gọi một dãy số điện thoại, giờ phút vinh quang này, anh chỉ muốn báo ột người –

Úy Nhân Nhân đang nói chuyện với khách hàng, bọn họ hẹn đến phòng ăn sang trọng, âm nhạc du dương, Nhân Nhân cười mê người.

“Cho nên định vị sản phẩm thị trường...” Điện thoại di động chợt vang, Nhân Nhân xin lỗi cười bắt điện thoại, nghiêng người lắng nghe.

Vị khách ngồi đối diện nâng rượu vang lên thưởng thức, Nhân Nhân bỗng nhiên kêu to, vị khách kia bị làm cho sợ hãi bắn tung rượu ra ngoài.

“Cái gì?” Chú ý tới thất thố của mình, Nhân Nhân xin lỗi phát tay, nhưng tiếng nói vẫn kích động, cô nói mấy câu, cúp máy, buộc tóc dài lại, cười với vị khách đang kinh ngạc đối diện nói: “Một vị khách nói cảm ơn, chúng tôi giúp bọn họ làm quảng cáo thành công lớn, anh ta hưng phấn gọi điện thoại đến cảm ơn” Nhân Nhân thuận miệng nói qua loa, vị khách kia nghe xong ánh mắt tỏa sáng.

“Ừm, hy vọng V.J cũng có thể giúp chúng tôi tạo ra sách lược kế hoạch quảng cáo hoàn mỹ”

“Dĩ nhiên” Nhân Nhân cười rộ rỡ. “Giao cho chúng tôi là đúng không sai!” Hì hì hì, người yêu của cô thật là lợi hại, nghiên cứu thành công.

~~***

~~Ngôi sao lấp lánh, đêm lạnh như nước. Cảnh Chi Giới dừng xe, xuống xe bước đến tòa nhà anh ở.

Trước phòng bảo vệ, một cô gái nhìn thấy anh, cười rộ chạy tới, nhảy lên trên người anh. Anh vòng tay qua ôm cô, bị tiếng cười rộ kích động của cô chọc cho thật vui vẻ.

Nhân Nhân ngẩng mặt lên từ trong vòm ngực anh. “Em chờ anh rất lâu” Nụ cười của cô sáng lạn, ánh mắt anh ấm áp.

“Không biết em muốn tới”

“Đứa ngốc!” Cô giơ túi trong tay phải lên. “Em dĩ nhiên muốn tới, ăn mừng với anh nha!”

Cảnh Chi Giới ôm vòng qua eo cô về nhà, cửa vừa mở ra, cô chạy vào phòng khách, khẩn cấp lấy ra từng chai Champagne đặt lên bàn, có khoảng sáu chai.

Anh cởi áo khoác, cười ngắm cô. “Wow! Em tiêu pha”

Nhân Nhân chống hông, nhếch cằm, rất kiêu ngạo nói. “Mở tiệc mừng, toàn bộ miễn phí, bằng em Ủy Nhân Nhân muốn lấy rượu còn không dễ dàng sao!” Toàn bộ của nhà hàng A!

Giọng kiêu ngạo của cô chọc anh cười, anh đi tới ngồi xuống ghế sofa, kèm theo kéo cô vào lòng, hai cánh tay vây cô tới trước ngực anh.

“Gọi điện thoại” Cô cười híp mắt nói với anh.

Anh nhú mi. “Gọi điện thoại?”

Cô mở to hai mắt. “Gọi cho em trai anh, gọi cậu ta mau tới cùng nhau ăn mừng”

Trong mắt Cảnh Chi Giới hiện lên vẻ hậm hực, xoa má cô, hơi hột nói: “Không cần, nó sẽ không tới” Từ trước đến giờ Cảnh Thiếu Hoa rất nhạy cảm với thành tựu của anh.

“Nói gì đi!” Nhân Nhân đưa điện thoại tới. “Chuyện vui mừng như vậy, dĩ nhiên phải chia sẻ với người nha! Cho em số đi!”

Cảnh Chi Giới co người dựa vào sofa, nói số điện thoại, hứng thú dạt dào nhìn cô gọi điện thoại.

“Alô? Cảnh Thiếu Hoa sao?” Nhân Nhân giải thích. “Nhớ tôi không? Tôi chính là người lần trước bị cậu ép lỗi đi ăn đêm kia...”

Cảnh Thiếu Hoa kinh hô. “Dì!”

Cậu ta hưng phấn thét chói tai, khóe mắt Nhân Nhân co quắp, tiểu tử thối còn gọi là cô là dì.

Cậu ta nhiệt tình gọi: “Dì, chúng ta lại đi đua xe!”

Nhân Nhân run sợ. “Không cần! Mau tới nhà anh cậu đi”

“Được!” Cậu ta sáng khoái. “Lại bị anh tôi bắt nạt sao, tôi đi chở dì, đưa dì đi đua xe, lại đi ăn bữa đêm, ăn xong thì yêu yêu, yêu xong ăn điểm tâm –” Cậu ta hăng hái bùng bùng bắt đầu lên kế hoạch.

Oa a~~! Nhân Nhân choáng váng, tiểu tử này đầu cả đầu sắp xếp những thứ gì? Nhân Nhân nghiêm túc nói: “Cậu đừng nháo loạn, anh của cậu mới nghiên cứu thành công một phần mềm, bọn tôi muốn ăn mừng, cậu mau tới!”

“Oh” Khẩu khí bỗng nhiên lạnh như băng mà chua xót. “Anh ấy lại thành công, thật là lợi hại, hai người ăn mừng đi, bye –” Cúp điện thoại.

“Cậu ta... Cậu ta...” Nhân Nhân trừng mắt nhìn điện thoại, đây có thật là em trai của anh không?

“Cúp?” Cảnh Chi Giới cười, không chút bất ngờ nào. Tình cảm của anh và Thiếu Hoa vẫn không tốt, ban đầu là vì anh muốn lao vào sự nghiệp mà làm cậu ta buồn chán, sau này là bởi vì anh quá thành công ngược lại gây áp lực cho Thiếu Hoa.

Nhân Nhân nhìn anh, anh mỉm cười, đôi mắt làm đen lấy khiến cô nghĩ đến màn đêm đen cô độc. Nụ cười không hề gì của anh khiến cô đau lòng.

“Quản cậu ta cái khỉ gió!” Cô vút điện thoại, nhảy xuống ghế sofa lấy Champagne, cố ý hưng phấn cười với anh. “Tối ăn mừng, mở Champagne ra!”

Cô cố ý dùng sức lắc lắc Champagne, ánh mắt của anh lóe lên, nhìn cô cười mở nút ra, Tạch một tiếng, cô cầm Champagne phun vào anh, anh né tránh, cô đuổi theo anh náo loạn, Champagne bắn ướt người bọn họ, mùi vị ngọt ngào tràn ngập, tiếng cười trong trẻo làm náo nhiệt màn đêm.

Cảnh Chi Giới lấy một đĩa CD ra, một bản nhạc Jazz được mở ra.

Nhân Nhân trêu chọc anh vui vẻ, cố ý nắm lấy chai rượu làm Microphone giả bộ ca hát, túm caravat của anh, vòng tay qua anh chuẩn bị tư thế, ra sức bắn ra mị nhãn. Chân trái vòng qua anh, cô cười cắn lỗ tai anh, thật giống như bọn họ vừa mới quen, cô thì thảo biếng nhác hỏi: “Tiên sinh... Yêu tôi sao?” Cô ném ra mị nhãn cấp lớn.

Khóe mắt anh khẽ nhếch, cười đến rất ý vị.

Vòng qua người cô thân mật đung đưa theo âm nhạc, ánh mắt nhiệt tình của bọn họ, ngọn lửa cùng cháy lên trong con người.

Anh biết Nhân Nhân cố ý trêu chọc cho anh vui vẻ, anh cũng rất phối hợp thỉnh thoảng hăng giọng cười to.

Bọn họ xa xỉ, một người một chai Champagne, dùng thân bình cạn ly, bọn họ ôm nhau khiêu vũ. Nhân Nhân tối nay đặc biệt nhiệt tình, để cho anh cảm giác cháng váng.

Anh ngồi xuống ghế sofa, lấy tay nhỏ bé của Nhân Nhân đặt lên lồng ngực anh, mắt của anh biến sắc đến thâm thúy mà nguy hiểm.

Màn đêm buông xuống, dự vọng cuồng dã bắt đầu dong ruổi.

Sau màn kích tình, phòng khách lộn xộn, bọn họ mệt mỏi mà thỏa mãn ôm nhau ngủ trên mặt thảm phòng khách, ánh trăng chiếu lên thân thể xích lô của bọn họ, tay cô đặt lên ngực anh, chân dài vòng qua hông anh, mặt tựa vào cánh tay phải của anh.

Anh chỉ nằm đối diện với mặt cô, anh hôn trán cô. Anh biết cô cố ý trêu chọc cho anh vui vẻ, cô biết anh tịch mịch, cô phảng phất hiểu anh tình cảm bất đắc dĩ của anh với Thiếu Hoa. Cô tại sao lại đối tốt với anh như vậy? Anh tìm lòng không được mà cảm động.

“Nhân Nhân”

“Hử?” Cô rử rử, một mồm nói không ra lời, chôn sâu trong lồng ngực anh.

Anh cẩn thận chuyển nhích người, cô cảm giác anh tự tay đi lấy cái gì.

Anh nhét một vật vào trong lòng bàn tay cô, vật kia lạnh như băng, Nhân Nhân ngạc nhiên tròn mắt.

Dưới đáy bể cá, ánh đèn ấm áp chiếu lên những con cá thần tiên, tiếng máy lọc nước “ọc ọc” cổ động thêm những tiếng thở dốc của ai đó.

Nhân Nhân nghe thấy hô hấp rối loạn của mình, cổ họng giống như là nghẹn phải cái gì. Cô mở lòng bàn tay ra, lòng cô thật giống như được người ta tưới mát, ngọt đến rồi tỉnh rồi mù.

Đó là một chiếc chìa khóa, chìa khóa nhà anh!

Tình yêu chân thành là vô địch... Mở cửa hạnh phúc, mở tâm hồn anh.

Đêm đen như vậy, chìa khóa ở trong tay Nhân Nhân, chói mắt như ánh sao.

8. Chương 8

Cuối tuần, Ôn Hà Phi bay đến Hồng Kông cùng Nhân Nhân, nhờ Lương tổng giúp đỡ, Lý sư phụ ở Hồng Kông giúp bọn họ tìm phu nhân của kiến trúc sư họ Đặng kia.

Lão phu nhân thân thiết hòa ái, nghe Nhân Nhân giải thích, cười híp mắt.

Ánh nắng chiều tà chiếu vào gian nhà, bà đánh giá cô gái mặc quần áo thời thượng trước mắt, cô ta có một đôi mắt lấp lánh có thần, vóc người cô ta thon thả tinh tế, đầu tóc dài đen nhánh như thác nước, cùng với bộ dáng đôi môi khê mím chặt, biểu hiện ra cô ta là một cô gái vô cùng có quyết tâm lại càng có thêm năng lực hành động. Bên cạnh cô ta có đi theo một cô gái tướng mạo thanh tú, xinh đẹp, có một đôi mắt rất to tròn, rất đáng yêu, làm cho người ta có cảm giác ấm áp tươi mát. Lão phu nhân thích hai cô gái xinh đẹp khá ái lại thú vị này, vì một món ăn nhưng lại chạy đến tìm bà. Đây là một chuyện xưa về tình yêu, Ủy Nhân Nhân sau khi giải thích xong động cơ học món ăn, lão phu nhân ho khụ, nhấp một ngụm trà.

“Cô Ủy” Bà nheo mắt lại. “Tôi không muốn làm cho cô thất vọng, nhưng món ăn này trong thời gian ngắn cô học không được”

“Rất khó sao?” Hà Phi kinh sợ hỏi.

Lão phu nhân ngoắc tay, quản gia lập tức đón nhận trước, lão phu nhân phân phó: “Gọi Tiểu Như tới” Lão phu nhân quay đầu giải thích với hai cô. “Nó là cháu gái của tôi. Tôi sẽ bảo nó làm mẫu một lần, các cô cũng sẽ biết tại sao tôi nói học không được”

“Wow!” Nhân Nhân lấy sổ ghi chép ra, ngay cả ghi chép cũng không kịp, thấy vậy tròn mắt hốc mồm.

“Wow!!” Hà Phi há hốc mồm. “Tổ... Tổ trưởng... Cậu xác định muốn học?” Cô nhỏ giọng hỏi Nhân Nhân.

Cháu gái Đặng phu nhân mỉm cười giải thích mỗi một bước với Nhân Nhân, nhưng là đôi tay linh xảo nha nh nhện tựa như đang quay phim võ thuật, Nhân Nhân cùng Hà Phi thấy vậy hoa mắt hỗn loạn.

Vừa bắt đầu thật giống như rất đơn giản, cô ta dạy Nhân Nhân: “Món ăn phải tẩm gia vị hai phút, để khăn giấy xuống sàng hút nước...”

“Ừ ừ” Nhân Nhân ghi vào, cái này đơn giản.

“Đánh trứng trong bát!” Tiểu Như làm mẫu.

Hà Phi gật đầu — ừ, cái này mình cũng biết nha! Kế tiếp nhất định tựa như cô nói hai dạng lúc trước, khác biệt chính là xào lên.

Tiểu Như cho thêm gia vị vào trứng theo trình tự. “Một muỗng cà phê nước mắm, một muỗng cà phê đường, một muỗng cà phê rượu, khuấy đều đặn...”

“Ừm” Đơn giản! Nhân Nhân ghi chép.

Hà Phi híp híp mắt cười, không sai biệt là nên xào đi!?

Tiểu Như ưu nhã lấy chảo. “Một muỗng cà phê tinh bột khoai tây thêm một muỗng cà phê nước, lại thêm một muỗng cà phê nước thịt hầm, hai muỗng cà phê Mirin [1]...” Sau đó cô ta bật bếp.

Hà Phi cao hứng nói: “Bắt đầu xào rồi!”

Tiểu Như quay đầu cười một tiếng với cô, sau đó đặt chảo lên cho nóng. “Không, trước tiên đun những thứ này thành nước sốt sền sệt dưới lửa nhỏ”

Hả? Hà Phi nhăn mày, có chút phiền toái rồi.

Nhân Nhân mặt không đổi sắc ghi chép, hắc hắc ~ cái này không khó.

“Sau đó –” Tiểu Như cười ngắm hai người bọn họ. “Đổ nước sốt vào giữa trứng, nhưng –” Cô ta thận trọng nhắc nhở. “Không nên khuấy đều đặn” Cô ta cầm chảo, động tác chậm làm mẫu. “Khẽ cho tinh bột khoai tây vào món ăn, nhất thiết không nên gây lay động đến trứng và nước sốt đã được lắng đọng tự nhiên...”

Oa a ~ Chân mày Hà Phi nhíu chặt hơn. Còn lắng đọng tự nhiên!?

Nhân Nhân nghiêm túc ghi chép. “Ừ, được” Lắng đọng tự nhiên...

Cuối cùng cũng bắt đầu xào, riêng chút ít thủ tục này mất một tiếng đồng hồ. Tiểu Như cầm chảo nóng giống như luyện võ công, nín thở ngưng thần rút khăn giấy, chậm chạp ưu nhã mà lau sạch nôi.

“Thêm một thìa dầu” Sau đó cô ta xin lỗi cười một tiếng. “Kế tiếp tôi phải làm liền một mạch, không thể giải thích, tự hai người nhìn kỹ từng bước nhé”

Nhân Nhân Hà Phi ra sức gạt đầu, nhìn chăm chú.

Sau khi thêm nước sốt vào món ăn, hai tay Tiểu Như vừa cầm nôi vừa xóc chảo lên hai vòng, lửa bốc lên.

Hà Phi kinh hô: “Wow ~ lợi hại!”

Nhân Nhân nhăn mày, thật giống như có chút khó khăn.

Phảng phất chú ý tới sự hoang mang của hai cô, Tiểu Như dặn dò: “Vòng quay mặc dù nguy hiểm nhưng là tuyệt đối cần thiết, đây là vì để cho trứng được sức nóng của nôi làm nở ra”

Cô ta đặt nôi lại lên bếp, thêm dầu bơ, thuận tiện tưới thêm chút dầu, nhưng là cô ta thêm dầu vào bên cạnh trứng chứ không trực tiếp thêm dầu vào trứng, sau đó cô ta nhanh chóng dùng xẻng lật lại trứng, lập tức tắt lửa, lập tức cho vào đĩa. Món ăn có màu vàng nhạt kèm thêm sắc xanh biếc, còn bốc lên hơi nóng, món ăn đặc biệt đã hoàn thành.

Mùi thơm tràn ngập, Hà Phi trợn mắt há mồm. “Khó như thế!”

Nhân Nhân mím chặt môi vẫn không chịu thua, nhưng giọng điệu rõ ràng suy yếu không ít. “Tôi... Tôi muốn học... Tôi nhất định phải học được...”

Tiểu Như trang trí vào món ăn. “Món ăn này dựa vào kinh nghiệm cùng học tập. Mỗi một động tác cũng phải đan xen lẫn nhau, nhanh tay lẹ mắt, không thể làm từng lượt, trứng rất khó xào được tốt, lửa quá lớn thì quá chín, quá nhỏ sẽ mất mùi vị, thời gian và lửa phải phối hợp mới tốt. Nhớ kỹ, món ăn này nhất định phải vừa xào xong thì ăn, bởi vì sau khi làm xong không bao lâu, món ăn sẽ tan thành nước, vậy thì không dễ ăn, hơn nữa có trở nên rất khó coi! Các cô mau nếm thử, nhớ kỹ mùi vị này, trở về Đài Loan có thể thử làm”

Hà Phi cầm chiếc đũa, nếm một chút. Về mặt sừng sốt, phảng phất ăn được thứ rất kỳ diệu.

Nhân Nhân cũng nếm một chút, trứng trơn tuột vào cổ họng, mùi trứng vương trên đầu lưỡi, ầm ập trôi xuống bụng. Cô che miệng lại, lúc này chẳng biết tại sao tâm tình thật kích động, cô nếm được mùi vị nhớ mãi không quên trong hồi ức của Cảnh Chi Giới.

~~***

~~Cám ơn Đặng phu nhân cùng cháu gái của bà, sắc trời đã tối, bọn họ lập tức lại đi đến nơi Đặng phu nhân chỉ định mua nguyên liệu nấu ăn, trên đường lớn ở Hồng Kông, Nhân Nhân mua hai mươi hộp tinh bột khoai tây

“Cần... Cần như vậy nhiều không?”

“Như vậy sẽ không sợ làm hỏng, tớ muốn luyện đến thành công mới thôi” Nhân Nhân nói một câu chắc chắn.

Buổi tối ngủ trên giường tại khách sạn, bọn họ mệt mỏi nằm ngủ, bốn ba một ngày, Hà Phi cảm giác chân sắp bị cắt rời, sáng mai còn phải bay về Đài Loan.

Sau khi tắt đèn, ngoài cửa sổ, cảnh đêm hoa lệ Hồng Kông tràn ngập ánh sáng lấp lánh, sao trên bầu trời, cùng nhau chiếu rọi.

Hà Phi không nhận được hỏi Ủy Nhân Nhân: “Tổ trưởng, cậu thật sự làm được món ăn kia chứ? Thật là khó đó!”

“Nhất định Được” Nhân Nhân xoay người nhìn lại Hà Phi, ánh mắt lóe lên của cô, tràn đầy tự tin. “Bất cứ chuyện gì chỉ cần cố gắng, kiên trì không bỏ cuộc, nhất định sẽ thành công”

“Ừm...” Hà Phi nắm chặt chần suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu hỏi: “Cũng có rất nhiều minh tinh cũng cố gắng không được, cuối cùng vẫn già đi!”

Oa oa a~~! Nhân Nhân trừng cô ấy, hung ác nói: “Đó là hai chuyện khác nhau, OK!?”

“Ừm... Tổ trưởng, nhiều người theo đuổi cậu như vậy, tại sao cậu hết lần này tới lần khác đối xử tốt với anh ta như vậy?”

Nhắc tới Cảnh Chi Giới, khoe mắt đuôi lông mày Nhân Nhân đều là nhu tình mật ý. “Tớ đây cũng thường nghĩ, tại sao hết lần này tới lần khác là anh ấy!”

“Đúng vậy, không phải là rất nhiều người đối xử tốt với cậu, theo đuổi cậu rất lâu, Cảnh Chi Giới cảm giác lại rất lạnh nhạt, cậu hết lần này tới lần khác lại thích anh ta!”

“Có lẽ... Đối với tớ mà nói, anh ấy tựa như nước hoa BLV của Bvlgari. Tập hợp sự lạnh ngạo, kích tình, đối lập, tự chế, kích động toàn thân. Mới quen, tớ cảm giác anh ấy nhiệt tình nhiều thay đổi, quyền uy kích tình. Biết thật nhiều, phát hiện anh ấy tựa như mùi hương BLV, lạnh như băng, có thể thu hút kích động lòng người, không cách nào giải thích được cảm giác thần bí. Cuối cùng hương thơm này lan tỏa ra bầu không khí, hương buổi, đàn hương, tuyết tùng và xạ hương. Thật giống như anh ấy có ma lực khiến cho người ta suy nghĩ xa xôi, phong thái tuấn mị, không thể nắm lấy...” Nhân Nhân bỗng nhiên run sợ, cười khổ nói: “Đích xác là có rất nhiều người thương yêu tớ, nhưng chẳng biết tại sao chỉ có anh ấy làm tớ mê muội, chỉ có anh ấy có thể kích thích một mặt yếu ớt của tớ, chỉ có anh ấy có thể làm tớ không nhận được muốn làm nũng, cũng không biết tại sao, anh ấy xuất hiện, tớ thật giống như bị bệnh mù màu, đầy mắt lại không thấy tới những người khác nữa...”

Hà Phi thật tình nghe tổ trưởng nói chuyện, đây là lần đầu tiên, cô nhìn thấy tổ trưởng thần khí luôn luôn tung bay cũng có thời điểm hoang mang mờ mịt như vậy.

Nhân Nhân rũ mắt thấp giọng nói: “Tớ thường muốn cố ý không gọi điện thoại cho anh ấy, chờ anh ấy gọi trước; thường nghĩ không để ý tới anh ấy, nghĩ kiêu ngạo chút, không muốn làm anh ấy hư vinh, nhưng tớ lại không nhận được cuối cùng vẫn gọi điện thoại, không nhận được vẫn tìm anh ấy trước, không nhận được vẫn yêu anh ấy...”

“Có nhiều không nhận được như thế sao?” Không có khó khăn như vậy chứ? Hà Phi hoang mang.

“Tin tưởng tớ –” Nhân Nhân chắc chắn nói một câu. “Chính, là, không nhận, được!”

~~***

~~Buổi chiều thời tiết sáng sủa! Nhân Nhân tìm Hà Phi cùng Trần Đình tới thử món trứng trắng cô làm.

Sẽ tìm Trần Đình thuần túy là bởi vì... cô gái này trời sinh khắt khe, tuyệt không nói láo, càng không sợ đả thương tự ái người khác, giả sử cô ấy ăn mà khen, vậy nhất định là ăn ngon. Hà Phi còn lại là tới hỗ trợ.

Nhân Nhân ở phòng bếp, dựa theo trí nhớ hôm đó, đem cho tinh bột khoai tây và Mirin, đặt lên bếp nấu nước sốt.

Hai phút sau, ở phòng khách Hà Phi ngửi được mùi khét.

Trần Đình bật mũi. “Nhân Nhân, cậu lại nấu khét!”

Đáng giận! Nhân Nhân lấy nước sốt cháy khét ra, cho thêm nước sôi vào, một lần lại một lần nữa. Sau một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tiến vào bước xào nóng, Nhân Nhân vén tay áo lên, nhanh tay xào món ăn, học Tiểu Như lắc vòng chảo hai vòng, thoáng chốc dầu sôi bắn ra, Hà Phi cùng Trần Đình nghe thấy Nhân Nhân hét chói tai –

“A ~~” Nóng quá.

Trần Đình cau mày. “Cậu ấy là đang xào thức ăn, hay là đánh giấc?”

Hà Phi tương đối có nhân tính, nhảy dựng lên chạy đi nhìn. “Tổ trưởng? Cậu có sao không!?”

Một chút cũng không tốt, Nhân Nhân kiểm tra dấu vết cánh tay bị bỏng, Hà Phi vội vàng cầm thuốc xoa cho cô.

“Coi như xong...”

“Không!” Nhân Nhân nắm lấy cái xéng hào hùng hàng vạn hàng nghìn, tay trái chống eo, ánh mắt kiên định có thần, chí khí cao hét lớn. “Cho rằng tớ Ủy Nhân Nhân tùy tiện có thể xử lý mấy ngàn vạn dự án –” Cô tức giận chỉ lấy nổi cháy khét. “Chỉ là một món trứng trắng, há có thể làm khó tớ!”

“Ồ” Hà Phi sờ sờ mũi chạy trở về phòng khách.

“Hey” Trần Đình không nhìn được. “Cậu ấy muốn bao lâu mới có thể làm xong? Tớ tối nay có việc!” Nếu không phải Ủy Nhân Nhân chỉ một khoản tiền cho vật cưng của cô đi làm đẹp, cô mới lười tới đây nghe người phụ nữ này làm món trứng trắng nổi điên.

Cuối cùng sau những tiếng thét chói tai rất nhiều lần của Nhân Nhân, món trứng trắng ra đời.

Nhân Nhân bưng lên bàn, Trần Đình liếc về đầu cô bỗng nhiên thét chói tai, sợ đến Nhân Nhân thiếu chút nữa lật úp thành quả cực khổ của mình.

“Cậu lại sao thế?” Nhân Nhân hỏi.

“Oa a!” Trần Đình lần đầu tiên có vẻ mặt kinh hoàng như vậy. “Cậu đánh nhau với quỷ sao?” Ủy Nhân Nhân luôn luôn là người phụ nữ gọn gàng xinh đẹp, trang phục hoàn mỹ không chệch vào đâu được. Song lần này, mặt có một đốm dầu mỡ vậy bần, đầu tóc tán loạn, mắt phải híp mở, tựa như có một đám vết đỏ tím, áo sơ mi màu hồng phấn Channel cổ chữ V dính dầu mỡ vàng nhạt, cô thoát nhìn hiển nhiên giống như một người vừa mới đánh qua một trận, chẳng trách Trần Đình sợ hãi kêu. “Trời ơi ~~ Nhân Nhân, tớ chẳng thấy cậu xấu như này bao giờ”

“Xấu?” Gì cơ!? Nhân Nhân há hốc mồm, sờ mó mặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hà Phi vội vàng cúi đầu, hai vai run rẩy cố gắng đè nén ý muốn cười to, hết lần này tới lần khác Trần Đình còn đang nói không ngừng.

“Chắc chắc chắc ~~” Cô đánh giá Nhân Nhân, lắc đầu tiếc hận. “Xem Cảnh Chi Giới biến cậu thành bộ dáng gì đây? Đứt

hạnh của cậu quả thực giống như người điên, tóc tai bù xù, không có chuyện gì gây sự với một món ăn!”

Nhân Nhân xụ mặt xuống. “Đừng nói loạn, mau thử một chút!” Lần lượt đưa đĩa cho bọn họ. “Xem đã tốt hơn chút nào chưa?” Cô hăng hái ngăn cao chú ý về mặt của bọn họ.

Trần Đình gấp lên một chút, đưa lên miệng, thử một miếng. “Phì phì phì!” Ném đĩa.

Hà Phi gấp một miếng đưa vào trong miệng, Nhân Nhân chăm chú nhìn cô, nhìn cô che miệng lại, cô cười rất miễn cưỡng.

Đáp án rất rõ ràng, Nhân Nhân vỗ bàn hét lớn: “Được! Tớ lại đi xào, các cậu đợi”

Rất nhanh, lần thứ hai mang thức ăn lên.

Lần này Trần Đình thử một chút, không phì ra, chỉ lấy nước mãnh liệt súc miệng.

Hà Phi nuốt vào, hắc hắc hắc cười với Nhân Nhân. “Nhưng... Có thể ăn...” Chẳng qua là mùi vị có chút mặn”.

“Được, tớ lại đi!” Cô cứ như vậy thử qua lại mười lần.

Cuối cùng, Trần Đình nhìn không được, hãnh diện ăn ba miếng; Hà Phi chạm lên bồn cầu trong phòng tắm, thẻ tháng này không đựng bất kỳ loại thức ăn liên quan đến trứng; Nhân Nhân ngồi phịch ở phòng bếp, đứng ở bồn nước khóc thút thít! Ô ô, sao lại khó như vậy chứ!

Một món trứng trắng chính Ủy Nhân Nhân khóc!

~~***

~~Kế hoạch của Nhân Nhân là như vậy, ở buổi tối sinh nhật Cảnh Chi Giới, cô muốn làm món này cho anh ăn.

Trong lúc Nhân Nhân không biết chịu được bao nhiêu lần thất bại, chính là không chịu bỏ qua, Hà Phi bị cô làm hại chỉ cần đi đến phòng ăn nhìn thấy loại thức ăn có trứng, sắc mặt trắng bệch buồn nôn muốn ói, Trần Đình lại càng vô luận hồi lộ Nhân Nhân như nào nữa, cũng kiên trì không chịu lại đi thử ăn món trứng trắng nữa.

Nhân Nhân không thể làm gì khác hơn là cố gắng cố tẻ, sau khi thí nghiệm vô số lần, cô cuối cùng cũng có thể thuần thục làm ra món ăn này, cô dụng tâm thương thức, cảm giác hẳn là không tính là quá kém.

Ngày sinh nhật Cảnh Chi Giới, cô bắt đầu điên cuồng gọi điện cho Cảnh Thiếu Hoa

“Sinh nhật anh cậu cậu tới đây một chút được chứ?” Cô không sợ người khác nói cô làm phiền anh bạn nhỏ thuyết giáo. “Trên đời này cậu còn dư lại một người anh ruột, cậu lại giống như con rùa rụt đầu như vậy sao ~~” Thật ra thì cô hy vọng món ăn này Cảnh Thiếu Hoa cũng có thể ăn được, cô đoán cậu ta hẳn là cũng rất hoài niệm món ăn này.

“Tôi không đi!” Cảnh Thiếu Hoa phiền não gầm thét. “Chị không hiểu, tôi chán anh ta!”

“Hừ ~~” Nhân Nhân dùng vai kẹp điện thoại, vừa sửa sang lại phòng khách. “Tại sao chán anh ấy?”

“Anh ta chỉ biết mắng tôi, tôi nhìn thấy anh ta lại phiền chán!” Chỉ biết bảo cậu học bổ sung, bảo cậu đọc sách, thật giống như cậu bỏ học khiến cậu ta có bao nhiêu mất thể diện.

Ủy Nhân Nhân hít sâu một hơi. “Ai da, mắng cậu là niệm tình cậu, quan tâm cậu nha, anh ấy nếu như...”

“Dì –” Cảnh Thiếu Hoa cao giọng nói. “Đừng thuyết giáo tôi!” Cậu ta cảnh cáo.

Ủy Nhân Nhân trợn trắng mắt. “OK, cậu ghét anh cậu, tôi mặc kệ” Hừ hừ ~~ tức chết, còn gọi cô là dì!

“Rất tốt” Thiếu Hoa sáng khoái nói. “Dì cuối cùng cũng đã hiểu, bây giờ nói chuyện phiếm, đừng nói chuyện anh tôi” Cậu ta nhớ Nhân Nhân xinh đẹp biết bao nhiêu. “Dì lúc nữa đi ra ngoài chơi với tôi nhé? Tôi dẫn dì đi Nghi Lan, xe tôi mới vừa đổi lại động cơ, chắc, chúng ta đi tắm nước nóng, hắc hắc ~~ rất lãng mạn!”

Tiểu tử này, Nhân Nhân mới nói mấy phút đồng hồ, cơn giận của cô lại bắt đầu vượng. Cô xoa lấy huyệt Thái dương, kiềm chế tâm tình. “Thiếu Hoa ~~” Giọng nói ngọt ngào.

Cảnh Thiếu Hoa nghe rất hưng phấn. “Dì...”

Nhân Nhân xuất ra chiêu gỡ trò. “Thật ra thì... Aizz ~~” Cô giả bộ sầu não. “Tôi thật ra rất hy vọng cậu tới, còn đặc biệt mua rất nhiều món ăn, muốn nấu cho cậu ăn, không nghĩ tới cậu không đến, aizz...”

Oa a~~ “Cái gì!” Thiếu Hoa không tin. “Dì căn bản chẳng qua là chuẩn bị cho anh tôi, mỗi một lần đều nói yêu anh tôi biết bao nhiêu, tôi đi làm bóng đèn sao! Thiếu tôi căn bản không vấn đề gì, tôi căn bản không trọng yếu!”

Ha ha ha, Nhân Nhân che miệng cười trộm, thì ra là như vậy, Cảnh Thiếu Hoa chẳng qua là hy vọng được coi trọng quan tâm mà thôi. Cảnh Chi Giới thật khờ, dùng sai phương thức thương yêu em trai.

Nhân Nhân thật giống như đang dụ dỗ trẻ nhỏ vậy, cô miễn cưỡng gãi gãi đầu nói láo. “Ừm, đừng nghĩ như thế, thật ra thì, lần trước khi ăn bữa đêm, tôi cảm thấy được rất thú vị, cậu biết anh cậu rất nhàm chán, tôi nghĩ nếu là buổi tối cậu đến đây, nhất định rất náo nhiệt, rất thú vị, cho nên... Aizz ~~” Nhân Nhân giả bộ thất vọng. “Quên đi, aizz ~~ tôi sao có thể để mình vui vẻ mà miễn cưỡng người khác, quên đi ...” Moa ha ha, giả bộ chiều này Nhân Nhân hiểu rõ nhất. Làm quảng cáo nha, không giả một chút sao được!? “Tôi phải cúp máy” Cô lập tức làm bộ muốn cúp máy.

“Đợi...” Cậu ta an tĩnh trong chốc lát. “Mấy... Mấy giờ?” Bỗng nhiên ngoan như con cừu nhỏ, nói năng ngọt xớt, bị Nhân Nhân thu phục.

Ha ha ha ha, Nhân Nhân cười trộm, mắc câu rồi. “Ừm, sáu giờ, được chứ? Tôi sẽ làm rất nhiều món ăn, cho cậu ăn đó ~”

“Nói trước với dì –” Cậu ta thanh minh trước. “Tôi sẽ đặc biệt đến gặp dì, không liên quan đến anh tôi”

“Dĩ nhiên” Nhân Nhân cười hì hì, cúp máy. “Thành công!”

Nhân Nhân cầm điện thoại ảo tưởng, tối nay ẩm áp biết bao nhiêu –

Cảnh Chi Giới ước chừng năm giờ tan việc, về đến nhà, mở cửa phát hiện cô và Cảnh Thiếu Hoa tổ chức sinh nhật cho anh, anh vui mừng. Sau đó anh và Cảnh Thiếu Hoa ăn món trứng trắng, bọn họ cảm động vô cùng, cũng bội phục cô lợi hại, có thể làm ra món ăn này. Cảnh Chi Giới bởi vì cảm động thì càng yêu cô hơn, bọn họ buổi tối ôm nhau ngủ, từ đó anh mở rộng tấm lòng với cô, anh không hề bị động nữa, anh sẽ nhiệt tâm thương yêu cô, bởi vì anh phát hiện tình yêu chân thành là vô địch, ngay cả món trứng trắng cô cũng có thể tìm trở về giúp anh. Giữa bọn họ không hề bị ngăn cách bởi bóng ma quá khứ nữa, bọn họ từ đó có thể hạnh phúc cùng nhau.

Ha ha ha... Tuyệt tuyệt tuyệt!

Nhân Nhân cầm túi đi mua đồ. “Lên đường!”

~~***

~~Thập Phương, Cảnh Chi Giới đang giúp đồng nghiệp giải quyết vấn đề máy vi tính, điện thoại trên bàn vang lên.

“Chi Giới” Giọng nói ngọt ngào cũng không xa lạ gì.

“Mỹ Đại” Cô ta là nữ tiếp viên hàng không, cá tính không câu nệ tiểu tiết, rất phóng khoáng, vẫn duy trì rất tốt quan hệ với anh, hai người thỉnh thoảng cũng lên giường. Chẳng qua, đó cũng là chuyện trước khi biết Nhân Nhân.

“Em mới bay về từ San Francisco” Cô ta nũng nịu hỏi. “Biết không? Hôm nay là sinh nhật của anh, chúng ta đi KK uống một chén chứ?” Cô ta nhớ phong thái mê người của Cảnh Chi Giới.

Cảnh Chi Giới vốn muốn từ chối, bỗng nhiên ý niệm trong đầu vừa chuyển, nghĩ đến mình quá chìm đắm với Nhân Nhân, anh cần người phụ nữ khác khiến cho anh phân tâm. “Được rồi, sau khi tan việc anh sẽ tới”

“Mau tới đó, em mang quà từ San Francisco cho anh, em rất nhớ anh đó!” Cô ta nói lạnh lạnh, lên kế hoạch tối nay muốn triền miên cùng Cảnh Chi Giới.

Cảnh Chi Giới nghe được ra trong giọng nói của cô ta có khát vọng, anh mỉm cười, cúp điện thoại.

~~***

~~Kế hoạch của Nhân Nhân, món trứng trắng sẽ làm sau khi Cảnh Chi Giới về đến nhà, bởi vì món ăn này không thể đợi.

Kế hoạch của Nhân Nhân, anh ước chừng sáu giờ về đến nhà, Nhân Nhân nghĩ đến rất đẹp, nhưng mà — tới chỉ có Cảnh Thiếu Hoa.

“Tôi đã đói bụng!” Cảnh Thiếu Hoa xụ mặt. “Dì, tôi muốn ăn cơm”

Sắc mặt Nhân Nhân khó coi, bảy giờ, anh còn chưa về nhà. Cô thử trấn an Cảnh Thiếu Hoa. “Chờ thêm một chút nữa đi” Bởi vì nghĩ cho Cảnh Chi Giới vui mừng, cô không nói với anh muốn tới, cho nên...

Hơn bảy giờ, Cảnh Thiếu Hoa bắt đầu oán trách. “Nói cái gì mà dì yêu thích tôi, muốn tôi, tôi thấy dì căn bản chỉ quan tâm đến anh tôi, tôi chết đói!”

Nhân Nhân cầm điện thoại, quyết định không phải vui mừng, bước đầu tiên đột nhiên thất bại, cô gọi cho Cảnh Chi Giới.

“Alô?”

Cảnh Chi Giới đang uống rượu với Mỹ Đại. “Nhân Nhân à”

Nghe được ra tiếng động lớn ồn ào, anh đang đi với người khác? “Em ở nhà anh” Vốn tưởng rằng anh nghe xong thì trở về ngay, kết quả anh chỉ lãnh đạm một câu.

“Oh, anh không biết em tới” Anh thấp giọng nói. “Anh đang ở KK với bạn”

Mỹ Đại vươn người tới cười híp mắt hỏi: “Người nào đó? Chi Giới?” Cô ta gọi đến vô cùng thân mật.

Nhân Nhân nghe thấy được, thốt ra. “Nói cho cô ta biết — em là ai!” Gọi thân mật như vậy, đáng giận!

Cảnh Chi Giới nhú mi, anh rất không thích loại giọng điệu ra lệnh này của Nhân Nhân. Cho tới bây giờ anh cũng không phải là người ai cũng có thể khống chế, anh trả lời Mỹ Đại: “Là bạn anh”

“Bạn?” Nhân Nhân không nhận được gầm thét. “Em là bạn của anh!?” Hừ hừ~~ tức chết!

Cảnh Thiệu Hoa đang xem ti vi bị cô gầm đến quay mặt lại, nhìn thấy Nhân Nhân nắm điện thoại giận đến toàn thân phát run.

Cô gầm thét chỉ làm cho Cảnh Chi Giới lãnh đạm hơn. “Em xảy ra chuyện gì?”

“Em xảy ra chuyện gì? Em là bạn của anh? Một người bạn cho phép ôm hôn ân ái? Thì ra là định nghĩa bạn của anh rộng như vậy!” Cô không nhận được nổi giận. “Anh còn có bao nhiêu loại bạn này nữa?” Giả bộ cười!

Anh im miệng không nói. “...” Đột nhiên giọng nói nghiêm túc lên. “Không nên tùy hứng, anh không thích em như vậy”

Tới địa ngục đi! Nhân Nhân vốn muốn rống lại như thế, nhưng bỗng nhiên nghẹn lại. Cô không thể tin được mình lại dịu ngoan nói –

“Được. Em làm bữa ăn tối, anh muốn trở về hay không?” Sau khi nói ra, cô cảm giác rất chán ghét mình như vậy.

“Em ăn đi, anh mới vừa ăn xong”

“Anh không muốn về? Anh sẽ ở đó lâu sao? Hai người có...” Có lên giường không? Nhân Nhân không nói nổi nữa. Nhân Nhân nghẹn lại, bỗng nhiên ý thức được, anh rất có thể đối xử với người đàn bà kia giống như đối với cô, anh cũng có thể có thể hôn cô ta, ân ái cùng cô ta, bởi vì định nghĩa bạn của anh rộng khắp như vậy. “Anh có trở về không?”

“Có chứ” Đáng chết, anh không thích giọng nói sâu não của cô, làm anh cảm giác mình tàn nhẫn, nhưng anh đổi lại càng tức giận bản thân, anh bỗng nhiên lo âu. “Còn có việc sao?” Anh cảm giác mình đáng giận, cô không chịu cúp điện thoại.

Anh im lặng không nói trong chốc lát, giống như ngày thường, anh cúp điện thoại trước.

Cảnh Thiệu Hoa ước chừng đoán được chuyện gì, cậu ta tê liệt ngã xuối

ng ghé sofa. “Chúng ta có thể ăn chứ?” Trên bàn bày đầy món ăn. Cậu ta liếc cô một cái, cô thật giống như u mê, đứng trước tủ âm tường, trong tay còn cầm điện thoại, phảng phất thất thần. Cậu nhún nhún vai, tập mãi thành thói quen nói: “Không cần chờ anh ta. Tính cách anh ta tôi hiểu nhất, anh ta sẽ không vì ai mà thay đổi, trên thực tế đi có chìa khóa nhà anh ta đã là kỳ tích”

Cô không khóc, chẳng qua là thật giống như u mê.

Cậu gãi gãi đầu, sườn mặt cô rất yếu ớt, thân thể cứng còng của cô cảm giác rất đau thương, chân tay cậu luống cuống. “Dì, được rồi, anh ta không đến coi như xong, còn có tôi với dì mà! Rõ ràng dì gặp gỡ tôi tốt hơn, tôi sẽ không giống anh tôi, dì xinh đẹp như vậy, tại sao lại cứ lãng phí thanh xuân với anh tôi chứ!”

Nhân Nhân hít sâu một hơi. “Đợi một chút, làm thêm một món, chúng ta có thể ăn” Không sai, anh thì là cái gì cơ chứ!

Thiệu Hoa kinh hô: “Còn có món gì nữa?” Đã một bàn đầy thức ăn rồi. “Ăn không hết nữa!”

Nhân Nhân bước vào phòng bếp, một giờ sau, Cảnh Thiệu Hoa bỗng nhiên nhảy dựng lên từ ghế sofa, ngây ngẩn cả người.

Đó là mùi vị sâu trong trí nhớ, Nhân Nhân mang ra món trứng trắng, cậu u mê.

Cô đặt lên bàn, quay đầu cười với cậu. “Đến ăn đi”

Cảnh Thiếu Hoa hơi giật mình ngồi xuống, Nhân Nhân đưa đũa đưa cho cậu ta.

Cậu ta trừng mắt nhìn món ăn kia, vẻ mặt ngạc nhiên, cậu ta gấp thức ăn, đưa vào miệng, sau đó cậu ta đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn lại Úy Nhân Nhân.

Cô cười ảm áp với cậu ta. “Thích không? Không biết có làm được hay không?” Cô nghĩ cậu ta thích, bởi vì ánh mắt cậu ta chớp động, ánh mắt cậu ta mông lung, hốc mắt đỏ. Cô cảm giác cậu ta nắm chặt tay, cậu ta kích động nói không ra lời.

“...” Ngay cả mũi cũng đỏ. Cậu ta im lặng không nói, một hơi ăn thật nhiều món trứng trắng.

Nhân Nhân ngồi ở bên cạnh cậu ta, lẳng lặng nhìn cậu ăn. Cô chống cằm, tối nay thật thất bại, niềm vui duy nhất chính là nhìn thấy Cảnh Thiếu Hoa cảm động như thế.

Khẩu vị của Cảnh Thiếu Hoa tốt hơn, ăn liền ba bát cơm. Sau đó cậu ta đặt bát xuống, hô một hơi, ngây ngốc nói: “Sau khi ba mẹ chết, em hôm nay là vui vẻ nhất...” Cậu ta quay đầu hỏi Nhân Nhân. “Chị là học đặc biệt cho anh em, có đúng không?”

Nhân Nhân im lặng.

“Chị rất yêu anh em, có đúng không?”

Nhân Nhân cam chịu.

Tay của cậu ta nắm chặt, cậu ta nói: “Làm, người, phụ, nữ, của, em, đi!” Cậu ra nhấn từng chữ từng câu. “Em sẽ đối xử với chị thật tốt, em tuyệt đối sẽ không hại chị thương tâm như anh em, thời điểm chị cần em em sẽ xuất hiện, khi chị thương tâm em sẽ bảo vệ chị, chị nghĩ muốn yêu bao nhiêu em đều có thể làm được, anh ta đối xử với chị rất tệ rất xấu xa, em sẽ đối xử với chị rất tốt rất tốt. Hơn nữa em sẽ chỉ một lòng với chị, chị muốn em làm cái gì em cũng sẽ vì chị mà làm!”

Nhân Nhân bỗng dưng cảm thấy đau lòng, đau lòng chính là những lời nói tuyên cáo này quá nhiều người nói với cô. Con người tại sao như vậy? Chưa chịu đủ thương hết lần này tới lần khác lại muốn đi tìm chút tội tới chịu? Rõ ràng rất nhiều người thương yêu, hết lần này tới lần khác muốn đi yêu người không thích mình!? Chẳng lẽ chỉ vì thể nghiệm tư vị u buồn? Chẳng lẽ càng khó khăn, càng cầu xin không được, cô lại càng cảm thấy trân quý?

Cô tại sao có thể như vậy!? Bị Cảnh Chi Giới gây thương tổn, tim cô còn đập nhanh; nghe lấy lời ngon tiếng ngọt người bên cạnh, cô lại không phản ứng chút nào!?

Cô học món ăn này là để muốn đánh động tâm Cảnh Chi Giới, châm chọc biết bao, lại rung chuyển em trai anh ta!

“Cám ơn cậu” Nhân Nhân xụ mặt, nhìn lại Thiếu Hoa. “Tôi...”

“Quên đi!” Cậu ta phất tay cắt ngang lời cô. “Em biết, trong mắt các người chỉ có anh em! Đần muốn chết, anh ta hư hỏng như vậy, yêu anh ta, em thật nghĩ không ra, tại sao đều thích tự tìm khổ như vậy?”

Nhân Nhân run sợ, đúng vậy, cô cũng nghĩ không ra!

9. Chương 9

Đêm khuya, những bảng quảng cáo lấp lánh, ngoài quầy rượu, một người lén lút núp bên ngoài cửa kính.

Chỉ liếc mắt nhìn là tốt rồi, hai tay Nhân Nhân nắm lấy khung cửa sổ, khom người nhìn lên mọi người trong quán rượu KK, mắt to tinh ranh, tìm kiếm thân ảnh của anh. Loại hành động rình trộm này thật sự không cao thượng, nhưng yêu làm cho người ta điên cuồng!

Trước kia cô đối với những người phụ nữ theo dõi, hoặc là dò xét điện thoại di động bạn trai không thèm nhìn, cô luôn cười nhạt, không nghĩ tới... Aizz, gặp quỷ! Bây giờ cô lại cũng rơi vào loại tình trạng này.

Cô muốn biết thái độ của anh với những người phụ nữ khác, cô thật muốn biết ở trong lòng anh, cô có gì khác biệt với những người phụ nữ khác. Cô điên rồi, luôn luôn kiêu ngạo tự phụ, thế nào cũng không nghĩ ra có một ngày hèn mọn len lén nhìn trộm anh như vậy...

Ồ ô... Nhân Nhân vừa trách mắng mình, vừa vội lấy tìm thân ảnh cao lớn của anh.

Nếu như phát hiện anh đối xử với những người phụ nữ khác giống cô, phát hiện anh cũng hôn những người phụ nữ khác, cũng ôm những người phụ nữ khác, như vậy, cô còn yêu được tiếp sao?

Ánh đèn PUB mờ mờ, Nhân Nhân nheo mắt lại, dán sát vào cửa kính mãnh liệt nhìn, bỗng nhiên ngừng thở. Cô nhìn thấy! Trước quầy ba, một người đàn ông đang ngồi, trầm tĩnh yên lặng chói mắt, không phải là người đàn ông mê hoặc khiến cô thất hồn lạc phách sao?

Ấu phục hàng hiệu màu đen, đường nét cắt may lộ ra thân hình cao to rắn chắc của anh. Anh nghiêng người ngồi, cánh tay thon dài của anh đặt trên bục quầy, vòng bạc trên cổ tay anh tỏa sáng, tóc của anh tựa như đêm đen. Anh đang ngồi đối diện nói chuyện với một cô gái trang phục khêu gợi.

Trong nháy mắt, những người khác đều không còn tồn tại, trong mắt Nhân Nhân chỉ nhìn thấy khuôn mặt chói mắt của anh, còn có khuôn mặt tươi cười ngọt ngào kia. Anh nói không nhiều lắm, hầu hết chẳng qua là mỉm cười lắng nghe người phụ nữ kia nói chuyện.

Hai tay Nhân Nhân dán tại cửa sổ kính lạnh như băng, chân thon dài mảnh khảnh dưới váy ngắn chết lặng trên sàn, cánh cửa kính ngăn cách tiếng nhạc điếc tai cùng với những trai thanh gái lịch, tầm mắt của cô sít sao đi theo Cảnh Chi Giới, cô đáng chết là lại rất thích anh, anh tại sao lại đẹp trai chói mắt như vậy?

Cô mơ hồ nhìn tư thế ngồi lười biếng tự tin của anh, nhìn bộ dạng anh nhíu lông mày, anh hút thuốc rồi phả ra khói trắng, anh uống rượu, cho dù bọn họ đã ngủ với nhau vô số lần, lúc này nhìn anh, tim Nhân Nhân vẫn đập như đánh trống, thượng đế tạo ra con người thật không công bằng, nhìn Cảnh Chi Giới một chút, những người đàn ông xung quanh PUB nhiều như vậy, cũng chỉ có anh giống như người mẫu trong các tạp chí.

Ánh mắt Nhân Nhân hoảng hốt, cô có phải quá nông cạn hay không? Bị một ma quỷ mê người dễ dàng bắt làm tù binh, vất óc tìm mưu kế, chỉ vì muốn làm người phụ nữ duy nhất của anh ta.

Nhân Nhân nhìn thấy đối diện anh, trong mắt người phụ nữ kia có thần thái mê luyến giống cô, cô có thể hiểu rõ tâm tình của người phụ nữ này có bao nhiêu vui vẻ, những người phụ nữ xung quanh bị Cảnh Chi Giới nhìn, rất khó kìm được tìm đập rộn lên. Cô nàng kia trăm phần trăm giống như cô, đã đem linh hồn nhỏ bé bán a quỷ.

Nhưng anh vẫn lạnh lùng bình tĩnh, vẫn trấn định tự nhiên, thật giống như sự mê luyến của bọn họ cũng là đương nhiên, không ly kỳ. Nhân Nhân nhìn lên anh thật lâu, vai cô đau nhức, hai chân cô tê dại, cô lại không muốn rời đi, cô điên rồi sao? Ngay ngốc ở chỗ này rình trộm anh.

Nhân Nhân nhìn người phụ nữ kia lấy ra một món quà được gói cẩn thận, tim Nhân Nhân chột trầm xuống. Thì ra là sinh nhật của anh đã được hẹn trước, bọn họ tới KK tổ chức sinh nhật, ngoài PUB ra thì cô được coi là cái gì?

Cảnh Chi Giới mở quà ra, cô nàng kia nghiêng người tới, sau đó đem thứ gì khác lên caravat Cảnh Chi Giới, kẹp caravat sao, động tác thân mật của người phụ nữ kia làm lồng ngực Nhân Nhân căng thẳng, mà khi cô ta kéo lấy caravat, khi anh hôn lên má, Nhân Nhân cảm giác huyết mạch sôi trào, như đang có lửa thiêu. Người phụ nữ kia nói thầm bên tai anh, sau đó đẩy nhiệt tình ôm anh. Nhân Nhân nghĩ chém đứt tay của cô ta, muốn xông vào đẩy người phụ nữ kia ra, nhưng cô có tư cách gì? Cô không tính là cái gì của anh... Ý niệm trong đầu này khiến cho cả người Nhân Nhân lạnh run.

Bỗng nhiên bọn họ đứng dậy đi tới, Nhân Nhân vội vàng nhanh chóng vào chỗ tối. Bọn họ đi ra khỏi KK, Nhân Nhân làm bộ sửa sang lại đầu tóc che mặt của mình, bọn họ đang ở phía trước cô, gần như thế, Nhân Nhân khẩn trương sắp hít thở không thông, cô nên lên đi, nhưng cô còn muốn tiếp tục nhìn lên, bọn họ sẽ đi đâu? Anh sẽ lên giường với cô ta sao?

Chẳng qua là phỏng đoán, Nhân Nhân liền đau lòng giống như bị xé nát, cô sợ đến cả người cứng ngắc.

Mỹ Đại nhu nhược dựa vào Cảnh Chi Giới. “Em... Thật giống như có chút say...” Bộ ngực vô tình hay cố ý ma sát cánh tay anh, ám hiệu ra cô ta muốn mời gọi.

“Ồ” Cảnh Chi Giới đưa tay bắt taxi, cô thất thần. Anh giúp cô ta mở cửa xe. “Say thì nghỉ sớm một chút đi”

“Anh... Anh không đưa em về?” Mỹ Đại kinh ngạc, anh chớp chớp mắt.

“Đi ngủ sớm một chút” Cảnh Chi Giới đóng cửa xe, xe chạy nhanh, Mỹ Đại thất vọng liên tục quay đầu nhìn quanh anh.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng vang, Cảnh Chi Giới quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh bối rối trước PUB.

Shit! Một gã đàn ông say vừa lúc ngã xuống phía trước Nhân Nhân, còn đau đến kêu to, muốn chết! Tất cả ánh mắt cũng nhìn về phía này, Nhân Nhân vội vàng xoay người, làm bộ nghiến cừu tro bụi trên cửa sổ kính, cô tự nhiên giật mình đó là một sai lầm trí mạng, cửa sổ kính vừa lúc phản chiếu khuôn mặt cô, cô nhìn thấy Cảnh Chi Giới đã bước đến.

OH! Cô che kín mặt, trốn như một đứa trẻ bị bắt vì chơi ăn gian. Thật mất thể diện! Trời ạ!

“Nhân Nhân” Cảnh Chi Giới dừng ở phía sau cô. Anh nhìn cô nguyên rửa một tiếng, mãnh liệt xoay người giờ cao hai tay lớn tiếng tự thú.

“Được rồi, được rồi, là em” Chợt cúi đầu không dám nhìn anh.

“Em theo dõi anh?” Anh hỏi, giọng nói bình tĩnh phỏng đoán không ra tâm tình của anh.

“Chỉ là vừa lúc đi ngang qua!” Hứ hứ ~~ tuyệt đối không

thừa nhận, thật mất thể diện.

“Em ở đây rình trộm anh đã bao lâu?” Anh buông mắt xuống tỉnh táo hỏi, giống như đang nói chuyện với đứa trẻ nghịch ngợm bốc đồng. “Chắc, chắc, đây không phải là hành động cô gái tốt nên có”

“Em không có rình trộm mà –” Nhân Nhân phủi bụi trên quần, nói dối rất tự nhiên, nhưng không dám nhìn ánh mắt anh. “Em không phải nói em thuận đường đi qua sao, anh đang ở KK, em muốn thuận tiện đến gọi anh thôi!” Cô biết mình miễn cưỡng, nhưng tự ái của cô chính là kiên trì không chịu nhận lầm. Cô giả bộ ngốc.

“Ừ, được, anh biết rồi” Anh thờ ơ nói một câu

Anh không trách cô, nhưng cô biết anh rất thông minh, anh căn bản biết cô đang nói dối. Nhân Nhân cảm thấy thật là khó xử, cô sao lại biến mình chật vật buồn cười như vậy? Cô chịu đủ rồi, tự tin của cô bị anh giết còn chưa đủ sao? Cô nắm chặt tay, ngăn đầu bỗng nhìn chằm chằm anh, tuôn ra một câu –

“Anh có yêu em hay không?” Lời này vừa nói ra, bọn họ đều ngơ ngẩn. Những ánh sáng lập lờ sau lưng anh lóe lên, ánh mắt Nhân Nhân bỗng bừng đỏ. Mê luyến anh đến không thể tự thoát ra được, mà anh vĩnh viễn bàng quan nhìn cô chìm đắm.

Cô nhẩn nại sắp đến cực hạn, cô không muốn phỏng đoán thử dò xét trái tim của anh nữa, cô phải hỏi rõ, rất ngốc, rất vọng động, nhưng ông trời, cô cũng chịu không được mình càng ngày càng nhỏ bé hèn mọn ở trước mắt anh nữa

Kế hoạch tối nay của cô thất bại thảm hại, tâm tình cô kém đến nỗi có thể liên tiếp tiêu diệt gọn hai chai Vodka, chỉ cần có thể quên anh. Cô muốn tìm về Ủy Nhân Nhân tự tin thông minh, hài hước khôi hài, thần

thái phần chần kia, cô không thể cho phép mình nhần nhịn tiếp tục như vậy nữa. Trừ phi, trừ phi anh nói anh yêu cô, bằng không, cô thật không biết mình sẽ làm cái gì.

Cô hỏi, lời đã ra khỏi miệng, thì không thể thu hồi. Nhìn đôi mắt sâu đen láy không thấy đáy của anh, đợi chờ anh hồi âm. Mà giờ phút đợi chờ này, cô cảm giác máu của mình từ từ ngưng kết thành băng, cô sợ đến sắp hít thở không thông.

Nhân Nhân từng cảm thấy, giọng nói thấp trầm khàn khàn của Cảnh Chi Giới ảm áp thoải mái giống như gió đêm phất qua ngọn cây, nhưng lần này vẫn là giọng nói mê người như trước, nhưng giống như một tia sét, đánh đau tâm can cô. Người từng khiến cô lên thiên đường, giống như trước có thể một tay đẩy cô vào địa ngục.

“Anh... Không biết” Anh đáp. Đây là lời nói thật, anh thích cô, nhưng chữ yêu này quá nặng, anh không biết như thế nào coi là yêu. Yêu cùng thích, anh chẳng bao giờ đi phân biệt.

“Không biết? Anh không biết?” Nhân Nhân trống rỗng nhắc lại lời anh, cô thương cảm nhìn ánh mắt anh. Nghĩ đến những cái ôm thân mật kia, ước hẹn ngọt ngào kia, bữa ăn tối dưới ánh nến vui vẻ, ánh mắt sáng sớm tỉnh lại trong mắt nhau, thời gian ban đêm lưu luyến trên sofa, còn có vai sóng vai nắm tay đi dạo phố, tầm mắt Nhân Nhân rời xuống, đánh giá đôi môi kiên nghị lãnh khốc của anh, trong rạp chiếu phim không kham, trong bóng tối anh cúi người hôn cô, triền miên hôn kiểu Pháp, khắc sâu trong trí nhớ.

Nhân Nhân cảm giác mình thật giống như bị đào thành trống rỗng, cảm giác khí lực của mình giống như nước đổ xuống rồi biến mất.

Cùng nhau mua thức ăn, cùng nhau mua cây anh đào, cùng nhau cãi cọ cách nấu súp, cùng nhau mắng chửi, trải qua nhiều chuyện như thế, yêu hay không yêu cô? Anh cũng không biết nói! Nhân Nhân lại nhìn ánh mắt anh, từ trong ánh mắt kia chỉ nhìn thấy con người mơ hồ! Chỉ có bóng dáng của cô sao? Cô một mực tự quyết định, tự mình say mê sao?

Nhân Nhân bỗng nhiên suy yếu, co quắp dựa vào cửa sổ kính, cô mím chặt môi, rừ mắt không hề nhìn ánh mắt tàn khốc kia nữa. Cô mím môi, mím rất chặt, cô phải rất cố gắng, mới có thể ngăn cản mình thất thố gào khóc.

Cô giống như là bị thứ đau thương to lớn gì đánh bại, bộ dáng bị thương của cô làm anh sợ, anh vươn tay phải ra nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô.

“Nhân Nhân?” Dưới lòng bàn tay, cánh tay cô lạnh quá, anh cảm giác cô căng thẳng thân thể, cô đang run rẩy. Trái tim anh bỗng dưng đau đớn. “Anh rất thích cảm giác ở cùng em” Nếu như đây chính là yêu, anh phải nói cho rõ ràng.

Nhưng cô cắt ngang lời anh, cô cảm giác anh đang thương hại cô, đây không thể nghi ngờ là việc người kiêu ngạo như cô không thể chịu được! Cô tránh khỏi tay của anh, rụt vai. Ánh mắt trống rỗng của cô nhìn xuống đất, cô suy yếu nói ra câu nói cô thường nói kia –

“Chưa từng có cái gì có thể làm khó Ủy Nhân Nhân tôi...” Cô ngửa mặt lên, ánh mắt mờ mịt. “Chỉ có anh” Lần này, cô nhận thua. Cô rời đi.

“Nhân Nhân?” Anh quay đầu lại nhìn cô nhập vào đoàn người, bước đi của cô trầm nặng chậm chạp như vậy, bóng lưng cô buồn bã bất lực như vậy, hoàn toàn không giống Ủy Nhân Nhân mới quen lúc trước kia, Cảnh Chi Giới chợt hiểu ra, ý thức được anh hại cô thâm biết bao nhiêu.

Anh muốn đuổi theo cô, nhưng anh do dự, anh sợ mình chỉ biết thương tổn cô lần nữa, cô muốn cái gì? Thiên trường địa cửu ở một chỗ sao? Cô hỏi anh, anh yêu hay không yêu cô, nhưng yêu là dạng gì? Anh đã sớm quên mất cảm giác giao ra tình cảm là như nào, nên yêu như nào?

~~***

~~Cảnh Chi Giới cuối cùng vẫn không đuổi theo, anh cố thủ lấy vị trí của mình. Anh về nhà, mở cửa, khiếp sợ với mùi vị trong trí nhớ tràn ngập trong nhà.

Trước bàn ăn, Cảnh Thiếu Hoa đợi một đêm quay mặt lại. “Anh cuối cùng cũng trở về”

Cảnh Chi Giới run sợ, bước tới trước bàn, kinh ngạc nhìn đĩa trứng trắng trên bàn. “Đây là...”

“Ủy Nhân Nhân làm” Cảnh Thiệu Hoa ghét cay ghét đắng nắm lấy áo khoác, tính toán rồi đi. “Chị ấy hôm nay đặc biệt tới tổ chức sinh nhật cho anh...” Cảnh Thiệu Hoa trừng anh một cái. “Anh tại sao cứ thích hại phụ nữ thương tâm?”

Cậu ta đánh giá vẻ mặt hồ hững của Cảnh Chi Giới. “Này, anh không cảm động sao?” Hừ, anh ta vẫn còn có bộ dạng con đà điểu, mẹ kiếp! “Lúc này tôi ăn món này nước mắt cũng phải tuôn ra, mẹ kiếp anh chính là tên chết tiệt” Cảnh Thiệu Hoa nổi giận dùng dằng đẩy anh. “Anh phải yêu người ta, phải phân rõ ràng với chị ấy! Mẹ kiếp, người ta đối với anh như vậy, anh còn cho chị ấy là bạn bè bình thường, hừ hừ ~~” Thiệu Hoa gầm thét. “Anh có thể thông minh một chút, tương lai anh đeo khuôn mặt đà điểu này đi thi đấu đi!” Thiệu Hoa mắng xong, tức giận đóng sầm cửa vang cả gian nhà.

Cảnh Chi Giới ngồi xuống, nhìn món ăn đầy bàn, còn có món trứng trắng Nhân Nhân đặc biệt học cho anh. Anh cầm đũa, ăn một miếng. Sống đến nay, anh lần đầu tiên chán ghét mình như vậy.

Món ăn đã lạnh, tâm tình của anh lại thật kích động. Mùi vị ấm áp vương trên đầu lưỡi anh thật lâu không tiêu tan, cô tại sao đối tốt với anh như vậy? Cô tại sao hết lần này tới lần khác muốn làm anh cảm động?

Cảnh Chi Giới tâm tình phức tạp, trái tim chết lặng đã lâu của anh bị cô hòa tan, anh nên bắt cô làm sao đây? Tình yêu của cô khiến anh thật sợ hãi...

~~***

~~Mặc kệ bạn thương tâm bao nhiêu, mặt trời vẫn chiếu sáng vào bạn. Mặc kệ bạn muốn trốn trong bóng tối giấu diếm mình bao nhiêu, suy nghĩ hối tiếc bao nhiêu, trời vẫn phải sáng, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, người không nên tưởng niệm vẫn cứ tưởng niệm.

Mặc kệ bạn dùng nhiều mục đích bao nhiêu tưởng niệm anh ta, tỷ lệ anh ta xuất hiện cùng cường độ bạn tưởng niệm không hẳn sẽ có quan hệ trực tiếp.

Nhân Nhân vẫn nghiêm túc làm tốt công việc của mình, Hà Phi sau khi tới không nhận được hỏi cô.

“Anh ta ăn món trứng trắng, anh ta cảm động không?” Hà Phi trời sinh cũng không phải là người quá nhạy cảm, nếu như cô tinh tế một chút, sẽ chú ý tới đau thương chột lóe rồi biến mất trong mắt Nhân Nhân.

Nhân Nhân mỉm cười tránh đề tài đó. “Hà Phi, buổi tối bọn mình đi Dora ăn cơm nhé” Một mình ăn cơm cô sẽ nhớ tới anh.

“Được!” Hà Phi cho là cô không nghe thấy lời của mình, lại hỏi: “Anh ta ăn thì nói sao? Có phải cảm động muốn chết hay không?” Ánh mắt Hà Phi tỏa sáng.

“Hà Phi...” Nhân Nhân cúi đầu nhìn chăm chú vào bản thiết kế, thờ ơ nói một câu: “Anh ta không, tớ không làm cho anh ta ăn” Cô sĩ diện, cô không chịu thừa nhận thất bại, cho dù dưới đáy lòng cô nhận thua.

Hà Phi lặng yên, bây giờ cô chú ý tới, chú ý tới hốc mắt Nhân Nhân sưng đỏ, cô bỗng nhiên không biết làm sao, lúng túng gãi gãi đầu. “Ừ... Thật ra thì... Tớ cảm thấy được món trứng trắng khó ăn muốn chết!” Cô nói lung tung.

Nhân Nhân bật cười, cô biết Hà Phi không biết an ủi cô như thế nào. Cô ngẩng đầu nháy mắt mấy cái với Hà Phi. “Không sai, thật là khó ăn muốn chết”

Yêu một ma quỷ mê người, so sánh với yêu thiên sứ thuần khiết đơn giản, rung động đến tâm can, khắc cốt ghi tâm hơn.

Ủy Nhân Nhân mở máy hai mươi bốn giờ, bắt luận đi đâu, ngay cả tắm cũng mang theo điện thoại di động, cô hy vọng ma quỷ cô yêu kia, cuối cùng cũng nhớ đến cô, sau đó lập tức tìm cô. Song, Cảnh Chi Giới thật ác độc, bỗng nhiên giống như là bốc hơi khỏi nhân gian, không có một chút tin tức.

Ban đêm Nhân Nhân trần trọc trở mình, giường của cô phẳng phất còn lưu mùi của anh, thân thể của cô tưởng niệm sự ẩm ướt của anh, nước mắt của cô còn chưa khô hết, làm thế nào để tẩy sạch quan hệ của bọn họ. Anh sao lại nhẫn tâm như thế? Cô sao lại vô dụng như vậy?

Tưởng niệm anh hôn cô, cảm giác ngón tay có lực của anh luồn qua sợi tóc cô. Tưởng niệm anh dùng lực ôm cô, sức lực anh xuyên thấu vào chỗ sâu trong cô, tưởng niệm rung động được anh đoạt lấy, nghĩ đến điên cuồng...

Đêm đó cô đau thương rời đi, bọn họ không hề nói lời tạm biệt. Thật châm chọc, rời đi chính là cô, muốn tìm kiếm cũng chính là cô. Hay là cô căn bản chưa bỏ đi, vào một nơi xấu hổ, phảng phất chờ chờ anh tới mời nhận.

Cuối cùng cũng chịu không được nổi nhớ, một tuần sau, một đêm trời mưa, Nhân Nhân lấy dũng khí gọi điện thoại cho anh, điện thoại vang thật lâu, không có ai nhận. Nhân Nhân lại gọi tiếp, tin nhắn được chuyển tới hộp thư thoại. Cô để lại lời nhắn, qua mấy ngày, anh không đáp lại. Thông qua một người bạn bên Thập Phương, Nhân Nhân gián tiếp biết được, Cảnh Chi Giới nghiên cứu thành công phần mềm, cấp trên cho anh nghỉ phép, anh không biết đi du lịch ở chỗ nào.

Cứ như vậy tiêu sái đi xa? Hoàn toàn không nhớ đến cô? Mà cô thì sao? Anh xuất hiện liên tục nói lời tạm biệt với cô, đối với anh m

à nói cô căn bản không tính là cái gì!

Điên cuồng mà yêu anh, điên cuồng mà lấy lòng anh. Lại điên cuồng mà nhớ anh, giờ khắc này, biết được anh vô tình không cáo biệt như thế, cô điên cuồng mà hận sự nhẫn tâm của anh, cũng oán giận sự thua kém của mình.

Đêm đó, Nhân Nhân cầm chìa khóa Cảnh Chi Giới đưa, tính toán trả lại.

Bởi vì quá nhớ anh, cô mở cửa đi vào nhà anh, hết thấy không có cái gì thay đổi, chỉ có trái tim thống khổ như vậy. Nhân Nhân nhìn quanh một bể cá thần tiên, phát hiện anh chuyển sang chế độ tự cho ăn. Anh đi xa, còn nhớ rõ phải cho cá ăn, nhưng không nhớ rõ phải nói lời tạm biệt với cô!?

Nhân Nhân cảm giác mình ngay cả cá cũng không bằng, cô khom người vịn lên bàn công cảm giác sắp hít thở không thông.

Trời ơi, sao lại thế! Rất thống khổ, rất thống khổ, cô thống hận mình không thể chết tâm với anh. Cô biết cô vẫn luôn nghĩ gọi điện thoại cho anh, không nhìn được đi tìm anh, ôm sự chờ đợi không thực tế với anh, không cách nào đè nén mà cho rằng anh sẽ yêu cô.

Như vậy quả thật đáng buồn, cô kim lòng không được, cô căm hận sự kim lòng không được của mình biết bao nhiêu!

Không thể tiếp tục như vậy nữa, Nhân Nhân không phải là ngu ngốc, người ta rõ ràng không cần mảy, tiếp tục yêu anh ta như vậy thật sự quá buồn cười, quá mềm yếu, Nhân Nhân ngồi xổm trên mặt đất, cảm giác trống không, cô bị bao quanh bởi sự cô độc.

Đáy lòng có giọng nói vẫn nhắc nhở cô — Không thể tiếp tục như vậy, Nhân Nhân, mày còn không chịu tỉnh sao?

Cô đang rơi xuống, cô đang ngã xuống, cô đã trượt chân, tự chìm đắm trong mơ mộng khát vọng yêu anh, cô chán ghét mình như vậy. Nhân Nhân bỗng nhiên gọi điện thoại ột người, cô nhất định phải ngăn cản mình tiếp tục chìm đắm đi xuống.

Điện thoại chuyển được, đó là giọng nói lạnh lùng của người hiểu rõ Cảnh Chi Giới.

“Alô?” Bối cảnh có tiếng kêu của con mèo nhỏ.

“Trần Đình... Tới đây một chút...”

“Tại sao?” Một giờ sau, Trần Đình đi tới chỗ ở của Cảnh Chi Giới. Cô vuốt ve mèo yêu, sắc mặt không kiên nhẫn. “Tại sao gọi tớ tới? Anh ta đâu?”

Trong nhà không có hình bóng của Cảnh Chi Giới, Nhân Nhân ôm mèo cưng quan sát.

Trần Đình hỏi: “Tại sao bỗng nhiên muốn gặp mèo cưng của tớ?”

Úy Nhân Nhân ôm mèo đến phía trước bể cá, con mèo nhỏ hưng phấn mà vươn móng vuốt ra, Trần Đình kinh ngạc kinh hô. “Cậu làm gì!?” Cô kéo khuỷu tay Nhân Nhân.

“Mời mèo của cậu ăn một bữa tiệc lớn!” Nhân Nhân nâng con mèo nhỏ để cho nó ngẩng nhìn con mồi.

Con mèo nhỏ phát ra tiếng kêu hưng phấn, Trần Đình bỗng nhiên tối sầm mặt. “Cậu thất tình” Yêu Cảnh Chi Giới, cô cũng không bắt ngờ với thảm cảnh của Nhân Nhân.

“Tớ cảm hận tớ vẫn muốn tiếp tục, tớ cảm hận tớ không thể chết tâm”

Mèo nhỏ giãy dụa trong tay Nhân Nhân, nhanh chóng muốn giết con mồi.

Nếu là người bình thường đại khái sợ đến ngăn cản Nhân Nhân, nhưng Trần Đình biểu hiện rất bình tĩnh.

“Cá là thứ anh ta yêu mến nhất sao?”

Nhân Nhân sắp bắt không được con mèo nhỏ. “Ừ”

“Cậu làm như vậy, anh ta sẽ hận chết cậu”

Cá thần tiên không biết nguy hiểm, thông dong bơi lội. “Ừ” Giọng Nhân Nhân suy yếu.

“Rất tốt” Trần Đình phảng phất hiểu ý nghĩ của Nhân Nhân, cô nói. “Mèo cưng của tớ đói bụng, để nó ăn đi”

“Được” Hai tay Nhân Nhân run rẩy, đồng thời nước mắt như hạt trân châu cắt đứt quan hệ, chảy ra hốc mắt.

Chỉ cần cô buông tay, để anh ăn hết cá anh yêu nhất, như vậy... Cô từ nay về sau sẽ không gặp mặt anh nữa, anh sẽ ghét cô.

Rất tốt, cô sẽ không ôm hy vọng trong lòng nữa, cô nghĩ cô cuối cùng cũng có thể khiến mình hết hy vọng. Chỉ cần cô buông tay, chỉ cần cô buông tay!

Song, tay cô lại vẫn run rẩy...

~~***

~~Rời xa huyền ảo, đi đến Thiểm Tây, đến một chùa cổ nơi tận cùng rừng rậm.

Sáng sớm, nhà sư gõ chuông. Trước hành lang lang vắng vẻ, Cảnh Chi Giới an tĩnh ngồi trên bậc thang, đưa mắt nhìn núi rừng dày đặc sương mù, quá khứ anh mỗi khi có ngày nghỉ, rất thích đến nơi thế ngoại như này nghỉ phép. Anh thích ở lại chỗ này vài ngày, yêu thích không khí thanh tĩnh nơi này, phảng phất có thể quên mất mệt mỏi trong công việc, quên mất hỗn loạn trong thế tục. Nhưng lần này, anh ở hơn mười ngày, tâm vẫn không bình tĩnh, anh luôn nhớ tới Nhân Nhân.

Anh tản bộ trong núi rừng, lại nhớ đến bọn họ sống vai mua cây hoa anh đào ở chợ hoa, ánh mắt tỏa sáng của cô, bộ dáng ôm lấy cây.

Buổi tối ở trong chùa dùng cơm, sư phụ cùng các đệ tử cũng vô cùng an tĩnh, anh lại nhớ tới tiếng nói của Nhân Nhân ban đêm nằm ở trước ngực anh nói. Anh nhớ cô, nhưng anh không dám yêu cô.

Anh thật giống như là luôn làm cho cô thương tâm rơi lệ, lần này cô đặc biệt học món trứng trắng, anh lại đáng giận đập đổ tâm ý của cô, cô nhất định là rất khổ sở.

“Con à” Trụ trì trong miếu chẳng biết lúc nào đi tới phía sau anh.

Cảnh Chi Giới ngẩng đầu. “Sư phụ” Anh chấp tay hành lễ.

Lão sư phụ mặc áo cà sa màu vàng, cười híp mắt ngồi xuống. “Mỗi buổi sáng con ngồi đây nghĩ cái gì?” Ông hỏi.

Cảnh Chi Giới nhìn núi rừng tràn ngập sương sớm. “Có một số việc nghĩ không ra”

Hàng năm Cảnh Chi Giới đều đến, trụ trì nhận ra anh, lần này anh thoát nhìn đặc biệt u buồn. “Nói cho sư phụ”

“Con nghĩ...” Cảnh Chi Giới do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng nói. “Con thật giống như yêu một người phụ nữ” Anh dừng lại trong chốc lát, không biết nên không nên nói tiếp như nào.

“Nói hết phiền não của con cho sư phụ” Giọng nói của sư phụ ảm áp thân thiết khích lệ anh tiếp tục.

Có lẽ do sư phụ là người xuất gia, Cảnh Chi Giới liền nói thẳng ra chuyện kia, nói cho sư phụ, bao gồm sợ hãi chỗ sâu nhất của anh, anh không biết như thế nào cho phải.

“Con không muốn tiếp nhận cô ấy, con biết cô ấy rất tốt với con, nhưng...” Gương mặt anh tuần của Cảnh Chi Giới bỗng nhiên hiện lên vẻ yếu ớt. “Vạn nhất ngày nào đó cô ấy biến mất, con sợ con sẽ chịu không được, chỉ là con làm như vậy, thật giống như thương tổn cô ấy, làm cho cô ấy rất thương tâm”

Lão sư phụ lặng lẽ nghe xong, liền im lặng không nói thương thức sương sớm như mộng cùng anh. Qua một lúc lâu, sư phụ cuối cùng cũng lên tiếng: “Con có đói bụng không?” Đến thời gian dùng bữa sáng.

Cảnh Chi Giới mỉm cười. “Có một chút, chúng ta vào đi thôi”

“Không, chúng ta không nên ăn, cứ để đói bụng là được” Sư phụ nói, Cảnh Chi Giới không giải thích được. Lão sư phụ vỗ vỗ vai anh, nheo mắt lại cười với anh. “Ăn là vì đói, còn ăn làm gì? Sớm muộn gì cũng đói” Lão sư phụ nhìn ánh mắt hoang mang của Cảnh Chi Giới. “Con sớm muộn gì cũng phải chết, không bằng bây giờ đừng sống nữa”

Cảnh Chi Giới cái hiểu cái không, nhưng mơ hồ hiểu được cái gì. Lão sư phụ còn nói: “Kết cục của con và ta không có bất đồng, cuối cùng sẽ thành một đồng xương trắng. Nếu kết cục cũng giống nhau, con còn sợ cái gì? Con sợ cái gì chứ, đứa nhỏ? Thay vì ở chỗ này do dự, chẳng bằng cố mà ôm sinh mệnh mình”

Lời của lão sư phụ chậm rãi quanh quẩn ở trong lòng Cảnh Chi Giới, trái tim trải qua thời gian dài sương mù từ từ tản đi, lộ ra một ánh nắng ban mai.

Sư phụ là muốn anh bỏ qua tận tình đi yêu sao!? Anh nhớ Ủy Nhân Nhân, anh thích bộ dáng nhiệt tình yêu thương của Nhân Nhân, nhớ tính tình cô không sợ trời không sợ đất dũng cảm tiến tới. Anh nhớ cô quá...

Cảnh Chi Giới lặng lẽ ngồi cho tới trưa cùng sư phụ, chậm rãi hiểu rõ rồi rời khỏi ma chướng của mình. Sau đó khẩn cấp thu thập hành lý trở về Đài Loan, anh nghĩ thông suốt, nếu không quên được cô, thì chân thật mà đối diện tình cảm của cô. Anh nghĩ thông suốt, anh không nên trốn tránh cô nữa.

Cảnh Chi Giới về nước. Thời gian cùng khoảng cách cũng không xóa nhòa gương mặt Nhân Nhân, anh tưởng nhớ Nhân Nhân, ở nơi này mười bốn ngày, anh suy nghĩ rất nhiều. Có thể sau khi vắng vẻ, có lẽ là cô biến mất, hoặc là ngăn cách nghìn sông vạn núi, tình yêu mới có thể rõ ràng lớn mạnh hơn.

Tưởng nhớ Ủy Nhân Nhân, ngồi trên máy bay, Cảnh Chi Giới nghĩ đến, buổi tối anh muốn hẹn Nhân Nhân đi ra ngoài, muốn dẫn cô về nhà, muốn ân ái với cô, sau đó vuốt ve cô, làm cho cô hiểu, từ giờ về sau anh sẽ không phong bế mình nữa, anh thật ra rất quan tâm đến cô, anh chỉ là sợ tình yêu. Anh có rất nhiều lời nghĩ nói với cô, cô vẫn yêu anh như vậy, anh lại vẫn lạnh lùng cùng trốn tránh; anh muốn nói đôi mắt đau thương đêm đó của cô, làm anh đau lòng biết bao nhiêu.

Máy bay hạ cánh, Cảnh Chi Giới bắt taxi, về nhà.

Chính là hoàng hôn, đẩy cửa nhà ra, ánh nắng chiều tà chiếu vào phòng khách, giữa sự mờ mịt, một cái chìa khóa nằm yên tĩnh trên bàn dài, một phong thư màu trắng.

Cảnh Chi Giới bỏ hành lý xuống, anh lấy thư, ngồi xuống, rút thư trong phong bì ra.

Lúc này phòng khách rất yên tĩnh, anh nghe thấy tim của mình đập thật là nhanh, chạm vào lồng ngực. Mười bốn ngày du lịch, cây anh đào cũng chết héo, hai xích đu trên sân thượng, bóng dáng rất ai oán.

Cảnh Chi Giới mở thư ra, nét chữ đẹp của Nhân Nhân hiện ra.

Chi giới:

Người ta nói sơn thủy tương phù, tôi với anh lại phẳng phất vĩnh viễn ngăn cách bởi nghìn núi vạn sông. Anh đi xa, không nói một tiếng. Anh sẽ không nhớ tôi sao? Anh sẽ không luyến tiếc tôi sao? Tôi cảm thấy

rất thống khổ, nhưng không cách nào chặt đứt hy vọng với anh. Tôi cảm hận anh vô tình, nhưng vẫn nhớ nụ hôn của anh trong tim. Đây thật sự quá không công bằng, tôi không muốn tiếp tục thống khổ như vậy.

Có lẽ anh đúng, giao ra tình cảm yêu một người, một khi mất đi, là vô cùng thống khổ.

Tôi muốn quên anh, bởi vì tôi bây giờ vô cùng thống khổ, nhưng tôi không hối hận, tôi muốn quên anh. Điều duy nhất có thể trợ giúp tôi, chính là giết cá của anh. Cảm hận tôi đi, tôi đây không hề kỳ vọng gặp anh nữa. Kết cục này coi là khó chịu nổi, tôi nghĩ... Tôi sẽ không đi yêu một người như vậy...

– Nhân Nhân

Cảnh Chi Giới đột nhiên ngẩng đầu, cá thần tiên anh yêu quý nhất trong bể đã biến mất! Trong bể không có vật gì, máy lọc nước vẫn hoạt động như trước, bọt khí phiêu tán ở đáy nước trống không.

Cô giết cá của anh rồi. Cảnh Chi Giới cho là mình sẽ vô cùng tức giận, nhưng anh không có, anh cầm điện thoại lên, gọi cho Nhân Nhân nhưng lại bị chuyển sang mục hộp thư thoại.

Cô khỏe không? Cô không cần anh sao?

Cảnh Chi Giới nắm

chặt điện thoại, một cảm giác trống rỗng bao phủ anh. Anh đột nhiên đứng dậy, bật đèn trong phòng; anh mở nhạc, mở nhạc rất lớn tiếng, nhưng cảm giác trống rỗng này vẫn ở trong lòng không ngừng tản ra.

TV đang phát tin tức, Cảnh Chi Giới rót một ly rượu, ngồi xuống, lúc này trời đã tối rồi, tim của anh trống rỗng. Cảnh Chi Giới nhìn TV, hình ảnh một bệnh viện, rất nhiều phóng viên truy đuổi một chiếc xe cứu thương. Nữ phóng viên nắm Microphone, xe cứu thương dừng lại, cửa mở ra, bệnh nhân được đẩy ra.

“Tổng tài Ủy Sanh tập đoàn Song Tinh giữ cổ phần lớn nhất bỗng nhiên ngất xỉu...”

Song Tinh? Cảnh Chi Giới nhìn chăm chú vào màn hình, bỗng nhiên cả người cứng đờ, sự rét lạnh bao phủ anh.

Các phóng viên truy đuổi một thân ảnh mảnh mai, cô đi vào bệnh viện theo xe đẩy, một gã phóng viên kịp thời kéo cánh tay cô, cô đột nhiên quay đầu lại, Cảnh Chi Giới chấn động trong lòng. Mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng hốt... Nhân Nhân!?

Phóng viên hỏi: “Cô Ủy, nghe nói tập đoàn các cô có vấn đề... Nghe nói cha cô...”

Ủy Nhân Nhân quay đầu không đáp lại, hình bóng cô nhanh chóng biến mất ở trong bệnh viện.

Cô là con gái Ủy Sanh!?

Cảnh Chi Giới tựa như bị một tia sét đánh trúng, cứng đờ trên ghế sofa.

10. Chương 10

Ủy Sanh mệt nhọc quá độ phải vào viện điều trị.

Sau khi tình huống ổn định, Nhân Nhân lập tức chạy về nơi cha làm việc, tòa nhà văn phòng Song Tinh.

Nhân Nhân chọn đọc từng tập từng tập hồ sơ, càng xem lòng càng trầm xuống. Cha luôn luôn sĩ diện, khi cô bận bịu yêu đương, cô cũng không biết rõ tình huống của công ty.

“Đây là chuyện gì?” Nhân Nhân lật xem đơn đặt hàng gần một tháng qua của công ty. “Tại sao nhiều hoạt động bất ngờ tụt giảm như thế? Một tháng qua gần như không có thu vào!” Nhân Nhân không hiểu, cô nhìn về tổng giám đốc. “Không có đạo lý như vậy!”

Tổng giám đốc báo cáo. “Bởi vì...” Anh ta cầm một phần giấy tờ đẩy tới trước bàn Nhân Nhân.

Trên giấy tờ là hồ sơ một người, bên cạnh ghi chú rõ lai lịch của người nọ, còn có người bỏ vốn sau lưng.

Nhân Nhân sững sờ. “Cảnh Chi Giới?” Giữa ảnh chụp anh mặc bộ âu phục màu đen đứng trước đại sảnh Thập Phương.

“Anh ta nghiên cứu ra một loại phần mềm mới có năng lực kiểm tra cao, chiếm phần lớn sản phẩm của Thập Phương, kỹ thuật của chúng ta bị đào thải, công ty con không nhận được đơn đặt hàng, nửa số đã đóng cửa...”

Nhân Nhân kịch liệt run rẩy, trừng mắt nhìn tấm ảnh chụp trong tay kia. Điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Nhân Nhân không để ý đến.

Tổng giám đốc ho khụ, nhìn ảnh chụp trong hồ sơ, cô nhận điện thoại di động.

“Nhân Nhân? Là em?” Cảnh Chi Giới lo âu gọi tên cô.

Đây là cô lần đầu tiên nghe được tiếng gọi nóng bỏng như vậy, song cô lại không cảm động, chỉ cảm thấy đau lòng.

“...” Nhân Nhân muốn nói chuyện, lời nói lại nghẹn trong cổ họng. Đêm đó cô phủ lên tay anh chúc anh thành công, đêm đó bọn họ mở Champagne ăn mừng, đêm đó cô cười ngả vào trong lòng ngực anh... Cả người Nhân Nhân phát rét, chẳng bao giờ cảm giác rét lạnh như vậy. Cha cô bị bệnh vào viện, công ty nhà cô sắp tuyên bố phá sản, cũng là bởi vì anh...

Cảnh Chi Giới từng nói qua nó sẽ tạo thành cải cách mới trong công nghiệp, anh đã nói anh nghiên cứu thành chấn động như thế nào, cô ngây ngốc vui mừng, trong niềm vui cũng không biết thứ anh phát minh lại hủy diệt thế giới của cô.

“Nhân Nhân, anh không biết em là...” Anh cảm thấy rất lo lắng. “Anh muốn gặp em!” Trong giọng nói không thể che hết lời xin lỗi.

Nhân Nhân ngây ngốc, nước mắt đọng lại ở hốc mắt. Cô không lên tiếng, sợ lời vừa nói ra khỏi miệng, nước mắt sẽ rơi xuống. Cô nhớ anh, cô nhớ anh quá; cô biết anh không phải là cố ý thương tổn cô, cô nghe được anh đang lo lắng. Tại sao có thể như vậy? Vận mệnh đang treo trên cột bọn họ sao?

Cảnh Chi Giới lo âu gọi cô: “Ngay bây giờ anh sẽ đi tìm em” Anh nói chắc chắn. Đáng chết! Cô lại là con gái của Ủy Sanh, anh biết anh nghiên cứu thứ đó làm cho nhiều công ty vì vậy mà bị đào thải, anh trong lúc vô tình thương tổn Nhân Nhân, cô không lên tiếng, cô lặng yên làm trái tim anh như bị dao cắt. “Nhân Nhân? Anh lập tức đi tìm em!”

“Tôi... Giết cá của anh” Cô nói. Mắng cô sao, hận cô sao, như vậy cô có thể thật sự quên anh, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô càng không có khả năng đi yêu anh.

“Anh biết, anh đã đọc thư” Anh nói. “Việc đó không trọng yếu”

Việc đó không trọng yếu? Nhân Nhân chột che miệng lại. Anh không mắng cô? Anh chết tiệt tại sao không mắng cô? Chết tiệt sao lại nói ôn nhu như vậy?

So với cá, Cảnh Chi Giới lo lắng hơn chính là cô. “Nhân Nhân, anh không biết em là con gái Ủy Sanh...” Cô từng cầm tay anh cho anh sức lực, cô đi cùng anh ăn mừng thành công của anh, mà hóa ra thứ mà anh phát minh lại có... Cảnh Chi Giới thất bại nắm chặt điện thoại. Ông trời! Tình hình này làm sao chịu nổi, anh có thể tưởng tượng đau khổ lần này của cô. “Để anh gặp em”

“...” Nhân Nhân giây dựa, cô liếc thấy ánh mắt hoang mang của tổng giám đốc, trời ơi, con người của cô bỗng dưng co rút lại. Cha cô bởi vì đã kích quá lớn mà nhập viện, công ty gần như phá sản, mà cô lại vẫn nghĩ đến muốn gặp tay dao phủ của mọi chuyện này!/? Nhân Nhân thống khổ hít sâu một hơi. Cô nhớ tới những thương tổn anh gây cho cô, anh bây giờ là đang thương hại cô sao? Bởi vì áy náy sao?

“Anh... Vô cớ biến mất hai tuần lễ, nếu...” Chóp mũi Nhân Nhân đỏ ửng. “Đi không nói lời tạm biệt, mà nay nói tạm biệt thì quá dư thừa”

“Anh có lời muốn nói với em!” Anh vội vàng gầm rống. Anh muốn nói anh yêu cô; nói xin lỗi, anh hại cô thương tâm; nói xin lỗi, anh gián tiếp phá hủy công ty nhà cô; nói xin lỗi, anh nghĩ thông suốt...

Giống như cô từng cười khoác cánh tay anh, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, bây giờ, đổi lại anh nói...

Nhưng, cô cắt ngang lời của anh.

“Tôi đã không có lời nào để nói với anh” Cô không cần thương hại, cô tắt điện thoại di động. Nhưng anh lập tức gọi lại, tiếng chuông chói tai, Nhân Nhân trừng mắt nhìn điện thoại trong tay.

“Đại tiểu thư?” Tổng giám đốc lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

Nhân Nhân tắt nguồn điện thoại di động, mờ mịt nhìn lại anh ta.

Tổng giám đốc tiếp tục nhắc nhở: “Ừm... Nếu như không nhận được đơn đặt hàng, không phát tiền lương, còn có... Xa thị muốn rút cổ phần...” Anh ta kể ra đủ loại vấn đề, mỗi một vấn đề cũng vô cùng khó giải quyết.

Nhân Nhân ngưng thần nghe, ép buộc trấn định. Kiếp trước khăng định thiếu Cảnh Chi Giới cái gì, một lòng đưa hết cho anh, ngay cả thể giới của cô cũng bị anh hủy diệt...

~~***

~~Nhân Nhân thức đêm triệu tập các chi nhánh tập đoàn Song Tinh, hiểu rõ số liệu lỗ của cha, tình huống so sánh với cô tưởng tượng được còn nghiêm trọng hơn. Xa Chân Phàm chạy tới, anh ta đưa Nhân Nhân tới một bên.

“Nhân Nhân, sắc mặt em rất tệ”

“Nghe nói, các anh muốn rút cổ phần?” Nhân Nhân hỏi trực tiếp.

Xa Chân Phàm ngạc nhiên, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng. Anh ta bỗng nhiên cầm tay Nhân Nhân, tay cô rất lạnh, ngày thường cô sẽ lập tức hắt ra, nhưng, lần này cô không có. Nhân Nhân biết tình cảnh này vô cùng bất lợi với cô, cô không có cách nào đắc tội với anh.

“Nhân Nhân, anh sẽ giúp em, kỹ thuật Song Tinh theo không kịp, cần một chút thời gian giảm thiệt hại sản phẩm mới tạo thành, anh đang khuyên ba anh đầu tư thêm tiền để vượt qua khó khăn, nhưng ba anh... Ông ấy...”

Anh ta cầm tay khiến Nhân Nhân đổ mồ hôi lạnh, tay của anh ta trắng nhợt, rất khác với Cảnh Chi Giới, tay Cảnh Chi Giới ấm áp mà có lực, Xa Chân Phàm cầm khiến cô lạnh quá. Nhân Nhân suy yếu mỉm cười.

“Hy vọng bác trai có thể giúp Song Tinh vượt qua cửa ải khó khăn” Cô hoảng hốt nói.

Anh ta sờ sờ tóc cô, cầm chặt tay cô, không nhìn thấy cô nhú mày, không biết cô cảm giác sắp hít thở không thông. Anh ta hỏi cô: “Nhân Nhân, anh sợ em ngã xuống... Nhân Nhân, gả cho anh, anh sẽ chăm sóc em, chuyện Song Tinh để cho anh xử lý...”

“Ba em còn đang nằm viện” Nhân Nhân nhăn mày, anh ta thật biết cách giàu đồ bìm leo.

“Oh, anh không muốn em lập tức đồng ý mà” Anh ta rất quân tử vỗ vỗ vai cô. “Em suy nghĩ đi, thật ra thì...” Anh ta khó xử nói. “Anh vẫn thuyết phục ba anh giúp bọn em, nhưng mà, ba anh muốn rút cổ phần, A nếu như em gả cho anh, anh đây có thể có thêm lý do thuyết phục cha anh giúp bọn em, anh chỉ suy nghĩ như thế, A nếu như em cảm thấy không muốn, cũng không có quan hệ... Dù sao em biết ý của lòng anh, anh vẫn muốn giúp em...”

Nói nhiều như vậy, tất cả đều là nói nhảm. Đơn giản một câu, lấy anh ta, anh ta sẽ đồng ý giúp; không lấy, Xa thị rút cổ phần, Ủy Sanh tuyên bố phá sản, tập đoàn Song Tinh giải tán. Nhân Nhân không lo lắng ình, nhưng quen với ba cao cao tại thượng hô mưa gọi gió có thể chịu đựng được đả kích này sao? Nhân Nhân nghĩ đến cha mẹ Cảnh Chi Giới, bỗng dưng siết chặt trái tim.

Cô chột ngắc mặt nhìn Xa Chân Phàm. “Em lấy, em lấy!” Cô kích động nói.

Anh ta nhất thời giãn mày, cười giống như ngu ngốc. “Nhân Nhân!” Anh ta vui mừng ôm cô.

Cả người cô tê dại, hai tay vô lực buông xuống. Xa Chân Phàm ôm cô thật chặt, ánh mắt trống rỗng của cô rơi vào xa xăm.

Cô nhắm mắt lại, thu nước mắt vào tận đáy lòng, ướm dẫm hồi ức của cô và Cảnh Chi Giới...

~***

~Cô chưa về nhà, Cảnh Chi Giới chờ cô ở lầu dưới. Một chiếc đèn đường chiếu vào thân ảnh cô đơn hiu quạnh của anh, đợi cô trở lại, thời gian trôi qua, cô cuối cùng cũng không xuất hiện. Anh rút một liều thuốc, cho đến khi khó thở, cảm giác hình như tình yêu của cô với anh héo úa thê lương.

Cô không còn yêu anh nữa sao? Cảnh Chi Giới sợ hãi nghĩ. Đương nhiên, đương nhiên không yêu anh, anh hại cha cô nằm viện, anh hại cô... Cô sao có thể có thể còn yêu anh. Anh luôn luôn tàn nhẫn như vậy, ích kỷ như vậy với cô!

Đây là báo ứng sao? Bây giờ đổi lại anh tìm không được cô, cô tắt điện thoại di động, cô chưa có về nhà, anh liên tiếp nhìn điện thoại di động của mình, chỉ có tin nhắn cũ, đó là lời nhắn lúc ra khỏi nước, Nhân Nhân tìm anh.

Lúc ấy anh không mang điện thoại di động ra khỏi nước, trở về Đài Loan mới nghe thấy. Khi đó cô còn yêu anh sao? Cảnh Chi Giới thống khổ nghiêng người dựa vào tường, cầu xin cô ma

u xuất hiện đi! Đường phố mờ mờ, chỉ có anh làm bạn với cái bóng cô đơn.

Anh lo lắng cho cô, anh nhớ cô, anh mở điện thoại di động ra, lại một lần nữa nghe tin nhắn cô để lại cho anh lần cuối cùng.

Sau tiếp “Bíp bíp”, tiếng nói thống khổ bị đè nén của cô, chấn động khiến anh đau nhức!

“Anh ở đâu? Em nhớ anh. Tại sao không tìm em? Đừng nhẫn tâm như vậy? Gọi điện cho em! Coi như là nói tạm biệt cũng tốt... Gọi điện thoại cho em...”

Cảnh Chi Giới ném tàn thuốc đi, tia sáng đỏ lập lòe rồi dập tắt dưới đám đất bùn. Mà trong lòng sự bứt rứt cùng lời xin lỗi với cô, cùng tình yêu tràn ngập tìm không ra lối thoát. Anh bây giờ chịu giao ra, bất kể cô cần yêu bao nhiêu, anh đồng ý dâng hết thảy cho cô...

Nhưng, cô không cần sao?

~***

~Sáng sớm, dì Huệ đi tới bệnh viện, oán trách Ủy Nhân Nhân một đêm không ngủ.

“Cháu nhìn cái này đi...” Bà ta cầm một đồng phong thư của các công ty luật cho Nhân Nhân. “Tất cả đều là đòi nợ, ba cháu không biết sao, cổ phiếu cũng giảm, trợ lý giám đốc ngân hàng XX ngày hôm qua còn gọi điện thoại, nói cái gì mà khoản vay của chúng ta chưa trả lãi, Nhân Nhân, ba cháu thật quá đáng, thể chấp ba gian nhà đi vay nợ cũng không nói, có một gian có tên của dì, ô ô... Nhân Nhân, làm sao bây giờ... Công ty thật sự sẽ sụp đổ sao? Dì phải làm sao đây? Dì không còn trẻ, không giống cháu có công việc, dì sao có thể sống đây!?”

Nhân Nhân bị làm cho đau đầu. “Dì bán những đồ châu báu ba tôi cho dì lấy tiền mặt!”

“Không được!” Bà ta mở to mắt. “Cháu có bao nhiêu tiền gửi trong ngân hàng, cháu trước tiên giúp dì trả lãi của gian nhà bị thế chấp có được hay không? Dì sợ gian nhà đó bị lấy đi... Còn có, thẻ tín dụng của dì không thể dùng được, trong nhà phải dùng tiền, tiền lương của tổng quản...” Bà ta thao thao bất tuyệt, bao nhiêu chủ ý đưa ra, cũng muốn Nhân Nhân làm chủ.

Nhân Nhân cuối cùng gọi điện thoại di động chỉ ra một khoản tiền lớn giúp sự bức thiết của bà ta, cuối cùng lúc này bà ta cũng im miệng.

Y tá đẩy bữa ăn sáng tới, Nhân Nhân xoay người vào phòng, cô hỏi dì Huệ: “Muốn đi vào không?”

Dì Huệ vội vàng phất tay một cái. “Ừm, cháu để ý tới ông ấy là được, dì đi về” Bà ta nhanh bỏ chạy. Nói đùa, bệnh viện buồn chết người, một khắc bà ta cũng không muốn ở lại.

Nhân Nhân bước vào phòng bệnh, y tá để lại bữa ăn sáng. Ủy Sanh tỉnh, ông ngồi thẳng trên giường bệnh. Nếu không phải đang truyền nước biển, tư thái ngạo mạn kia, một chút cũng không giống bệnh nhân.

Nhân Nhân cầm bữa ăn sáng, ngồi xuống, múc canh muốn đưa cho ông ăn, ông cau mày tránh ra.

“Tự mình ăn!” Ông từ chối để người ta giúp.

Nhân Nhân kéo bàn ăn lên trên đùi ông, cô nhìn ông chậm chạp ăn sáng, ông nhúu chặt chân mày, chán ghét đẩy bàn ăn ra.

“Khó ăn” Ông đẩy bàn ăn ra, nhìn khí trời mờ mịt ngoài cửa sổ. “Ba phải đi về, rất nhiều chuyện phải xử lý”

“Ba” Nhân Nhân nhẹ giọng nói. “Ồ thêm mấy ngày nữa, bác sĩ nói ba phải kiểm tra toàn thân”

“Đi gọi tài xế tới đón ta” Ông ra lệnh. “Ta cũng không thể ở nơi này lãng phí thời gian, rất nhiều chuyện chờ ta ra quyết định, con đi làm thủ tục xuất viện cho ta!”

Nhân Nhân nhức đầu vô cùng, cả người cô đều mệt, cảm giác mình tùy thời cũng sẽ ngã xuống. “Ba, chuyện của công ty con sẽ giúp ba, ba cứ dưỡng bệnh đi”

“Con hiểu cái gì chứ?” Ông không biết TV đã nói rõ tình hình tài chính của Song Tinh, ông không biết toàn bộ mọi người đã phát hiện Song Tinh sắp đóng cửa, ông vẫn duy trì thể diện cao giọng ồn ào. “Con còn không đi gọi điện thoại, giám chân ở nơi này sao? Chiều nay ta có nhiều cuộc họp, khách hàng định ngày hẹn, đi đi đi! Gọi tài xế tới!”

“Ba” Nhân Nhân nhìn thẳng ánh mắt ông. “Tình huống của công ty con cũng biết” Cô thấy sắc mặt cha mình đột biến, lập tức nói tiếp. “Không nên lo lắng, Song Tinh không có việc gì” Nhân Nhân cố nặn ra nụ cười. “Xa thị sẽ không rút cổ phần, tối hôm qua Xa Chân Phàm cầu hôn con, con đồng ý” Cô cười nói, vừa kéo xong chăn, cô nói hơi hợt, Ủy Sanh lại phát hiện nụ cười của cô rất âm đạm.

“Làm tốt Xa thị có thể tăng đầu tư, ha ha...” Cô nhún nhún vai, ra vẻ thoải mái mà le lưỡi cười cười. “Con gái của ba rất lợi hại sao? Mê đảo Xa Chân Phàm...”

“Nhân Nhân!” Ủy Sanh cắt ngang lời cô, ánh mắt ông trống rỗng, bỗng nhiên giống như già thêm mấy chục tuổi, ông giống như là lầm bầm lầu bầu, lầm bầm nói. “Nhân Nhân... Cuộc đời này không có cái gì có thể làm khó chúng ta...”

“Đúng” Bỗng dưng, hốc mắt cô đỏ.

“Song Tinh tuyệt không thể ngã! Nó là tâm huyết cả đời ta...” Ông tăng thêm khẩu khí. Bỗng nhiên, ông nhắm mắt lại. “Nhân Nhân... Ba sẽ không ngã xuống, cuộc đời này không có cái gì làm khó được Ủy Sanh ta...”

Nhân Nhân che miệng lại, đột nhiên đứng dậy, vọt ra phòng bệnh, đóng cửa lại. Cô ngồi xồm xuống, ôm đầu khóc rống. Cô mệt mỏi quá, cô không nên nhìn thấy dạng suy yếu kia của ba, đầu cô đau như muốn vỡ tung, cả người cô đều mệt, trời ơi! Cô cảm giác mau sắp không được, ai tới kéo cô lên đi! Ai tới cứu cô đi!? Cô thở không nổi...

Hai mươi mấy giờ trôi qua, cô bận rộn ở bệnh viện và công ty, còn phải ứng phó với phóng viên tài chính và kinh tế tụ tập trước công ty, cho dù kiên cường như Ủy Nhân Nhân, cuối cùng cũng gần như hồng mắt.

Đêm khuya, khí trời ẩm ướt lạnh lẽo, mưa phùn bay tán loạn.

Nhân Nhân xách túi, suy yếu bước ra taxi. Đèn đường màu trắng chiếu rọi, mưa bay rải rác. Nhân Nhân suy yếu nện bước, hai ngày không ngủ khiến tinh thần cô hoảng hốt, cảm giác hoảng hốt như giẫm lên hư không. Cô bước vào tòa nhà mình ở, mưa quất vào da thịt lạnh như băng của cô, gió thổi tới, cô rét lạnh tới thấu xương.

“Nhân Nhân?”

Đang móc chìa khóa ra, giọng nói quen thuộc bên cạnh chấn trụ cô.

Nhân Nhân nghiêng mặt, sau màn mưa, gương mặt cô nhớ nhung nhất. Anh đứng ở trước mặt cô, vẫn cao lớn anh tuấn, bất đồng chính là râu trên cằm anh không cạo làm đường nét của anh thêm tang thương, anh kích động gọi cô, bình tĩnh nhìn cô. Ánh mắt cô hoảng hốt, nhìn anh giống như nhìn một giấc mộng.

Anh đến gần một bước, cô lui một bước. Anh thống khổ, thống khổ vì cô né tránh. “Nhân Nhân?” Anh ôn nhu gọi cô.

Cô run sợ, căng thẳng cả người. Cô mệt mỏi thật sự, nhìn ma quỷ cô vừa yêu vừa hận này, trong nội tâm cô căng thẳng, bỗng dưng thế giới xoay tròn, đất trời mờ mịt, cô nhắm mắt lại ngã xuống, đôi cánh tay đón được cô, cô mềm nhũn trong vòng ôm kiên cố, mơ hồ địa nghe thấy anh lo âu gọi cô.

“Nhân Nhân!?” Cảnh Chi Giới đau lòng ôm lấy cô, chạm tới trán cô, rất nóng. “Em bị sốt...”

Ngực của anh thật ấm áp, hai cánh tay của anh cường tráng, cô nhắm mắt bỗng nhiên khóc nức nở. “Em muốn ngủ... Em mệt mỏi quá...” Giống như đứa bé liều chết làm nũng với anh. “Em thật mệt mỏi quá...” Cô khóc lên, anh cảm giác tim mình tan vỡ, thật lâu chưa từng nữa có một người khiến anh thương tâm khổ sở như vậy.

“Được” Cảnh Chi Giới ôm ngang cô, ôm chặt cô vào lòng, đau lòng vô cùng. “Đừng khóc” Anh để ra một tay, cầm chìa khóa mở cửa sắt ra, tiếng khóc lóc thút thít của cô xé rách tim anh. “Không có chuyện gì, đừng khóc. Anh ôm em đi, em cố mà ngủ đi...” Đây hết thấy cũng là anh làm hại, anh bỗng nhiên ảo não muốn giết chết mình.

Vùi sâu vào lồng ngực anh, Nhân Nhân khát khao hít mùi hương của anh, cô yếu ớt dựa rơi lệ không ngừng, mặc dù lưu lạc đến đây, anh vẫn là người đàn ông duy nhất cô muốn dựa vào

Aizz! Thật thảm...

~~***

~~Nhân Nhân lừa gạt anh!

Cảnh Chi Giới cúi người nhìn chăm chú bể cá bên cạnh TV, cá thần tiên của anh thanh thoi bơi lặn trong nước. Cô căn bản không có giết bọn chúng, cá thần tiên là loại cá khó nuôi nhất, nhưng Nhân Nhân nuôi rất khá, bọn chúng thoát nhìn rất khỏe mạnh, một đuôi cũng không mất, cô nhất định bỏ rất nhiều tâm tư chiếu cố, chiếu cố cá anh yêu thương trân quý nhất. Nghĩ điểm này, trong lòng anh ấm áp đến rối tinh rối mù. Trời ạ! Lúc trước anh sao lại trì hoãn như vậy. Nhìn cá thần tiên bầy màu, tâm anh như gương sáng. Anh khẳng định mình yêu Nhân Nhân, anh chẳng bao giờ lo lắng ột người phụ nữ như vậy.

Anh xoay người tiến bước vào phòng bếp, anh đun nước. Anh mở tủ lạnh lấy chút đá, bước đi thông thả vào gian phòng.

Nhân Nhân ngủ say, anh ngồi xuống mép giường, thay túi đá trên trán cô. Nhân Nhân tiêu tụy rất nhiều, sắc mặt rất tái nhợt, cô thoát nhìn rất bất lực, thật đáng thương. Lông mi dài còn ẩm ướt, chẳng lẽ trong mơ cô cũng khóc sao?

Cảnh Chi Giới không muốn, anh cúi người, hôn trán cô. May là, đã bớt nóng.

Anh hôn gò má cô, nằm xuống, xúc động ôm cô, ôm cô vào lòng, ôm rất chặt rất chặt.

“Nhân, anh yêu em”

Nếu quả thật tình yêu chân thành là vô địch, xin hãy cho Nhân Nhân yêu anh thêm một lần nữa. Nếu quả thật tình yêu chân thành là vô địch, xin hãy để anh làm giảm thương tâm của cô xuống thấp nhất...

Anh bằng lòng chịu trách nhiệm với cô cả đời.

Cảnh Chi Giới cho Nhân Nhân ăn cháo. Trời đã sáng, cô giảm sốt, cô đã tỉnh, thực tế lập tức đập vào mắt. Nhân Nhân chết lặng ngồi ở trên giường, mặc cho Cảnh Chi Giới ôn nhu đưa cháo vào trong miệng mình.

Cô ăn vài miếng, nhúu mảy. “Tôi không ăn” Căn bản không muốn ăn, cô suy yếu nằm lại xuống giường.

“Không dễ ăn sao?” Cháo là anh mới vừa nấu, nhà cô không có nguyên liệu nấu ăn gì.

Nhân Nhân im miệng không nói, nhìn anh, cô đã không có lời nào để nói. Bọn họ không có tương lai, cô phải lấy Xa Chân Phàm. Nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, nhìn trán anh, con ngươi màu đen của anh, lòng cô đau nhói.

Cảnh Chi Giới đặt bát xuống. “Vậy em muốn ăn cái gì? Anh đi mua” Anh cương chiều nhìn cô. Cô từng khát vọng anh ôn nhu như thế biết bao, mà hôm nay...

Nhân Nhân nhìn ra được anh rất áy náy với cô. “Anh không cần thương hại tôi, lại càng không cần phải áy náy...” Cô đau thương mím môi, rất bình tĩnh nói với anh: “Thương trường vốn là vô tình, tôi biết anh không phải cố ý” Loại ôn nhu thương hại này, làm cho người ta không biết cảm động thế nào, ngược lại khiến cô càng khó xử. “Tôi không sao, anh đi đi”

“Anh nhìn thấy cá, tại sao?” Ánh mắt của anh lấp lánh đánh giá cô. “Nếu tính toán nói tạm biệt với anh, anh không rõ, em lấy trộm cá của anh vì cái gì?”

“Vì kỷ niệm” Sắc mặt cô tái nhợt, giọng nói th

ê lương xé rách tim anh. “Kỷ niệm tôi từng yêu sâu đậm một người. Giao ra nhiều như vậy, ít nhất phải cho tôi thứ anh yêu mến nhất, để tôi hoài niệm anh...” Lời bị cắt ngang, bởi vì anh bỗng nhiên nắm tay cô, kéo cô vào lòng, kéo cô tựa lên người anh, cảm anh tựa vào đầu cô.

Giọng nói khàn khàn để lộ ra sầu lo của anh. “Không cần hoài niệm, không cần kỷ niệm, anh sẽ ở bên cạnh anh, Nhân Nhân, anh sẽ đi cùng em, việc nhà em, anh... anh sẽ nghĩ cách giúp em...”

Giúp như nào? Chớ có nói đùa. Tại sao bây giờ mới ôn nhu với cô như vậy? Anh không biết làm như vậy lại càng tàn khốc hơn sao? Anh như vậy bảo cô làm sao lập gia đình? Anh khế vuốt lưng cô, cô dựa vào vai anh, trái tim cô đau quá.

“Cảnh Chi Giới, anh không cần phải lo lắng cho tôi...” Anh chỉ là muốn bồi thường lại sao? Chẳng qua là thương hại cô sao? Chẳng qua là xuất phát từ áy náy sao? Nhân Nhân cắn răng nói. “Tôi đã đồng ý lời cầu hôn của con trai lớn Xa thị, Song Tinh sẽ chống đỡ được trong khoảng thời gian này” Cô cảm giác được anh căng thẳng thân thể.

“Không thể” Giọng anh nghiêm túc, đáng tin, kiên định.

“Đây là phương pháp xử lý đơn giản nhất cũng nhanh chóng nhất”

“Em đang bán đi tương lai của mình!” Anh gầm thét.

“Có thể bán được nhiều tiền như vậy, cũng coi như đáng giá”

“Đáng chết!” Anh rống giận. Lùi về sau một bước, trừng mắt nhìn cô. “Hãy nghe anh nói, tiền tài, danh lợi, tất cả đều là vật ngoài thân, cho dù mất đi hết thảy, vẫn có thể tìm lại, sẽ có biện pháp khác...”

“Tôi tuyệt không thể để cho Song Tinh đóng cửa” Cô kiên định nhìn lại ánh mắt anh. “Ba tôi chịu không được, Cảnh Chi Giới, tôi nhất định phải lấy...” Cô quyết định hy sinh mình.

Anh đau lòng nhìn ánh mắt của cô, anh hiểu được Nhân Nhân sợ cái gì, những trưởng bối sống an nhàn sung sướng ra mệnh lệnh này thường thường không có cách nào thừa nhận đả kích và thất bại.

Anh thuyết phục Nhân Nhân. “Sẽ có biện pháp, không nhất định phải lấy, em không nên ngu ngốc!”

Cô trừng mắt nhìn anh, đôi mắt đẹp đang tức giận. “Ngu ngốc?” Cô cười lạnh. “Yêu anh mới là chuyện ngu ngốc nhất tôi đã làm!” Gả vào Xa thị là quyết sách lý trí tỉnh táo nhất, anh dựa vào cái gì nói cô ngu ngốc? Đau khổ cầu khẩn anh yêu cô, anh lại làm cô thương tâm lần nữa, chà đạp tự ái của cô. Bây giờ cô cuối cùng cũng buông tha, cô phải lập gia đình, anh ngược lại tới mắng cô ngu ngốc? Anh cho là mình là ai!? Anh thao túng cô, thao túng tâm tình cô còn chưa đủ sao?

Cô chợt lên án thoảng chốc đánh cho anh không có cách nói phản kích, bọn họ nhìn chằm chằm lẫn nhau, trái tim cô tan nát, cho nên cũng chết lặng tàn khốc giống như anh trước đây sao?

Ánh mắt anh kiên định, giọng nói chắc chắn. “Yêu anh không ngốc, Nhân Nhân, có thể bây giờ nói rất buồn cười, nhưng anh sẽ cố gắng trợ giúp Song Tinh, anh sẽ nghĩ cách...”

“Không cần” Cô từ chối. “Sự trợ giúp duy nhất tốt đẹp cho tôi, chính là không nên tới tìm tôi, không nên đối xử tốt với tôi nữa, lẽ mà lẽ mà như vậy, càng làm tôi thương tâm, anh đi đi!” Quyết nói xong, cô nằm

xuống, tung mình đưa lưng về phía anh, cô co rút cả người, nhắm mắt lại, cố gắng ngăn cản mình khóc thành tiếng.

Anh đứng lên, hai tay nắm chặt thành quyền. “Em nghe lấy –” Anh nói. “Từ sau khi cha mẹ anh tự sát chết, anh liền quyết định, phải trở thành người kiên cường nhất trên đời này, bất luận gặp phải khó khăn gì, tuyệt không muốn giống như bọn họ dùng cái chết để trốn tránh, cho dù trời sập đất rung, anh cũng phải bảo vệ người anh yêu đến chết mới thôi, Nhân Nhân...” Anh cao giọng nói. “Em quá tự tin, vốn cho rằng thiên hạ không có chuyện gì làm khó em, cho nên em yêu anh yêu đến lòng tự ái bị hao tổn, em liền cảm giác đau lòng không dứt rồi nản chí; nhưng anh khác em...” Cảnh Chi Giới nói như đinh chém sắt. “Anh vẫn đối mặt với thất bại và đả kích, từ khi mười lăm tuổi, sớm hiểu thực tế tàn khốc vô cùng đáng sợ. Anh không sợ thất bại, đối mặt với khó khăn đối với anh mà nói, căn bản là chuyện bình thường. Anh biết bây giờ chúng ta phải cùng nhau vượt qua khó khăn; anh biết cha em bị bệnh, xí nghiệp nhà em có thể bởi vì phần mềm phát minh của anh, kỹ thuật theo không kịp mà đóng cửa; anh biết tình thế có bao nhiêu hiểm ác, nhưng mà, Ủy Nhân Nhân em nghe lấy, em là người phụ nữ của anh, anh sẽ không ngồi nhìn mà mặc kệ, anh sẽ không bởi vì tình huống khó giải quyết bỏ chạy trốn tránh. Cho anh thời gian, anh sẽ nghĩ ra biện pháp, anh sẽ không trơ mắt nhìn em lập gia đình...”

Em là người phụ nữ của anh! Những lời êm tai này...

Nhân Nhân vui mặt vào gối. “Chuyện không có dễ dàng như vậy...”

“Anh chưa nói dễ dàng” Anh sâu não nói. “Đừng lập gia đình, cho anh một chút thời gian”

“Không, tôi đã đồng ý...” Bây giờ đổi ý, khác nào chọc giận Xa thị. Cô không thể tùy hứng, cô không thể mạo hiểm. Đây không phải là chuyện của mình, cô phải bảo vệ toàn người trong toàn xí nghiệp.

“Nhân Nhân!”

“Anh đi đi, tóm lại cảm ơn anh... Xin lỗi rồi” Cô rất thống khổ, nước mắt chảy xuống. Tại sao có thể như vậy? Cuối cùng anh cũng đồng ý thừa nhận cô là người phụ nữ của anh, cuối cùng anh cũng không muốn cô đi, cô đã không phải là người tự do. Cô nghe thấy anh thống khổ hỏi cô –

“Muốn như thế nào em mới không lấy chồng?”

Anh còn không chịu hết hy vọng, tình yêu thật vĩ đại sao? Nhân Nhân không cho là như thế, một khi dính dáng đến vấn đề khó khăn thực tế, yêu là nhỏ bé mà không thực tế như nào. Anh bây giờ thật sự rất yêu cô sao? Không phải là thương hại? Không là bởi vì áy náy sao?

Nhân Nhân nhớ tới mình vì yêu anh mà làm rất nhiều chuyện điên cuồng, cô bỗng nhiên nói: “Tôi muốn ăn món trứng trắng, nếu như anh làm được ra món ăn này, tôi sẽ không lấy chồng” Cô muốn anh cũng chịu đau khổ, dĩ nhiên, anh không thể nào biết làm, Đài Loan căn bản không có người biết.

“Được” Anh không chút do dự. “Em nhớ những lời này” Nếu như cô làm ra được, anh dĩ nhiên cũng có thể, anh muốn chứng minh tâm ý của anh cũng không phải có một chút mà thôi.

~~***

~~Duyên phận của bọn họ kéo dài hai mùa, mùa đông sắp kết thúc, thời tiết ẩm ướt, mùa xuân sắp tới. Song thực tế lại nghiêm khắc như trời đông giá rét, đả kích hai người yêu nhau.

Phòng khách hiu quạnh vắng lạnh, Cảnh Chi Giới ngồi trên ghế sofa tịch mịch, nghiên cứu hợp đồng với Thập Phương.

Một tháng đi qua, thiếu Ủy Nhân Nhân cuộc sống thiếu sức sống vắng lặng.

Trên bàn mở ra nhiều tạp chí tài chính và kinh tế tuyên cáo nhiều sản nghiệp nhanh chóng chết non vì phần mềm Cảnh Chi Giới nghiên cứu, một góc nhỏ cũng đăng tin đám hỏi của Nhân Nhân và Xa thị. Cảnh Chi Giới bỏ hợp đồng xuống, gọi điện thoại tới công ty pháp lý.

“Tôi là Cảnh Chi Giới, xin tìm luật sư Nhan”

Luật sư nhận điện thoại. “Anh Cảnh, tôi xem qua bản hợp đồng kia, đánh giá sơ qua ước chừng cần một nghìn năm trăm vạn, có thể còn cần nhiều hơn, nhưng tôi sẽ cố gắng bảo đảm quyền lợi của anh. Anh quyết định xong chưa?”

Cảnh Chi Giới đáp không chút do dự. “Dĩ nhiên, càng nhanh càng tốt” Sau khi cúp điện thoại, anh trầm tư một lát, vừa gọi điện cho Nhân Nhân, đồng dạng là những lời máy móc.

“Xin để lại lời nhắn sau tiếng bíp...” Lời độc thoại máy móc, đêm khuya nghe tới hết sức tàn khốc.

“Nhân Nhân... Em ở đâu... Anh nhớ em” Cô trực tiếp tránh không gặp mặt, làm anh hết sức đau lòng, nếm thêm vị đắng.

Úy Nhân Nhân không có ở đây, cô hẹn với Xa Chân Phàm. Trong phòng bóng tối yên tĩnh, đèn báo tin nháy lóe sáng.

Hai tiếng sau, cửa mở ra, Nhân Nhân bước vào trong nhà, vẻ mặt mệt mỏi, mở đèn lên, hẹn với Xa Chân Phàm quả thực giống như xã giao, đáng sợ chính là lại nhằm chán hơn so với xã giao.

Nhân Nhân mệt mỏi đá giày cao gót, cô mặc quần jean, áo sơ mi trắng, không như bình thường trang phục vốn gọn gàng xinh đẹp gợi cảm thời thượng. Mất đi Cảnh Chi Giới, cô không có cảm giác, cảm thấy không có sức lực. Sau khi đồng ý lời cầu hôn của Xa Chân Phàm, cô khóa những âu phục đẹp đẽ kia vào trong tủ, không hề muốn mặc chúng nữa.

Rất nhiều bộ sách dạy phụ nữ phải vì mình mà xinh đẹp. Nhân Nhân thở dài, vì mình mà xinh đẹp? Cô khổ sở cười một tiếng. Lừa gạt người nào!? Nếu như không phải là muốn thu hút ánh mắt người khác, nếu như không phải là muốn lấy được tán thưởng, người nào lại trang điểm ỉnh xin đẹp để tự mình thưởng thức? Nhân Nhân không hề nhiệt tình trang điểm ỉnh nữa, người cô yêu cô không thể có, cô chán ghét người sắp có được mình, cô còn có thể xinh đẹp được sao? Hẹn với Xa Chân Phàm, cô ngược lại cố ý ăn mặc rất bình thường.

Chỉ sợ anh ta hôn cô, sợ anh ta kéo tay cô, sợ anh ta giống như Cảnh Chi Giới ôm cô như vậy, sợ đến tâm tình thấp thỏm cả đêm.

Sẽ không có người như Cảnh Chi Giới, làm cô đồng ý mở rộng lòng mình vô điều kiện địa thừa nhận hết thấy.

Nhân Nhân mở tin nhắn thoại ra, chột ngơ ngẩn. Giọng nói quen thuộc, phá vỡ yên tĩnh –

“Nhân Nhân... Em ở đâu... Anh nhớ em”

Tay trái cô vịn lên thành ghế sofa, nắm chặt lấy tay vịn, nhìn điện thoại màu trắng, đầu ngón tay thon dài lại ấn phím nghe lại giọng anh thêm lần nữa, mặc dù chỉ là giọng của anh, cũng làm cho cô không kiềm chế được thất hồn lạc phách.

11. Chương 11

“Món ăn kia anh ta không thể nào làm được” Hà Phi ăn tối với Nhân Nhân. “Hắc hắc hắc ~~ Cậu cố ý gây khó khăn cho anh ta, nếu không Lương tổng cũng sẽ không...”

“Tớ biết” Nhân Nhân phiền não gắp Pasta [1] trong đĩa, không muốn ăn chút nào. “Tớ chỉ là muốn để cho anh ta cũng chịu chút khổ, món ăn này khiến chúng ta mệt biết bao...” Điện thoại di động vang lên, Nhân Nhân nghe. “Alô?”

“A, em ở đâu thế? Bảo bối!” Xa Chân Phàm.

“Ăn cơm với Hà Phi” Nhân Nhân phiền não dùng sức cắt lên thịt bò.

“Bánh cưới đã đưa đến nhà em, a, thiệp mời em đã nhìn thấy chưa? Cầm một tờ cho Hà Phi, a...”

“Em biết” Nhân Nhân mở túi xách ra, ném một thiệp mời cho Hà Phi, giống như ném đồ bỏ đi. Cô nói lấy lệ với Xa Chân Phàm trong chốc lát, Hà Phi chú ý tới Nhân Nhân vô cùng không vui.

Hà Phi mở thiệp mời ra, ảnh cười bắt mắt khắc ở bên trái.

“Xinh đẹp sao?” Nhân Nhân chỉ chỉ thiệp cười. “Nhiếp ảnh gia này có thể có tên tuổi, anh ta nói tớ là cô dâu anh ta chụp đẹp nhất...” Nhân Nhân d

ùng sức đẩy đĩa thức ăn ra, cô căn bản không động tới chút nào. Cô lau lau miệng, đứng dậy đẩy ghế ra. “Tớ đi rửa tay, cậu từ từ xem” Cô xoay người rời đi.

Hà Phi nhìn thiệp mời, hôn lễ vào cuối tháng. Trong ảnh Xa Chân Phàm ôm Nhân Nhân cười rất vui vẻ, Nhân Nhân rất xinh đẹp, ánh mắt cũng rất mờ mịt. Tổ trưởng gầy rất nhiều, cô không vui, Hà Phi nhìn ra được, cô mất đi tính nhẫn nại với bất cứ cái gì, thái độ của cô với Xa Chân Phàm rất qua loa, hình như là đang xử lý công việc. Cô ấy đã nhìn thấy vẻ mặt tổ trưởng khi nói chuyện với Cảnh Chi Giới, cô ấy nhìn thấy bộ dáng tổ trưởng rơi vào bể tình, khi đó trên mặt Ủy Nhân Nhân tràn đầy tia sáng, cô bây giờ nhưng tựa như cái xác không hồn.

Tổ trưởng thật đáng thương, Hà Phi quay đầu nhìn tổ trưởng còn chưa trở lại, cầm lấy điện thoại di động của Nhân Nhân, tìm một dãy số.

~~***

~~Đêm khuya –

Sương khói tràn ngập, Cảnh Chi Giới lật xem bộ sách về thức ăn ngon tìm trong thư viện thành phố. Anh gọi điện thoại hỏi các quán ăn, anh xem sách dạy nấu ăn, đã hỏi tất cả bạn bè. Tại sao Nhân Nhân có thể tìm được món trứng trắng, anh lại không được?

Anh buồn bực, rút ra một điều thuốc, anh mở máy vi tính ra, đồng thời điện thoại vang lên, anh ấn nút nghe, nhìn thấy một email từ Mỹ, anh mở ra, đồng thời cũng nhận điện thoại.

“Alô?”

“Ừm... Anh Cảnh à?” Ôn Hà Phi bịt mũi hỏi.

Cảnh Chi Giới nhăn mày, đó rất giống giọng của vịt Donald, vô cùng quỷ dị. “Cô là?”

“Tôi cho anh địa chỉ và điện thoại, bà ấy có thể dạy anh làm món trứng trắng, ừm... Anh mau ghi lại!” Hà Phi thần bí. “Nhanh lên một chút!” Cô đọc địa chỉ ở Hồng Kông, Cảnh Chi Giới nhớ kỹ.

“Viết xong chưa? Anh nhanh học, khà khà ~~ món ăn này thật là khó! Bye bye...”

“Đợi một chút –” Cảnh Chi Giới hoang mang. “Cô là ai?”

Hà Phi bịt mũi, cười hắc hắc. “Tôi là thần Cupid!” Há há há, cô cảm giác mình làm chuyện tốt. Cô cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, anh chắc là có vẻ mặt không giải thích được. Sau đó cô cường điệu giọng nói. “Anh nhất định phải học xong đó, nhất thiết đừng để cho Nhân Nhân gả cho Xa Chân Phàm a a a không ngừng kia!” Hà Phi nóng lòng nói. “Tổ trưởng chúng tôi gần đây thật đáng thương, cũng không vui!”

“Tổ trưởng?”

“A!” Xong! Hà Phi ảo não vỗ trán mình, đàn quá, nói lỡ lời rồi.

“Cô là nhân viên V.J?” Anh nắm chặt điện thoại. “Nhân Nhân khỏe không? Cô ấy thế nào?”

Lộ chân tướng, Hà Phi không giả giọng nữa, cô nói: “Cậu ấy không tốt đó, cậu ấy rất không tốt, đặc biệt không tốt đó!”

Cảnh Chi Giới nghe rất lo lắng. “Không tốt như thế nào?”

Hà Phi rất chân thành giải thích cho anh nghe, chẳng qua anh nghe đến mơ hồ –

“Tôi ngày hôm qua nói đùa với cậu ấy, cậu ấy ngay cả cười cũng không cười còn mắng tôi nhảm chán, cậu ấy trước kia thích nghe mọi người nói đùa nhất! Còn có, tôi gần đây đi ăn cơm với cậu ấy, cậu ấy không ăn

hết, cũng còn dư lại rất nhiều, cậu ấy ăn còn ít hơn chuột. Còn có cậu ấy trước kia cũng không uống rượu, buổi trưa ngày hôm trước đó, cậu ấy hẹn cùng với Xa Chân Phàm, tôi và cậu ấy đến phòng ăn ăn cơm trước, anh biết không? Cậu ấy uống liên tiếp ba ly “Máy bay tự sát” [2], cũng không phải là muốn tự sát, uống nhiều như vậy! Còn có, cậu ấy hiện tại cũng không mặc âu phục, cũng không trang điểm, cậu ấy trước kia thích nhất cái đẹp, bảo cậu ấy không trang điểm rõ ràng bảo cậu ấy đi tìm chết! Cậu ấy gầy rất nhiều, anh không nhìn thấy cậu ấy mặc quần jean, gầy đến độ sắp không thấy mông, giống y như cây gậy trúc, cậu ấy rất sợ mập nữa, nhưng cậu ấy cũng gầy được quá khoa trương, tôi thấy ít nhất cậu ấy phải giảm năm kg, mới 2 tuần, có thể giúp “Mỵ Đăng Phong” [3] làm quảng cáo ...”

Cảnh Chi Giới nghe hiểu, thật sự cô vô cùng không tốt. Anh càng nghe càng đau lòng, càng nghe càng thương tâm, Hà Phi nói cũng là một chút chuyện nhỏ, nhưng anh có thể rõ ràng cảm nhận được Nhân Nhân thay đổi. Nhân Nhân không vui, Nhân Nhân rất u buồn, Nhân Nhân ăn được rất ít, cười ít, chẳng lẽ Nhân Nhân thống khổ như anh!? Anh vừa vui mừng vì Nhân Nhân cũng u buồn như anh, rồi lại yêu thương cô. Cô khẳng định vẫn để ý đến anh.

“Cám ơn cô giúp tôi...” Cảnh Chi Giới trịnh trọng nói. “Nhân Nhân là người phụ nữ nhân của tôi, tôi sẽ không để cho cô ấy lấy Xa Chân Phàm”

“Ừm, tôi biết tổ trưởng yêu anh”

“Là sao?” Cảnh Chi Giới thật kích động, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Bây giờ còn yêu sao?” Anh mất đi lòng tin với mình, Nhân Nhân tránh không gặp mặt, tình yêu cũng làm cho anh bắt đầu lo được lo mất.

“Há há ~~ please!” Hà Phi cảm thấy anh rất dần. “Anh phải nhìn bộ dạng cậu ấy làm món trứng trắng, anh cũng biết cậu ấy yêu anh bao nhiêu, mới qua một tháng sao có thể sẽ hết yêu? Yêu nữa, yêu mãi, cậu ấy yêu anh hơn, anh mau đi học làm món kia đi, mau kéo cậu ấy về đi...”

Sau khi cúp máy, Cảnh Chi Giới mở thư được gửi từ Mỹ, đó là một tập thư bằng tiếng Anh, bên trong có kèm theo địa chỉ điện thoại.

Cảnh Chi Giới xem xong thư, nghĩ lại một bức thư, sau đó anh gửi đi. Sau đó anh lập tức lên mạng đặt vé đi Hồng Kông, dự định sáng sớm phải đi Hồng Kông, hỏi cách làm món ăn kia.

Nếu như học xong món ăn này có thể làm cho Nhân Nhân tin tưởng thành ý của anh, có thể làm cho cô vui vẻ, làm cho cô cảm động, như vậy mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, anh cũng sẽ học xong nó.

~~***

~~Biệt thự Ủy gia, trong đại sảnh, Ủy Sanh ngồi trên ghế sofa, ông đã xuất viện, một y tá đang đo huyết áp cho ông. Góc đại sảnh bày đầy bánh cưới, quần gia bận bịu phân chia. Hai chiếc váy cưới đặt trên bàn, từ sau khi đưa tới, Nhân Nhân ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Ủy Sanh quan sát sườn mặt con gái, thần sắc cô mệt mỏi, dựa vào ghế sofa, xem video phát trên kênh MTV, Nhân Nhân xem Macy Gray hát bài hát tiếng anh — “I Try”.

I try to say goodbye and I choke...

Macy khàn khàn hát.

Mặt Nhân Nhân không chút thay đổi, trái tim cũng đau đớn. Cảnh Chi Giới gọi rất nhiều cuộc điện thoại, Cảnh Chi Giới để lại rất nhiều lời nhắn, bọn họ không thể quay lại. Đêm đã khuya, cô thậm chí sợ trở về. Lại không thể ở chung một chỗ, nghe thấy giọng nói của anh ngược lại làm cô càng thêm khó khăn hơn.

“Nhân Nhân...” Ủy Sanh đột nhiên hỏi cô. “Con... Vui vẻ sao?” Cô không nghe thấy, cô hoảng hốt xem TV, nghĩ đến Cảnh Chi Giới, nghĩ đến bọn họ quen nhau, bọn họ mến nhau, ngày đó cô bị sốt, anh rất ôn nhu chăm sóc cô. Anh là yêu cô sao?

“Nhân Nhân?” Về mặt hoảng hốt của cô làm con người Ủy Sanh tối sầm lại, ông phát hiện con gái tiêu tụy rất nhiều. Ông thấp thỏm hỏi: “Con vui vẻ không? Nhân Nhân?”

Cuối cùng cũng nghe thấy ông gọi, cô quay đầu, một gương mặt tái nhợt mờ mịt, một đôi mắt trống rỗng.

“Ba, cái gì cơ?” Trái tim cô căn bản không ở chỗ này.

Úy Sanh bỗng nhiên đau lòng. “Con... Thật muốn lấy chồng? Con không giống người đang vui” Ông có phải quá ích kỷ hay không?

“Không có mà” Nhân Nhân phủ nhận, thờ ơ nhún nhún vai. “Cũng sắp lập gia đình, còn hỏi cái này làm gì?”

Úy Sanh đánh giá vẻ mặt con gái “Sẽ phải kết hôn, con vui về sao?”

Lần đầu tiên, ba quan tâm tâm tình của cô, không dự liệu được ba lại đột nhiên hỏi như vậy, cô không khỏi ngơ ngẩn. Không, cô không vui, vô cùng vô cùng không vui. Nghĩ đến từ nay về sau sớm chiều chung đụng với Xa Chân Phàm, nghĩ đến phải “da thịt tương thân” với Xa Chân Phàm, nửa đêm cô còn bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng cô nhìn sắc mặt già nua của ba, cô nói: “Vui về... Con rất vui về mà ba” Khi nói dối, nghĩ đến cô từng cười ngả vào một vòm ngực ấm áp... Sẽ không vui về như vậy, cô đang lừa gạt người nào?

Lừa được mắt người khác, lừa gạt không được trái tim mình.

~~***

~~Là một ngày âm đạm, cảnh vật Hồng Kông lạnh lẽo.

Trà ướp hoa trên bàn bốc hơi nóng, hương thơm nồng nàn, là khuôn mặt từ ái của Đặng lão phu nhân.

“Lại là món trứng tráng?” Bà nheo mắt hài hước nói. “Bỗng nhiên món ăn này nổi tiếng ở nước ngoài?” Nhìn khách không mời mà đến trước mắt, bà nhẹ giọng hỏi: “Vì cái gì mà cậu muốn học?”

Trên mặt Cảnh Chi Giới hiện lên vẻ đau thương. “Có một người phụ nữ đặc biệt học món ăn này làm cho cháu ăn, nhưng cháu sợ ý, chà đạp tâm ý của cô ấy, cháu muốn đền bù”

Lão phu nhân nhíu mi, ánh mắt lợi hại đánh giá anh — Anh là người đàn ông tướng mạo xuất sắc chói mắt, giống như con báo hoang đã không chịu khống chế. Lão phu nhân duyệt vô số người, bối cảnh của người đàn ông này khẳng định không đơn giản, người đàn ông này có một đôi mắt không chịu gò bó, giống như bất cứ khó khăn gì cũng không sợ. Trên người người đàn ông này có khí chất kiên định bền vững.

Lão phu nhân mỉm cười. “Món ăn này rất khó, nhưng mà...” Bất ngờ, bà lại có lòng tin với anh. “Tôi tin cậu học được, tôi chỉ có một điều kiện”

“Xin hãy nói”

“Nếu cuối cùng hai người ở chung một chỗ, nhớ tới thăm tôi” Bà muốn nhìn cặp tình nhân thú vị này, bà đoán cô gái xinh đẹp thời thượng lần trước chính là người phụ nữ anh yêu mến. Trên người hai người bọn họ đều có một cỗ khí thế cường hãn, đồng dạng tràn đầy hào quang. Lão phu nhân không thể tin được trên đời này còn có chuyện lãng mạn như vậy, một món ăn, liên quan đến duyên phận.

Cảnh Chi Giới lập tức đồng ý.

~~***

~~Được rồi, nếu như Nhân Nhân làm được, vậy anh cũng có thể! Sau khi trở về Đài Loan, Cảnh Chi Giới lập tức luyện tập món ăn này.

Luôn để ý tới quyển sổ ghi chép bên cạnh bàn, tài liệu chất đầy mặt bàn. Cảnh Chi Giới bắt đầu hành trình làm món ăn, anh làm việc luôn luôn tỉnh táo, mạch lạc rõ ràng, hiển nhiên món ăn này không chịu thua. Thời điểm nấu nước sôi, tinh bột khoai tây kết thành cục, anh cau mày, bắc ra, rửa qua lần nữa. Lần này tinh bột khoai tây rõ ràng dính vào đáy nồi, cháy xém.

Trên trán Cảnh Chi Giới bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng anh vẫn tỉnh táo tắt bếp, rửa nồi, lại nấu thêm một nồi nữa, cuối cùng cũng miễn cưỡng nấu thành nước sôi. Anh hít sâu một hơi, áo sơ mi trên người đã ướt đầm, cảm giác phòng bếp rất oi bức, anh mở cửa sổ ra, sau đó tiến vào bước kế tiếp. Anh làm nóng chảo, chậm rãi thả trứng vào đáy chảo, nhanh chóng vòng hai vòng, có chút ngoài ý muốn, dầu bắn lên, anh giống Nhân Nhân bị bỏng đến rất thành nghiện, khác biệt duy nhất chính là anh không kêu gào, anh bác chảo ra, trứng d

ã cứng tại đáy nồi.

Anh lại làm một lần, lúc này, lửa quá lớn, trứng trắng biến thành trứng nướng. Cảnh Chi Giới dùng đũa chọc chọc cục trứng “nướng”, anh bình tĩnh rửa qua, không sao, anh là người chưa bao giờ sợ thất bại, anh trấn an mình, một lần lại một lần.

Hai tiếng sau, thùng rác chất đầy vỏ trứng, để ý mới mới thấy đầy trứng trắng thất bại.

Lần thứ mười hai, anh chuyên chú cẩn thận nhẹ nhàng cho trứng vào chảo, ưu nhã xoay chảo hai vòng, xảo diệu tránh né dầu mỡ bắn lên quần áo, sau đó nhanh chóng lật xào, trật tự rõ ràng, động tác lưu loát, không tỳ vết, món trứng trắng ngừng tự thành màu vàng nhạt tươi đẹp, Cảnh Chi Giới mừng rỡ, anh nhanh chóng lật xào, bỗng nhiên bếp tắt ngấm, anh nắm lấy cái xẻng sừng sờ đứng trước bếp.

Chuyện... Chuyện gì thế? Chẳng lẽ... Anh vượt người nhảy tới trước bình gas, ôm bình gas lắc lắc mấy cái, rất nhẹ. Chẳng lẽ, trời ạ! Hết gas!? Tĩnh táo, tĩnh táo! Cảnh Chi Giới hít sâu một hơi, xoay người bước vào phòng khách gọi điện gọi gas.

Anh hút thuốc, cánh tay đau nhức, không nghĩ tới món ăn này khó làm như vậy. Nhân Nhân sao lại học được? Lửa nồi quấy nhiễu, cô nhất định cũng bị bỏng sao? Cảnh Chi Giới tê liệt ngã xuống ghế sofa. Anh thật đáng chết! Cô lấy lòng anh như vậy, ngày đó anh lại không trở về gấp ăn món này, anh có thể tưởng tượng cô ủ rũ biết bao. Cảnh Chi Giới tức giận mình! Bây giờ cô lạnh lùng với anh quả thực là báo ứng của anh!

Anh mở TV, kinh ngạc nhìn phóng viên tài chính và kinh tế đang phỏng vấn Ủy Nhân Nhân cùng Xa Chân Phàm, đám hỏi của con trai lớn Xa thị và tập đoàn Song Tinh, là một chuyện lớn của giới kinh doanh.

Cảnh Chi Giới nhìn Ủy Nhân Nhân trong TV, cô gầy rất nhiều, cảm giác rất tái nhợt.

Nữ phóng viên hỏi Nhân Nhân: “Cô Ủy là Đại mỹ nhân nổi danh giới quảng cáo, cuối cùng cũng phải kết hôn, có thể hỏi cô, đối với mỹ nữ xuất sắc như cô mà nói, cuối cùng tình yêu là cái gì?”

Xa Chân Phàm thâm tình nhìn lại vị hôn thê, Nhân Nhân mỉm cười trước ống kính, cô chớp chớp đôi mắt đẹp.

“Yêu là một loại điên cuồng! Khiến cho người thông minh biến thành ngu ngốc, khiến cho người có lý trí thành mất điều khiển”

“A... Đúng... A...” Xa Chân Phàm phụ họa, giống như con vẹt nhắc lại lời của cô. “Chính là thành ngu ngốc và mất điều khiển, ha ha ha... Nhân Nhân vì tôi mà ngu ngốc mất kiểm soát, a” Anh ta tự cho là hài hước, nhưng khoe mất nữ phóng viên cùng Nhân Nhân rõ ràng co quắp.

Nữ phóng viên lại hỏi Nhân Nhân: “Như vậy, cô Ủy vì anh Xa mà điên cuồng sao?”

Cảnh Chi Giới theo bản năng nắm chặt điều khiển, trái tim anh bỗng dưng căng thẳng. Nhân Nhân bỗng nhiên im lặng không nói, Xa Chân Phàm nhìn lại cô đợi cô trả lời.

Nhân Nhân bỗng nhiên cúi đầu, ánh mắt tránh khỏi ống kính. “Dĩ nhiên” Cô nói.

“Mẹ kiếp!” Duy chỉ một tiếng, Cảnh Chi Giới ném điều khiển vào TV, tia lửa bất ngờ phát ra, màn hình vỡ tan. Yêu đúng là làm cho người ta điên cuồng, cho dù là anh! Yêu làm cho người ta điên cuồng, anh giận đến nghĩ vạ ngay cổ Xa Chân Phàm!

Cô nói dối, anh biết. Cô tránh ống kính, anh biết cô chỉ vì anh mà điên cuồng! Cô nói dối!

~~***

~~Cách hôn lễ của Nhân Nhân càng gần, cuộc sống Cảnh Chi Giới lại càng rơi xuống. Ngoại trừ thỉnh thoảng đến Thập Phương, anh đều ở nhà đánh giấc với món ăn. Anh ngủ rất ít, kể từ khi đập hỏng TV, anh đã không thèm nhìn.

Mấy ngày này anh sưu tập tư liệu tập đoàn Song Tinh, vận dụng quan hệ của anh nắm được tình hình chung tổ chức tập đoàn. Song Tinh thua ở nhân tài nghiên cứu kỹ thuật quá yếu, chất bán dẫn dạy chính là trang thiết bị thay đổi từng ngày, bọn họ lại vẫn ở trạng thái cũ, đã quên tùy thời đổi mới kỹ thuật. Cảnh

Chi Giới tra được ngay cả hạng mục chi tiết cổ đồng Song Tinh, Xa thị giữ gần một nửa cổ phần, cũng khó trách Nhân Nhân rất sợ không lấy chồng thì đắc tội với Xa Chân Phàm.

Vào một đêm trời mưa, anh tìm Cảnh Thiếu Hoa đến.

Muốn biết món trứng trắng Nhân Nhân làm được như thế nào, sợ rằng chỉ có em trai là hiểu rõ nhất.

Cảnh Thiếu Hoa vừa vào cửa, đã nhìn thấy TV bị đập vỡ kia.

“Ồ ồ! Tại sao?” Cậu ta thấy kỳ quái. “Người nào đập?”

“Anh” Cảnh Chi Giới đóng kín cửa.

“Anh?” Sao có thể như vậy? Anh chính là người tỉnh táo gần như biến thành máu lạnh? “Anh sao lại “đánh trận” với TV chứ?”

“Khó chịu” Anh lười giải thích, Cảnh Thiếu Hoa nhìn quanh phòng khách, lại oa oa kêu không ngừng.

“Mẹ kiếp, anh xảy ra chuyện gì!” Giấy tờ sách vở máy vi tính rải rác tán loạn, từ trước đến giờ anh luôn luôn thu dọn gọn gàng, hiện tại đầy giấy tờ trên mặt sàn. “Cá của anh đâu?” Cảnh Thiếu Hoa chỉ bể cá trống rỗng kia. “Toàn bộ đám “Khinh người” đâu rồi?” Cậu không được tự nhiên mà ngồi xuống, nhếch chân lên, nằm trên ghế sofa.

“Bảo em tới làm gì? Wow ~~ Hả” Cậu bỗng nhiên chụp lấy một tờ báo, nhìn lên tin tức Nhân Nhân muốn kết hôn, cậu nhảy dựng lên kích động trừng mắt với báo. “Con ngựa của anh muốn kết hôn?” Bỗng nhiên cậu cười to, cười đến tê liệt ngã xuống ghế sofa, cười đến Cảnh Chi Giới vén tay áo lên muốn bóp chết cậu. “Há há há ~~ , em biết rồi, moa ha ha ha...” Cậu rất có thiên phú cười trên nỗi đau của kẻ khác. “Mẹ kiếp, không trách được anh lôi thôi thành như vậy, há há ~~” Cậu ngẩng đầu trừng mắt nhìn ông anh. “Đừng nói cho em anh lại thương tâm, anh lại không thiếu phụ nữ...” Nhưng cậu bỗng nhiên im lặng, phát hiện ông anh của mình râu không cạo, đầu tóc rối bời, ánh mắt tối tăm, cảm giác rất tang thương. Cảnh Thiếu Hoa ném báo đi, nghiêm nghị run sợ mắng: “Chết tiệt! Anh thật đúng là thương tâm sao? Gặp quỷ!”

Cảnh Chi Giới không phủ nhận. “Em ngồi một lát, anh nấu đồ cho em ăn”

“Wow...” Mắt Cảnh Thiếu Hoa trừng thật to. “Anh muốn nấu đồ cho em ăn?” Thật hiếm lạ. “Anh bảo em tới vì nấu đồ cho em ăn!?” Tại sao, bỗng nhiên vui vẻ thân thiện như vậy.

“Em giúp anh ăn thử thứ này...” Cảnh Chi Giới bước vào phòng bếp.

Thiếu Hoa hoang mang đợi một tiếng đồng hồ, bỗng nhiên, cậu chợt ngồi dậy, lại là mùi vị này!? Chết tiệt ~~ Món trứng trắng! Anh tại sao lại học Nhân Nhân!?

Cảnh Chi Giới bưng món ăn ra, trên bàn chất đầy giấy tờ, anh vung tay lên, quét toàn bộ đồ rơi xuống đất, dọn ra không gian để món ăn, Cảnh Thiếu Hoa trừng mắt nhìn món ăn kia, oa a ~~ tại sao gần đây tất cả mọi người đều món ăn cho cậu ăn?

“Ăn thử xem” Cảnh Chi Giới đưa đũa cho cậu. Thấy Cảnh Thiếu Hoa ăn, anh hỏi: “Sao? Giống không?”

Cảnh Thiếu Hoa nhăn mày. “Em lần trước ăn khen nhiều hơn!”

Cảnh Chi Giới ngồi xuống, bỗng nhiên rất mệt mỏi co quắp ngồi trên ghế sofa.

Cảnh Thiếu Hoa vừa ăn, vừa nghiêng mặt đánh giá anh trai. Cậu chưa từng thấy anh trai có vẻ mặt ỉu xìu như vậy, cho tới nay cậu cũng rất thần tượng bộ dạng của anh, nhưng, quái, cậu cảm giác anh trai hình như là lạ.

Cảnh Thiếu Hoa cắn chiếc đũa, hỏi rõ: “Anh sao vậy?”

Tay phải Cảnh Chi Giới phủ lên trán, nhắm mắt lại không lên tiếng. Tuần sau cô sẽ phải kết hôn, món ăn này còn làm không được , rốt cuộc vấn đề ở đâu? Cảnh Chi Giới tiếp xúc với G.B ở Mỹ, kế hoạch của anh cũng không thuận lợi, anh không sợ khó khăn, chẳng qua là chuyện này khó giải quyết hơn anh tưởng tượng. Anh không lên tiếng, mệt mỏi im miệng không nói.

Bộ dáng mệt mỏi trầm tĩnh của anh bỗng nhiên làm Cảnh Thiếu Hoa sợ hãi, cậu đánh giá bộ dáng chán chường của anh trai, vừa nhìn quanh phòng khách lộn xộn, còn có TV bị anh phá hỏng, cùng với tiếng mưa rơi liên miên không dứt ngoài cửa sổ, bỗng nhiên, cậu gọi –

“Chết tiệt!”

Cảnh Chi Giới giật nảy người, ngạc nhiên tròn mắt trừng cậu. “Em làm sao!?” Anh giận trừng Thiếu Hoa, nhìn thấy Thiếu Hoa biểu tình cứng ngắc, dùng một loại ánh mắt kỳ quái đánh giá anh.

“Này!” Thiếu Hoa tức giận, nói lắp bắp. “Thất... Thất tình... Có cái gì... Sinh... sinh mạng rất đáng quý... Cái kia... Tự sát phải nói trước...”

Cảnh Chi Giới ngơ ngẩn, bỗng nhiên hiểu sợ hãi trong mắt Thiếu Hoa, cậu sợ anh trai này của mình sẽ giống ba mẹ nghi lẫn lộn. Một cảm giác ám áp thấm nhuần tâm khảm, Thiếu Hoa đang lo cho anh trai này. Mặc dù hành động của cậu quá dẫn, thích ngỗ nghịch lời anh, nhưng giờ phút này Cảnh Chi Giới chợt hiểu ra, em trai thương yêu anh.

Cảnh Chi Giới chấn lại tinh thần, ngồi thẳng, đoạt lấy đôi đũa trong tay Thiếu Hoa. “Ai muốn chết? Làm ơn ~” Anh thử ăn trứng trắng. “Anh của em phải sống lâu trăm tuổi!”

“Hừ! Tai họa ngàn năm đó...” Cảnh Thiếu Hoa mắng.

Cảnh Chi Giới cười to, thực sự bại vì em trai mình.

~~***

~~Trước hôn lễ một đêm, vì sao lấp lánh, ánh trăng như bạc.

Úy Nhân Nhân lái xe về nhà thu dọn đồ đạc, cô bật toàn bộ đèn trong nhà, vì chuẩn bị hôn lễ, gần đây hầu hết đều ở chỗ cha mình. Nhân Nhân ném chìa khóa xuống, đi tới trước bể cá, khom người nhìn chăm chú bọn cá, cô cho thức ăn vào, nhìn cá tranh giành thức ăn.

Ngày mai cô chính thức thành vợ Xa Chân Phàm, mà Cảnh Chi Giới trở thành bí mật dưới đáy lòng cô. Ánh mắt Nhân Nhân tối sầm, đáng tiếc bọn họ không có chụp ảnh chung để cô làm kỷ niệm.

Cô ngồi trước bể cá, nghiêng mặt dán vào bể cá lạnh như băng, cô nhắm mắt lại, lỗ tai nghe thấy tiếng máy lọc nước kêu re re. Cô trống rỗng thở dài một hơi, chẳng bao giờ cảm giác tịch mịch như thế, bất đắc dĩ như thế. Nhân Nhân cảm giác trong khoảng thời gian này, sau khi tách khỏi tình yêu, cô thật giống như cũng trở thành một con cá, cô thật giống như lắng xuống đáy biển rất đen rất sâu không có đáy, nhiệt tình của cô bị chôn vùi, cô rất trống không, trống không đến nước mắt cũng chảy không ra. Cô chết lặng, cố mà xã giao với Xa Chân Phàm. Cô biểu hiện dừng dừng, ngay cả đám cưới cũng không mời bạn bè. Cô biểu hiện rất thờ ơ, vô cùng hợp tác, song trong lòng cô rất nhớ rất nhớ anh...

Nhớ anh quá... Nhớ quá. Nhân Nhân ôm chặt bể cá anh yêu mến, gương mặt dán sát vào bể cá, phảng phất như vậy là có thể có chút liên lạc với anh, bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Nhân Nhân xoay người đi mở cửa, nhìn qua khe cửa, cô thất thần. Người cô nhớ mong đang đứng ở ngoài cửa.

“Mở cửa!” Cảnh Chi Giới ngăn nhìn cô qua cửa sắt ngăn cách.

Kinh sợ với giọng nói gần như ra lệnh của anh, Nhân Nhân lặng một giây mới nghiêng người kéo chốt mở, đẩy cửa sắt ra, bỗng hối hận, kéo cửa sắt về

. Song anh giang tay ngăn trở cửa sắt, vượt qua xông tới. Thân hình cao lớn như núi đứng vững trước cửa, ánh mắt lợi hại dưới đôi lông mi đen dày nhìn chăm chú vào gương mặt tái nhợt của cô. Ánh đèn chiếu vào người anh, khuôn mặt u ám của anh xem ra có chút nguy hiểm.

Áo bó sát người tô điểm thêm đường cong rắn chắc cơ bắp của anh, đẹp mắt khiến anh thoát nhìn rất cõi mở, mà mái tóc đen hơi rối loạn của anh như màn đêm, cúi xuống nhìn cô với ánh mắt thâm tình nóng bỏng giống như bàn là ủi nóng trái tim cô.

Căn phòng rất yên lặng, chỉ có tiếng rè rè của máy lọc nước trong bể cá, ánh đèn vàng nhạt trên trần bao phủ lấy bọn họ.

Xa cách gặp lại, Nhân Nhân bỗng nhiên không biết nói cái gì. Anh cường thế ngăn chặn ở trước cửa, mày rậm dưới ánh mắt nhiệt tình làm lòng tơ cô dựng đứng, mà chân mày nhíu chặt của anh làm cô thấp thỏm, bờ vai rộng của anh, vóc người cường tráng cân xứng, đôi môi kiên nghị, Nhân Nhân ngây ngốc nhìn người đàn ông mê người làm cô thần hồn điên đảo, thất hồn lạc phách.

Cả người anh phát ra khí tức cùng lực nguy hiểm, khiến người ta tiêu mất dũng khí nhìn xuyên qua ánh mắt, anh luôn làm cô khấn trương, luôn hại cô tim đập thành thịch, khi anh nhìn chăm chú, toàn thân cô nổi da gà. Cô bối rối, cô cảm thấy khó thở, mà cô lại đáng chết biết rằng hết thấy không là bởi vì sợ anh, mà là...

Nhân Nhân lui một bước, thở một hơi, mà là đáng chết là cô lại khát vọng anh, cô sẽ phải lập gia đình, nhưng cô đáng chết là lại khát vọng người đàn ông này, khát vọng anh ôm cô, khát vọng đến đau lòng, khát vọng đến phình to ra, không bởi vì anh nhìn chăm chú mà đầu gối như nhũn ra, nhịp tim tăng tốc.

Mà anh không nói một câu, chẳng qua là nóng bỏng nhìn lại cô. Dùng một loại tầm mắt nhiệt tình khát vọng tràn đầy dục vọng đánh giá cô, ánh mắt chuyên chú cường hãn kia thật giống như anh đã tiến vào trong cơ thể cô, xuyên thấu thân thể mềm mại của cô. Anh nhìn kỹ cô, sau đó đưa tay đẩy cánh cửa.

“Rầm” một tiếng, Nhân Nhân hô hấp rối loạn, cảm giác thế giới cô cố gắng chống đỡ sụp đổ trong nháy mắt. Cô sợ mình không kìm nén được nhịp tim, sợ nó bắn khỏi lồng ngực, sợ cái gì? Cô biết, cô sợ khiến chuyện nào đó xảy ra, sợ chính là ý chí yếu đuối của cô...

Nhân Nhân muốn chạy trốn, không thể tin được, Cảnh Chi Giới đặc biệt làm món trứng trắng cho cô ăn.

Nhân Nhân u mê, Cảnh Chi Giới gấp thức ăn cho cô, trứng màu vàng nhạt trơn trượt vào cổ họng cô, anh lau quần áo dính dầu mỡ, vẻ mặt kinh ngạc của cô làm anh cảm thấy đặc ý lại có thú, anh biết cô đang sợ hãi. “Nhân Nhân” Giọng nói ôn nhu của anh giống như đang vuốt ve trên má cô. “Như em nói, món ăn này anh làm được, em phải hủy bỏ hôn lễ”

Tia sáng trong mắt anh làm tim cô đập nhanh, hốc mắt Nhân Nhân bỗng dưng đau nhói. Anh thật sự đặc biệt đi học làm món ăn này vì cô? Trời ơi! Cô cúi đầu, bây giờ cô nên làm sao? Anh yêu cô, nhưng, hôn lễ không thể hủy bỏ...

“Nhân Nhân, ngày mai không cho phép em lập gia đình”

“Chi Giới...” Cô khổ sở nghẹn ngào, nhỏ giọng một câu: “Thật xin lỗi”

“Anh muốn nghe không phải là câu này” Anh nghiêm nghị nói.

Cô thật cảm thấy rất có lỗi. “Em không biết anh... Thật xin lỗi...” Nước mắt rơi xuống thành chuỗi.

Anh tức giận chất vấn cô: “Em nói cho anh biết, em vẫn còn muốn lấy chồng?”

“Hôn lễ không thể hủy bỏ” Cô có thể tưởng tượng hậu quả chọc giận Xa thị.

“Mẹ kiếp!” Anh quét rơi cái đĩa xuống đất, cái đĩa nát tan tành, cô kinh sợ lui về ghế sofa. Anh nghiêng người dùng sức chế trụ cổ tay cô, lớn tiếng gầm thét với cô: “Em ngu ngốc! Em biết em đang làm gì không?”

Anh cúi đầu chọt phủ lên môi cô, thô lỗ đã man hôn sâu, khi cô bị hôn đến đầu choáng mắt hoa, anh bỗng nhiên buông cô ra. “Người đàn ông kia cũng có thể hôn em như vậy, em chịu được sao?”

Không! Nước mắt Nhân Nhân như suối trào. Anh sao có thể trách mắng cô, cô cũng là bất đắc dĩ mà, cô đè nén xuống cảm xúc chân thật của mình, cô hình như bốc cháy. “Em không có lựa chọn...” Cô khẽ thì thào. “Vì ba em, vì Song Tinh, em phải lấy chồng!”

“Em đáng chết!” Anh gầm thét, giận đến muốn bóp chết cô. “Em sẽ hối hận!” Một tay kéo cô ôm vào lòng, anh kéo áo sơ mi của cô, cởi áo lót cô xuống, bàn tay lớn phủ lên ngực cô, vuốt ve nhũ hoa mềm mại cao nhọn của cô, anh cúi đầu xuống cắn cổ cô, hôn cổ cô, thống khổ thì thào: “Em có thể để cho anh ta làm như vậy sao? Em có thể không!?”

Cô hưng phấn run rẩy, rồi lại bởi vì lời của anh mà khóc. Ông trời! Điều này quá thống khổ... Thân thể của cô thành thực chỉ vì anh mà bốc cháy!

Cô rộng mở mặc anh cố tình làm bậy, anh kéo áo cô, khát khao vén váy cô xé tan quần lót, kéo cô đến trên người anh, anh cởi quần của mình, nâng mông cô, anh khát vọng cô, khát vọng đến đau lòng, anh chợt nhập vào chỗ sâu trong cơ thể cô, giờ phút đó cô rung động kinh hô!

Anh cường hãn tiến vào cô, trầm nặng mãnh liệt lao vào trong cơ thể cô, cô vì cực hạn khoái cảm thân mật mà rên rỉ, kìm lòng không được vòng qua cổ anh, thân thể mềm mại của cô bởi vì thứ khổng lồ cực nóng của anh mà run rẩy không ngừng, chặt chẽ bao phủ anh, sít sao kết hợp với anh. Say mê cảm thụ anh cuồng dã luật động ở trong cơ thể cô, say mê nghiêng hợp anh, say mê mà la lên, cảm giác anh gặm cắn cổ cô, mút mỗi một tắc da thịt cô.

Ánh mắt tràn đầy dự vọng, dã tính của anh nhìn chăm chú gương mặt ửng đỏ của cô. “Em cũng có thể để cho anh ta làm như vậy sao?”

Anh khàn khàn hỏi cô: “Em có thể sao?” Thứ thô bạo dửng mãnh tràn đầy cô, ra sức chạm vào chỗ sâu trong cô, cánh môi cô run rẩy, không nói nên lời. Sau một lần va chạm, anh buông thả trong cơ thể cô. Yêu thương bao phủ tràn đầy chỗ sâu trong cô, ở giờ phút cao trào kia, cô mê say gọi tên anh.

Giờ phút này như pháo hoa rực rỡ, giờ phút này đầy cảm giác rung động, trở thành ký ức khắc sâu nhất trong lòng cô.

Thân thể của cô phảng phất cũng bị anh lấy hết, sau màn kích tình Nhân Nhân mềm nhũn nằm trên người anh, bỗng nhiên giữa cổ tay cô chợt mát lạnh.

Cô trợn to mắt. “Anh làm gì?” Cảnh Chi Giới đeo vào cổ tay phải cô một chiếc vòng vàng, Nhân Nhân giờ tay lên quan sát. “Đây là...” Cô biết đây là cái gì, đây là vòng tay Cartier tình yêu chân thành, tượng trưng tình yêu cùng hứa hẹn. Một khi đã đeo vào, thì cần dùng khóa đặc chế mới có thể mở ra. Nhân Nhân vùng dậy, nhìn Cảnh Chi Giới. Cô tức giận nói: “Tháo nó ra!” Trời ơi, cô ngày mai phải lập gia đình đó!

Cảnh Chi Giới đứng dậy, bước đi thông thả ra ban công, cô vừa mặc áo vừa ồn ào: “Đừng làm nháo, mau tháo nó ra”

Anh mở cửa sổ, ném ra ngoài bầu trời thứ gì.

“Anh?” Cái khóa màu vàng biến mất giữa không trung, cô hít một hơi thật sâu, không thể tin được. “Anh ném nó?”

Anh xoay người lại, nhìn cô, cật lực nói: “Em có bản lĩnh thì mang theo vòng tay này lập gia đình. Nếu em không phụ lòng mình, không phụ lòng lời thề thần thánh, không phụ lòng trái tim mình, em muốn đi lấy chồng, vòng tay này vĩnh viễn nhắc nhở em sự tồn tại của anh”

Nhân Nhân giận đến cả người run rẩy, cô thử dùng sức rút vòng tay ra, nhưng vô ích. Cô dùng sức rút nó ra, đem hết khí lực, cuối cùng cũng không nhận được khóc lên. Anh tiến lên ôm cô vào lòng, cô giận đánh anh, lớn tiếng mắng.

“Anh thật ghê tởm, anh thật đáng giận!” Tâm tình nổ tung như con dê, cô không có cách nào ức chế mà khóc nức nở, toàn thân co rúm run rẩy, khóc ngả vào lòng anh.

Cô khóc mệt, bọn họ ôm nhau ngủ, ngày chưa sáng thì Nhân Nhân đã chuồn xuống giường, cô cẩn thận mặc quần áo vào, rời phòng, quay đầu lại nhìn lại người đàn ông ngủ say trên giường.

Chiếc vòng trên cổ tay làm trái tim cô đau nhói, cô thâm tình liếc anh một cái, cầm chìa khóa rời đi.

Sau khi cô đi, anh lập tức mở mắt, quay đầu nhìn lại phương hướng cô biến mất.

Chú thích:

Pasta [1]: Pasta trong tiếng Ý là tên gọi chung cho các loại nui, mì sợi... làm từ bột mì. Có khoảng hơn 350 loại nui, mì... với hình dạng khác nhau, cọng dài, ngắn, dày, mỏng, nui hình sò, hình xoắn, hình nơ, hình

sao... để từ đó chế biến ra rất nhiều món ăn. Pasta được làm chủ yếu từ bột mì và nước. Có hai loại pasta tươi và pasta khô. Loại tươi chỉ có thể cất giữ vài ngày trong tủ lạnh. Pasta khô thì thông dụng hơn, có thể cất giữ lên tới 2 năm, trước khi ăn chỉ việc nấu chín mềm là có thể chế biến chung với các loại sốt.

Máy bay tự sát [2]: là cách nói bóng gió của cư dân mạng về cocktail Kamikaze.

Mỹ Đăng Phong [3]: là một công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn của Đài Loan chuyên về làm đẹp, có tên tiếng Anh là Madenform. Có một sản phẩm giảm béo hay sao á. ^^

Vĩ thanh

Hôn lễ cử hành ở giáo đường núi Dương Minh, váy cưới đính sôphie do những nhân vật nổi tiếng làm ra. Phong cách châu Âu, hai bên bày hoa ly, thời khắc hoàng hôn, rực sáng ba trăm ngọn nến nhỏ, rèm mảnh đỏ và vàng rủ xuống khắp vườn hoa.

Bữa tiệc mở một trăm bàn, các nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh xuất hiện. Các tân khách đi vào giáo đường dự lễ, các giáo sĩ vào vị trí, các phóng viên cũng được mời tham dự, đèn flash nháy sáng liên tục, vừa chụp lễ đường, lại chụp các ông chủ lớn, dĩ nhiên không quên cô dâu đứng thẳng tại phía trước, mặc áo cưới lụa trắng, ưu nhã xinh đẹp; cho tới chú rể một bên gầy gầy xấu xấu, mọi người cũng là chụp cho qua loa.

Cha sứ làm chứng, các tân khách an tĩnh lại. Chứng kiến một khắc thần thánh này, không khí rất lãng mạn, hội trường rất náo nhiệt, tất cả mọi người tới cổ vũ, Nhân Nhân lại cứng nhắc không cách nào mỉm cười. Mọi thứ trước mắt hư ảo như thế, rất không thành thật. Cô khẽ run rẩy, căn bản không dám nhìn người đàn ông trước mắt sắp trở thành chồng mình, vòng vàng trên cổ tay của Cảnh Chi Giới chế trụ hâm nóng cô.

Không nên là như vậy... Người đàn ông của cô không nên là anh ta... Cô rũ hai vai xuống, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn rất bất lực. Kết quả chuyện này so sánh với trong tưởng tượng của cô còn khó khăn gian khổ hơn.

“Con có đồng ý vĩnh viễn làm bạn của cậu ấy, mặc kệ là ngã bệnh hay là...” Cha sứ hỏi.

Nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, Nhân Nhân do dự thật lâu, mới nhỏ giọng trả lời: “Con... Đồng ý” Trái tim cô phảng phất như bị đánh nát. Cô chết lặng

g trao đổi nhìn với Xa Chân Phàm, chết lặng nghe cha sứ chứng hôn. Cô cảm thấy thật là đáng sợ, cả người cô cũng lạnh, cô làm cái gì? Nhân Nhân nắm chặt hai tay, cô mới vừa làm cái gì? Đáng sợ biết bao, cô bán đứng mình. Sắc mặt Nhân Nhân tái nhợt giống như lúc nào cũng có thể té xỉu, ánh mắt của cô trống rỗng, cô cảm giác mình thật giống như đã chết.

Cha sứ hỏi các tân khách. “Có người nào phản đối đôi tân nhân này không?” Mọi người an tĩnh, cha sứ tiếp tục nói: “Rất tốt, bây giờ ta lấy –”

“Tôi phản đối” Dưới đài một gã đàn ông bỗng nhiên cao giọng lên tiếng. Anh ta đeo kính râm, vóc người to cao, khi anh tháo kính ra, hội trường một mảnh xôn xao, các phóng viên điên cuồng xông lên chụp hình.

Đó là nhân viên chủ quản công ty chất bán dẫn nổi tiếng nhất nước Mỹ G.B, Nhân Nhân ngẩng ngẩng cả người, vị giám đốc kia đứng dậy bước về phía Ủy Nhân Nhân, anh ta nói một chuỗi với Nhân Nhân, các phóng viên lớn tiếng ồn ào vây quanh bọn họ, đèn flash không ngừng nháy sáng.

Anh ta giải thích với Nhân Nhân, Cảnh Chi Giới gia nhập công ty bọn họ, điều kiện của anh là muốn G.B có sách lược liên minh với Song Tinh, trợ giúp Song Tinh vượt qua cửa ải khó khăn.

Các phóng viên kinh hô, tranh nhau hỏi: “Ngài nói đến người nghiên cứu ra phần mềm kiểm tra mới Cảnh Chi Giới sao?”

“Anh ta không phải là nhân viên tạm thời của Thập Phương sao? Đây tính là trái hợp đồng sao?”

Lối vào rối loạn, Nhân Nhân nhìn lại đầu kia, thân ảnh cao lớn đi vào hội trường.

Sắc mặt Xa Chân Phàm xám ngoét. “Chuyện này là thế nào?” Anh ta cảm thấy khó hiểu, các tân khách cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhân Nhân giật mình, người đàn ông kia đi về phía cô, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại anh ta. Anh ta đứng ở trước mặt cô, anh ta mặc một bộ thường phục, áo sơ mi đơn giản cùng quần dài màu xám, ánh mắt của anh ta lóe lên, trong mắt cô chỉ có một mình anh.

“Anh Cảnh?” Phóng viên xông lên một loạt. “Nghe nói anh gia nhập G.B, như vậy tiền trái hợp đồng là bao nhiêu? Thập Phương chịu thả người sao?”

Anh nhìn Ủy Nhân Nhân chăm chú, bọn họ nhìn lẫn nhau, anh thờ ơ trả lời vấn đề của phóng viên. “Tiền trái hợp đồng hơn một nghìn vạn, tôi bán nhà, cộng thêm tiền gửi ngân hàng, vừa lúc đầy đủ bồi thường toàn bộ”

Mọi người nghe xong số tiền khổng lồ này kinh ngạc không dứt, Nhân Nhân che miệng lại, khiếp sợ vô cùng. “Anh... Anh điên rồi?” Vì xin G.B ra mặt giúp Song Tinh, anh thế nhưng... Ngay cả nhà cũng bán? Tại sao? Cô dĩ nhiên biết tại sao! Ánh mắt của anh cực nóng, trong mắt của anh chỉ có cô, mọi thứ anh làm chỉ vì cô. Anh mỉm cười với cô, nụ cười của anh làm người ta hoa mắt mê đảo.

“Nhân Nhân, yêu làm cho người ta điên cuồng” Trong mắt của anh lóe ra tia sáng hài hước, nước mắt cô chảy ra, kinh ngạc nói không ra lời. Anh nói: “Vì em, anh đã cô độc, ngay cả xe thể thao anh cũng bán, táng gia bại sản, em muốn anh không?” Anh nói rất thâm, nhưng giọng nói vẫn tràn đầy tự tin.

Cô đã ngã rơi lệ, không dám tin lắng đầu. “Anh điên thật rồi, nhiều tiền như vậy...”

“Anh không cần, tiền kiếm thì có được, em lập gia đình anh sẽ thăm”

Cô nín khóc mỉm cười, xông lên ôm anh, ôm lấy người đàn ông cô yêu thương thật chặt, vui mừng mà khóc tại vòm ngực ấm áp của anh.

Cha sửu mê, Xa Chân Phàm giận đến cao giọng gầm thét, nhưng Nhân Nhân mặc kệ, cô chỉ lo lấy khóc ở trong lòng anh, cô mặc kệ, cô chỉ muốn người đàn ông này! Anh hại cô cảm động đến cái gì cũng không muốn để ý tới.

Tâm tình Ủy Sanh phức tạp lại mâu thuẫn, ông nhìn thấy con gái ôm chặt người đàn ông kia khóc, ông biết Nhân Nhân yêu chính là người đàn ông kia. Cha mẹ Xa Chân Phàm chạy tới chất vấn ông, chủ quản G.B cũng tới bắt tay ông, cũng hỏi thăm vấn đề hợp tác của bọn họ.

Hiện trường hỗn loạn một mảnh, tân khách nghị luận sôi nổi, phóng viên vây quanh Ủy Nhân Nhân cùng Cảnh Chi Giới chụp hình, các nữ phóng viên lại càng hâm mộ đến chết.

Nhân Nhân nghe không được những tiếng động khác, ôm Cảnh Chi Giới, giờ phút này cảm thấy thật giống như đi trên mây.

Một nữ phóng viên đi tới trước thân ảnh hai người đang ôm nhau. Cô ta mặc một bộ quần áo màu hồng đơn giản, khuôn mặt không khéo giỏi giang, yêu thích và ngưỡng mộ nói trước ống kính –

“Đây thật là truyền kỳ tình yêu lãng mạn nhất thế kỷ này, nhà thiết kế phần mềm Cảnh Chi Giới vì giai nhân, cam nguyện vi phạm hợp đồng, bán bất động sản lấy tiền mặt trả tiền trái hợp đồng, thậm chí ra mặt mượn hơi G.B trợ giúp tập đoàn Song Tinh. Hãy tin tôi, đây không phải là thần thoại, yêu làm cho người ta điên cuồng, yêu làm cho người ta cam nguyện hy sinh hết thảy, Cảnh Chi Giới làm được, bên cạnh của bạn cũng có một người như vậy sao? Bạn còn đang đợi một người đàn ông như vậy không...”

Bên ngoài hội trường, một chiếc Motor dừng ở ven đường. Cảnh Thiếu Hoa nhàm chán đứng ở ven đường chờ anh trai đi ra ngoài, một nữ sinh đi qua, cậu ta huyết gió, huyết sáo, dùng còi gọi cô gái, làm cho cô gái sợ đến ngã nhào. Hé hé ~~ Ánh mắt cậu ta sáng lên, nhìn thấy nội y, nữ sinh kia vội vàng đứng lên. Cảnh Thiếu Hoa hô to –

“Hey! Girl, cho xem chút!”

~~***

~~Ánh đèn ấm áp chiếu thẳng xuống sàn nhà màu trắng, góc sàn nhà, là váy cưới màu trắng, mà giữa đại sảnh, trên thảm Ba Tư, cánh tay cường tráng của Cảnh Chi Giới vòng qua ôm Nhân Nhân đang nằm.

Nhân Nhân nghịch ngợm vươn đầu ngón tay vẽ vẽ lên vòm ngực trần của anh, vòng Cartier tình yêu chân thật phát sáng trên cổ tay trắng nõn của cô. Cô ngẩng mặt từ trước ngực anh, cười nhìn anh. “Này, căn phòng này khi nào thì đầu giá?”

Cảnh Chi Giới hài lòng ôm người thương. “Đã có người mua tới xem rồi” Anh vuốt ve tóc cô. “Anh mấy ngày nay phải dọn nhà, toàn bộ xích đu, thảm, cây anh đào nửa chết nửa sống em mua phải sang tên đến nhà em, anh thấy anh tạm thời phải ủy khuất tới nhà em rồi”

Nhân Nhân đá anh một cước. “Em á, em nhiệt tình yêu thương tự do, em chịu không được nhiều người!” Cô cố ý nói. “Để ở đâu thì tốt?”

Anh tung mình, đặt cô dưới thân. “Đối với sự khỏe mạnh của em có trợ giúp” Anh tà ác liếm gò má cô. “Bởi vì em phải thường xuyên vận động” Cô khanh khách cười né tránh thế công của anh.

Cô vòng qua cổ anh, ánh mắt nghiêm túc nói: “Anh sẽ không tiếc sao? Rời khỏi Thập Phương chi nhiều tiền như vậy, nửa cuộc đời anh để dành...”

Anh nắm mũi cô. “Anh xin em ~ đáng tiếc cái gì?” Anh hôn má và mắt cô. “Có chút lòng tin với anh có được không, tiền lương G.B cho anh gấp đôi Thập Phương, không bao lâu nữa lại có thể mua nhà, mua xe thể thao...”

Nhân Nhân nhìn trần nhà, thở dài. “Có lẽ anh không luyện tiếc nơi này, em đã có tình cảm với nơi này”

“Anh!” Anh xem thường. “Phụ nữ cứ như vậy, đa sầu đa cảm. Nhân Nhân, trước khi anh nhậm chức, chúng ta đi Hồng Kông một chuyến” Anh và Nhân Nhân phải nói chuyện với Đặng phu nhân.

“Được!” Nhân Nhân sờ mặt anh, đôi mắt đẹp nhìn anh. “Anh đối xử với em thật tốt ...” Cô ghen ngào. “Cám ơn anh vì tất cả...”

Cô đỏ mắt, anh cười, cúi xuống hôn lên khuôn mặt, hôn lỗ tai cô. “Việc này không là gì”

Nhân Nhân vui mừng mà khóc, không thể tin được chuyện có thể viên giải quyết mãi. Anh vừa đau lòng vừa buồn cười ôm cô vào trong lòng thật chặt.

Ánh trăng lên lút rơi xuống sàn nhà, xâm nhập vào đại sảnh mờ mịt, tràn đến thân thể hai người ôm nhau. Bóng dáng của bọn họ chồng chéo trên sàn nhà.

Thần Cupid bắn một mũi tên xuyên tim, buộc chặt đôi nam nữ hoàn toàn khác biệt cùng một chỗ. Tại một chỗ khác ở phía xa thành thị, Trần Đình đang ăn, cô mặc một bộ đồ màu đen ưu nhã cao quý, cô ngồi xồm trên sàn nhà vuốt ve mèo cưng.

“Cưng ơi, mau ăn đi!” Cô yêu mèo, ánh mắt nhìn nó giống như nhìn tình nhân.

Mà đầu kia, Ôn Hà Phi bưng bồng ngô tới chỗ bà nội, ngồi ở trên ghế sofa xem chương trình hài kịch Nhật Bản.

Ở một tòa nhà nào đó, có một người đàn ông thất thần nhìn ảnh chụp Ôn Hà Phi. Anh ta có một đôi mắt thâm thúy như màn đêm, ôn nhu thâm tình nhìn người đáng yêu trong ảnh chụp.

Tình yêu phát sinh trong nháy mắt, không người nào có thể dự liệu.

Chỉ sợ ba nghìn sủng ái một người, cũng bù không được một ánh mắt yêu mến của người nọ.

Chuyện xưa đến phần cuối, Ủy Nhân Nhân xinh đẹp thông minh dịu ngoan nằm trong lòng người yêu, mà Cảnh Chi Giới cô độc tịch mịch, cũng tìm được nơi nương tựa ấm áp.

Nhưng còn có Trần Đình, còn có Ôn Hà Phi. Tình yêu của bọn họ có xảy ra ở trong nháy mắt kia? Không có ai biết, có lẽ ở thời gian một ly cà phê, có lẽ ở trong khoảnh khắc một cái xoay người, hoặc là ở trong 0,0001 giây sai lầm, chân mệnh thiên tử của bọn họ xuất hiện, tình yêu của bọn họ ở một khắc kia, phát sinh...

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-thich-gia-ngoc>